

COLECȚIA
*Tubiri
de poveste*

KELLY BOWEN

*Un duce
doar pentru mine*

Din tăciunii secretelor,
pasiunea se aprinde mistuitoare...

Calmă, rece, serioasă, Gisele Whitby stăpânește la perfecție arta de a părea altcineva decât este în realitate – la urma urmelor, însăși supraviețuirea ei depinde de asta. Cu ani în urmă, pentru a scăpa de un soț abuziv și de înalta societate care prefera să vadă doar aparențele, Gisele și-a înscenat o moarte spectaculoasă. Însă acum trebuie să-și asume riscul de se întoarce în lumea pe care a părăsit-o, riscând să-i fie dezvăluită adevărata identitate, pentru a salva o tânără inocentă de aceeași soartă crudă pe care a îndurat-o și ea. Pentru asta însă are nevoie de un bărbat suficient de curajos care să fie de acord cu planul ei nebunesc, iar soluția salvatoare apare sub cea mai neobișnuită formă. Căci pentru Jamie Moncrief nu este prima dată când se trezește gol și confuz după o noapte de beție. Este totuși prima dată când o femeie de o frumusețe uluitoare îi propune să-l angajeze pentru o misiune ce implică o înșelătorie plină de șiretenie și o salvare îndrăzneță.

Pentru amândoi însă, planul rezervă și surprize. Căci Jamie dovedește și un talent neobișnuit... pentru a dărâma zidurile atent construite de Gisele în jurul propriei inimi și a-i trezi la viață cele mai ascunse dorințe; iar Jamie se implică nu doar într-un plan periculos și palpitant, ci și într-o relație care îi va schimba viața pentru totdeauna...

Kelly Bowen a debutat în anul 2014 cu romanul *Un duce doar pentru mine* care a înregistrat un succes imediat, urcând rapid în topul de bestselleruri al *New York Times*.

Află mai mult pe:

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-0084-4

9 786063 300844

I've Got My Duke to Keep Me Warm
Kelly Bowen
Copyright © 2014 Kelly Bowen

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Un duce doar pentru mine
Kelly Bowen
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOWEN, KELLY
Un duce doar pentru mine / Kelly Bowen.
trad.: Graal Soft. –București: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0084-4
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31=135.1

KELLY BOWEN

*Un duce
doar pentru mine*

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat

Capitolul 1

Undeva la sud de Nottingham, Anglia, mai 1816

Să fii mort are niște dezavantaje.

Taverna era unul dintre ele. Mai mult o cocioabă decât un han, stătea capricioasă într-o rână într-un cătun izolat. Însăși prezența ei în acest loc îngrozitor dovedea că Gisele nu mai avea timp și că disperarea începea să eclipseze bunul-simț.

Se strecură pe lângă peretele murdar al barului, strâmbând din nas din cauza cumplitului miros de trupuri nespălate și de bere vărsată. Păși cu grijă, evitând privirile lacome și degetele care bălbăiau după ea ale mai multor bărbați, apoi ieși în întunericul care se lăsa afară. Trase adânc aer în piept, încercând să-și păstreze hotărârea și speranța. Moartea pusă la cale cu grijă a lui Gisele Whitby, cu patru ani în urmă, îi oferise libertatea și siguranța de a-și recăpăta viața. Adevărat că o și adusese la periferia societății, dar, până foarte recent, anonimatul silit fusese o binecuvântare. Acum, se dovedea o complicație nedorită.

– Ce cauți afară?

Vocea se auzi din spatele ei, iar ea suspină, dar nu se întoarce spre prietenul ei.

– Este imposibil. N-o să-l găsim aici.

Sebastien se uită la rândunelele care se certau pe streășina acoperișului de stuf, în aerul serii.

– Sunt de acord. Avem nevoie de un mascul fără pene. Și toți sunt înăuntru.

Gisele își dădu ochii peste cap.

– Ai fost înăuntru? Nici măcar unul n-ar avea vreo șansă să poată trece drept gentleman.

Sebastien își șterse niște praf inexistent de pe mânecă.

– Poate că nu i-am văzut pe toți cei care...

– Fii serios, mormăi ea. Jumătate din bețivii ăia nu vorbesc bine engleza. Iar ceilalți nu vorbesc nici o limbă.

Se îndreptă agitată spre grajd, și Sebastien se grăbi pe urmele ei.

– Bărbatul de care avem nevoie trebuie să fie deștept și spiritual, fermecător și curajos, și... un nobil convingător.

Scuipă ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un gunoi.

– Nu trebuie să-l înlocuiască efectiv...

– Ba da, trebuie! se răsti Gisele simțindu-se brusc foarte oboșită. Trebuie să fie toate acele lucruri. Sau măcar o parte, dar să fie dispus să le învețe pe celelalte. Sau foarte, foarte disperat și dispus să le învețe pe toate. Se opri înfrântă, privind o ființă omească zdrențuită sprijinindu-se de peretele din față al grajdului, adormită sau beată, sau amândouă. Și nu vom găsi toate astea aici, în mijlocul pustietății.

– O să găsim pe cineva, repetă Sebastien cu încăpățănare, sprâncenele lui negre împreunându-se.

– Și dacă nu reușim?

– Atunci, o să găsim o cale. O să găsim o altă cale. O să...

Indiferent ce dorise să spună bărbatul cel zvelt, cuvintele fură acoperite de zgomotul unei trăsurii care se apropia.

Gisele suspină adânc și, din obișnuință, se retrase din nou în umbra peretelui grajdului.

Vehiculul se opri, iar vizitiul și rândașul săriră de pe capră. Vizitiul începu imediat să deshame caii acoperiți de sudoare, însă rândașul dispăru în tavernă fără să arunce măcar o privire în urmă, ceea ce îl făcu pe vizitiu să murmure o înjurătură. Gisele auzi venind din trăsură sunetele estompate ale unei dispute. Apoi, ușa trăsurii se deschise brusc, iar un bărbat rotund se dădu jos, se retrase într-o parte și își aprinse o țigară de foi. În urma lui, o femeie bine îmbrăcată se aplecă pe ușa trăsurii pentru a continua cearta, țipând suficient de tare ca să fie auzită de vizitiul care ducea primul cal în grajd și cerea o pereche de animale odihnite.

Gisele privi scena cu o nerăbdare crescândă. Era preocupată de propriile probleme și enervată că se pomenise prinsă în capcană

la grajd, unde nu exista nici o șansă să găsească o soluție pentru problema ei. Totuși, trăsura era scumpă și avea blazon, iar ea nu dorea să riște să fie recunoscută, indiferent cât de izolată o fi fost taverna.

Încă mai chibzuia când vizitiul se întoarse pentru a lua al doilea cal. În timp ce acesta se apucă să dezlege frâiele, ușa localului se deschise cu o explozie, având suficientă forță pentru a desprinde lemnul din balamale și a produce un zgomot care traversă curtea ca o împușcătură. Animalul se sperie și făcu un salt în față, iar trăsura zvâcni periculos în urma lui. Bărbatul care își fuma ȕigara de foi fu îmbrâncit într-o parte, pălăria sa scumpă aterizând undeva în ȕărână. Din ușa deschisă a trăsurii, femeia începu să ȕipe isteric, sperînd și mai tare calul.

— Dumnezeule mare, icni Sebastien urmărind scena cu interes.

Gisele rămase încremenită în vreme ce forma neidentificabilă pe care o zărise mai devreme sprijinindu-se de peretele grajdului se metamorfoză într-un bărbat. Din trei pași rapizi, acesta ajunse la animalul panicat. Brațele sale lungi cuprinsesă gâtul calului și înșfăcă răul cu ușurință frâul din laterală, trăgând cu fermitate capul animalului spre umărul lui. Calul și trăsura încetiniră imediat, iar apoi se opriră, însă ȕipetele doamnei continuă.

Îndepărtându-se de bidiviul care răsufila anevoie, bărbatul îi aruncă acestuia o privire cercetătoare, care nu-i scăpă lui Gisele, apoi îi dădu frâiele vizitiului îngrozit. După aceea, omul zdrențaros se apropie de femeia care tot mai ȕipa în trăsură și se opri în fața ei așteptând răbdător ca ea să pună capăt vaietelor care începeau să pară forțate. Întinse o mână pentru a o ajuta să coboare, dar ea își abandonă ȕipetele doar pentru a se trage înapoi dezgustată.

— Doamnă? întrebă el politico. Vă simȕiți bine? Pot să vă ofer ajutorul meu?

— Nu mă atinge! cărai femeia, bărbiile legănându-i-se. Creatură împutită. Puteai să mă omori!

În tot acest timp, câțiva oameni se apropiaseră de trăsură, iar Gisele se retrase și mai mult în umbra peretelui grajdului. Fără suflare și roșu la față, soȕul femeii își făcu loc cu coatele pe lângă

străin și ceru să fie adusă o scară pentru soția lui. Salvatorul ei pur și simplu își înclină capul și se retrase în direcția tavernei, îndesându-și mâinile în buzunarele a ceea ce ar fi trebuit să fie considerată o haină. Nu se uită îndărăt.

Gisele ridică o mână în semn de avertisment.

– E perfect, șopti Sebastien oricum, ignorând-o.

Gisele își încrucișă brațele la piept, nedorind să lase sămânța speranței să incolțească.

– Ai văzut ce s-a întâmplat. Tocmai a salvat viața acelei femei abjecte. Ai zis că vrei să fie curajos, deștept și fermecător. Ce a făcut el le însumează pe toate trei, rosti Sebastien privind-o cu toată convingerea.

– Sau opusul: prost, norocos și bețiv.

Fu rândul lui Sebastien să-și dea ochii peste cap.

– Bine, cedă Gisele îngăduindu-și un mic licăr de speranță. Fă lucrul la care te pricepi cel mai bine. Află cine este și ce caută aici.

– Tu ce vei face?

Gisele se strâmbă.

– O să mă întorc în local și îl voi studia pe noul tău erou cum bea. Dacă nu violează și nu jefuiește pe nimeni în următoarea jumătate de oră și dacă poate demonstra că are măcar o zecime din intelectul unui ogar de vânătoare, vedem ce-avem de făcut mai departe.

Sebastien rânji triumfător.

– Am un presentiment bun în privința lui, Gisele. Îți promit că nu vei regreta.

Apoi, se răsuci și dispăru.

„Deja regret“, gândi Gisele morocănoasă, douăzeci de minute mai târziu, cu toate că lipsa ușii din față dusesese la îmbunătățirea calității aerului din local, chiar dacă nu și a calității berii. Izbuti să înghită convingător o gură, apoi puse dezgustată băutura pe masa strâmbă. Jucându-se cu plăselele pumnalului pe care îl ținea la vedere, în semn de avertisment, se întrebă în treacăt ce fel de mizerie era pe podeaua tavernei de-i ținea tălpile pantofilor lipite cu atâta fermitate. Sebastien încă nu apăruse, iar Gisele ar fi vrut să știe cât va mai fi silită să aștepte. Ochii ei se îndreptară din nou

spre străinul pe care îl studiase și care încă stătea cu băutura în față în celălalt capăt al sălii.

Se gândi că era posibil să fie chiar frumos, dacă cineva ar fi putut să vadă ceva dincolo de barba încâlcită și de zdrențele îngrozitoare care aveau pretenția să treacă drept haine. Cu umeri largi, brațe groase – era foarte posibil să fi fost soldat, unul dintre cei mulți care acum nu mai aveau de lucru și erau nefericiți după capitularea micului francez nebun. Își miji ochii. Forța unui bărbat era întotdeauna o calitate, așa încât presupuse că asta era în favoarea lui. Iar din felul în care genunchii lui se propteau în tăblia mesei pe dedesubt, probabil că era rezonabil de înalt. Ceea ce era un alt avantaj fiindcă, într-o încăpere aglomerată, nimic nu atrage mai repede atenția unei femei ca un bărbat înalt, încrezător în sine. Totuși, în afară de asta, părul castaniu, ochii căprui și înclinația pentru bere erau singurele calități vizibile de la distanță.

Ultima dintre ele – beția către care se îndrepta rapid – era cea care îi stârnea cel mai mult interesul lui Gisele. Sugera lipsă de speranță. Înfrângere. Deprimare. Disperare. Toate îl făceau candidatul ideal.

Sau poate că doar îl făceau un bețiv oarecare. Iar ea avusese destule experiențe neplăcute cu astfel de oameni. Din păcate, acest bărbat era de departe cea mai bună variantă pe care ea și Sebastien o întâlniseră în ultimele săptămâni, iar ea era conștientă că timpul trecea rapid. Văzu cum străinului îi picură berea în barbă în vreme ce încerca să golească halba. Buzele ei se arcuiau de dezgust.

– Ce părere ai?

Gândurile ei fură întrerupte de Sebastien, care se așeză alături de ea pe bancă și arătă cu bărbia în direcția prăzii lor. Ea se încruntă.

– De când m-am așezat, omul a stat în acel colț și a băut întruna. Încă nu și-a pierdut cunoștința, ceea ce bănuiesc că-i promițător. Văzu privirea iritată a prietenului ei și suspină. Te rog, spune-mi ce-ar *trebui* să cred. Ce-ai aflat?

Sebastien pufni și îi aranjă gulerul.

– James Montcrief. Fiul unui duce...

— Poftim? icni Gisele alarmată și, involuntar, se făcu mică lângă masă.

Sebastien o privi îndurerat.

— Ai impresia că ne-am mai afla aici dacă aş crede că ai putea fi recunoscută?

Gisele își mușcă vinovată buza și își îndreptă trupul.

— Nu. Scuze.

— Pot continua?

— Te rog.

— Ducele este... Reddyck, cred. N-am auzit niciodată de el, dar sunt sigur că e real, iar pământurile lui se află undeva lângă granița de nord. Nu e un domeniu mare, dar este suficient de bogat.

Ochii lui Gisele se îndreptară spre străinul neîngrijit.

— Spune-mi că nu este moștenitorul titlului.

— E chiar mai bine. Este bastard, așa că nu-i nici o șansă să devină vreodată ceva atât de odios.

Gisele se încruntă.

— A fost recunoscut?

— Răposatul duce a fost încântat să recunoască faptul că-i al lui. Din păcate, actualul duce – un fel de frate – nu e nici pe departe la fel de binevoitor. Conform istoriei actuale a familiei, James Montcrief nu există.

Gisele îl studie nesigură pe bărbat, gândindu-se la beneficiile și la riscurile situației. Cineva care cunoștea nobilimea, obiceiurile și particularitățile acesteia putea fi util. Dacă era în stare să rămână suficient de treaz pentru a nu-și pierde mințile.

— Încă nu s-a luat de fetele care servesc, o informă Sebastien.

— Cine zice?

— Fetele care servesc.

— Hm. Acesta putea fi un lucru bun. Sau nu. Este însurat? Are copii?

— Nu și nu. Cel puțin, nu copii de care să se știe.

— Bine. Ar fi fost o complicație. Bani are?

— Și-a petrecut dimineața curățând grajdurile și reparând acoperișul pentru a plăti ce-a băut seara trecută. A făcut același lucru și ieri, și alaltăieri, și...

— Cu alte cuvinte, n-are. Ei bine, era promițător. A fost în armată?

— La cavalerie. Atenția lui Sebastien se mută de la mânecă la mustața bine îngrijită. Și se pare că a fost un adevărat erou.

Ea pufni.

— Nu sunt toți? Cine spune că e erou?

— Băieții de la grajduri.

— Probabil că l-au confundat cu calul lui.

— Calul lui a fost împușcat sub el la Waterloo.

— Exact.

Prietenul ei țâțâi.

— Omul a supraviețuit, Gisele. Probabil că știe să lupte.

— Sau să fugă.

Sebastien își dădu exasperat ochii peste cap.

— Asta îmi place cel mai mult la tine. Strălucești de optimism.

Gisele ridică din umeri.

— Eroii n-ar trebui să bea până nu mai știi de ei. Seri la rând.

Sebastien se aplecă spre urechea ei.

— Ascultă cu atenție. În ultimele douăzeci de minute, mi-am folosit tot farmecul, pe care îl am din belșug, asupra cameristelor și a fetelor de la bar, și a lăptăreselor, și a unui foarte încântător lacheu, iar grație măiestriei și precauției mele, avem acum o mână de informații despre noul nostru prieten. Poți măcar să petreci jumătate din timpul ăsta pentru a afla dacă acest bărbat chiar e atât de onorabil cum cred eu că este. Se opri pentru a-și trage răsuflarea. E cea mai bună opțiune pe care o avem.

Gisele își strânse buzele în timp ce se ridică de pe bancă.

— Foarte bine. Rămâne cum am discutat?

— Ai o idee mai bună?

— Nu, replică ea nemulțumită.

— Atunci, hai să nu mai pierdem timpul. Avem nevoie de ajutor, iar acest om este cea mai bună șansă de a-l obține.

Fără nici o ezitare, întinse mâna și trase șireturile corsajului simplu al lui Gisele. Partea de sus se desfăcu dând la iveală un decolteu alarmant.

— Frumos. Aproape că mă face să-mi doresc să am asemenea înclinații.

– Taci din gură! Gisele încercă să-și lege la loc șireturile, dar el îi îndepărtă mâinile. Arăt ca o prostituată, protestă ea.

Sebastien își înclină capul, apoi se aplecă în față și îi desprinse panglica zdrențuită din cosițe. Părul i se desprinse și i se revărsă pe umeri.

– Dar una foarte drăguță. E perfect. Se ridică și își aranjă haina. Ai încredere în mine. El o să te surprindă.

Ea mai scoase un ultim suspin.

– Cât de beat crezi că este?

– Vorbește poticnit. Dar structura frazei încă e corectă. Ne vedem peste zece minute.

– Mai bine, peste douăzeci, spuse Gisele încet. Astfel, vor fi mai puține șanse să faci cunoștință cu pumnii unui cavalerist.

Ochii negri ai lui Sebastien se îndreptară gânditori spre bărbatul din colțul sălii.

– Crezi?

Gisele se ridică pentru a se alătura bărbatului mai scund.

– Tu mi-ai zis că este un erou. Hai să aflăm.

Jamie Montcrief, cunoscut în altă viață ca James Edward Anthony Montcrief, căpitan de cavalerie în Garda Regală de Dragoni din armata britanică și fiul nelegitim al celui de-al nouălea duce de Reddyck, privi îndelung fundul halbei sale de bere și se întrebă amețit cum de se golise atât de repede. Era sigur că abia comandase o altă băutură. Poate că fata o vărsase în drum spre masă, dar el nu băgase de seamă. Asta se întâmpla des în ultima vreme. Să nu observe lucruri. Ceea ce era în regulă. De fapt, era mai mult decât în regulă.

– Pari însetat.

Ca prin farmec, o halbă plină cu lichid apăru pe masă în față lui. Surprins, își ridică privirea și dădu cu ochii de o pereche de săni uimitori. Erau plini și fermi, opintindu-se în materialul unui corsaj nelegat bine, iar în ciuda faptului că nu îi vedea foarte clar, corpul lui reacționează cu o viteză reprobabilă. Întinse mâna intenționând să mângâie perfecțiunea savuroasă din fața lui, dar și-o retrase brusc o clipă mai târziu, când onoarea cu reacții întârziate îi ceru asta. Stânjenit, își luă privirea de la pieptul femeii,

ridicându-și-o spre fața ei și sperând împotriva oricărei nădejdi că poate ea nu băgase de seamă.

Ar fi trebuit să-și mențină ochii ațintiți asupra sânilor.

Pentru că în fața lui strălucea o fantezie. Fantezia lui. Cea pe care și-o crease cu grijă în imaginație pentru a alunga realitatea marșurilor mizerabile, a nopților insuportabile, a foamei de nedescris și a terorii cumplite. Tot ce sperase să regăsească la o femeie vedea acum la cea care se așeza pe banca din fața lui, având un zâmbet timid pe chip. Și era un chip care putea isca un război. Cu pomeți înalți, gură plină, ochi aproape exotici ca formă. Și un păr deschis la culoare, care cădea bogat în jurul capului și pe umeri.

Deschise gura pentru a spune ceva inteligent, dar toate cuvintele păreau să se fi înecat în băutură. Înjură în sinea lui, dorindu-și, pentru prima dată după multe luni, să nu fi fost beat. Ea păru să nu bage de seamă. În loc de asta, își ridică veselă halba cu bere, într-un toast fără cuvinte, apoi începu să bea. În lipsă de altceva mai bun de făcut, el îi urmă exemplul.

— Mulțumesc, izbuti el să rostească în cele din urmă, cu toate că nu fu sigur că ea auzise, fiindcă făcuse cumva rost de alte două halbe și împinsese una în fața lui.

— Pentru ce să toastăm acum? îl întrebă ea, ochii ei strălucitori cenușii-verzui cercetându-i pe ai lui.

Jamie își scotoci frenetic creierul îmbibat cu alcool în căutarea unui răspuns inteligent.

— Pentru frumusețe, spuse el cu glas dogit, crispându-se din pricina răspunsului neinspirat și previzibil.

Ea îi adresă oricum un zâmbet năucitor, iar el își simți buzele arcuindu-se drept răspuns.

— Atunci, pentru frumusețe, rosti ea. Și pentru cei care sunt suficient de înțelepți ca să-și dea seama cât poate costa.

Își goli a doua halbă. Vreme de o clipă sau două, Jamie își lăsă îngrijorat mintea să chibzuiască la vorbele ei criptice, apoi renunță la încercarea de a le înțelege. Serios, cui îi păsa? În fața lui stătea o femeie magnifică, iar o altă halbă o înlocuise pe a doua, golită deja. Era de departe cel mai bun lucru care i se întâmplase de foarte multă vreme.

— Cum te cheamă? întrebă ea cu voce blândă.

— James. James Montcrief.

Slavă Domnului! Măcar asta își amintea. Deși poate că ar fi trebuit să facă efortul de a se prezenta formal. Oare făcea cineva asta într-un astfel de loc?

— James.

Numele lui era ca mierea pe limba ei, iar faptul că ea respinsese formalismul era încurajator. Ceva se strânse în el.

— Îmi place. Îi adresa un alt zâmbet orbitor. De ce bei singur, James? întrebă ea.

El o privi fix, incapabil și, de fapt, nedorind să-i dea vreun răspuns. Se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu contează, rosti ea.

Își lăsă capul pe spate și o altă halbă se goli. James se întrebă în treacăt cum de ea putea să rămână trează în timp ce încăperea începea să se rotească. Ea își înclină capul, iar frumosul ei păr blond se legănă departe de gât, mișcarea amețindu-l.

— Ai ochi blânzi.

Comentariul ei îl prinse cu garda jos. Nu avea ochi blânzi. Avea ochi care văzuseră prea multe pentru a mai îngădui să existe vreodată blândețe în el.

— Nu sunt blând.

Nu fu sigur dacă murmurase cuvintele sau doar le gândise. Inexplicabil, se simți învăluit de un val de tristețe și de singurătate.

— Ce te aduce aici? întrebă ea arătând cu mâna spre tavernă.

Jamie clipi încercând să-și amintească unde se afla, apoi pufni din pricina zădărnicii întrebării.

— N-am unde altundeva să mă duc, murmură el.

Acuratețea declarației îi răsună în minte. Nicăieri unde să se ducă, nicăieri unde să fie. Nimeni căruia să-i pese de el. Iar lui cu atât mai puțin.

— Ți-ar plăcea să te duci altundeva, James? Cu mine.

Cuvintele ei părură să vină din depărtare, iar el simți brusc o nevoie nebună să iasă. Să iasă dintre pereții tavernei, care îl apăsau, departe de mirosurile de grăsime și de corpuri, și de fum, și de alcool, care îl sufocau.

— Da.

Se ridică de la masă, legănându-se pe picioare. Într-o clipă, fu lângă el, cu brațul petrecut pe după al lui, de parcă ar fi fost cu adevărat un duce care o escorta în sala de bal a unui palat regal. Îi simți căldura trupului lipit de al lui și mătasea răcoroasă a părului care îi mângâie bicepsul. Din nou, își dori cu disperare să nu fi fost atât de beat. Trupul lui îl trăgea într-o direcție, în vreme ce mintea i se lupta neputincioasă împotriva ceții.

— Vino, șopti ea scoțându-l în adierea rece a nopții.

El intră bucuros în întuneric împreună cu frumoasa lui viziune, trăgând în piept uriașe cantități de aer în speranța de a-și limpezi capul. Își apăsă o mână pe frunte.

— Te simți bine?

Ea era chiar alături, iar el își dădu seama îngrozit că se sprijinea de ea ca de o cârjă. Își îndreptă brusc trupul.

— Da. Se concentrează din greu asupra următoarelor cuvinte: Nici măcar nu-ți știu numele.

Ea îl privi câteva clipe îndelungate, de parcă ar fi încercat să ia o hotărâre.

— Gisele, spuse ea în cele din urmă.

El regretă toate acele halbe de bere. Să gândească devenea aproape imposibil.

— Dar tu de ce bei singură, Gisele? întrebă el încet.

Strălucirea chipului ei se estompă brusc, iar ea își întoarse capul.

— Mă duci de-aici, James? întrebă ea.

— Poftim?

Mintea lui se lupta să țină pasul cu urechile. Ea se întoarse din nou spre el.

— Du-mă undeva. Oriunde. Numai să nu stăm aici.

— Nu înțeleg.

Îndelung, suprimatele instincte ascuțite ca briciul se luptau să se facă auzite prin ceața din creierul său. Ceva era total în neregulă cu această situație, dar al naibii să fie dacă își dădea seama ce putea fi.

— Nu pot pur și simplu să...

Jamie fu lovit brusc, se împiedică de propriile picioare și căzu deloc grațios, incapabil să facă față gravitației și ultimelor trei

halbe de bere. Gisele fu smulsă de lângă el și scoase un scâncet ușor când un bărbat o izbi de peretele tavernei.

— Unde dracu' ai fost, târfă? mârâi bărbatul. Ești ca o afurisită de cățea în călduri, nu-i așa?

Jamie făcu eforturi pentru a se ridica în picioare, luptându-se cu amețeala care făcea ca totul în jur să se clatine. Întinse mâna spre arma pe care o avea la brâu, apoi își dădu seama că nu-și amintea unde o lăsase. Se răsuci tocmai la timp pentru a-l vedea pe bărbat retrăgându-și brațul ca să o lovească pe Gisele. Cu un răget de furie, Jamie se lansă spre atacatorul ei, lovindu-l în spinare. Omul abia dacă era jumătate cât el, iar forța greutateii lui Jamie îi trânti pe amândoi în noroi. O serie de lovituri scurte și puternice într-o parte a capului nu făcură decât să-i amplifice larma din creier. Jamie încercă din nou să se ridice în picioare, dar pământul se mișcă sub el, așa încât căzu greoi într-o parte.

— Nu te atinge de ea! izbuti el să rostească în timp ce întunericul i se insinua la periferia câmpului vizual.

De obicei, aprecia această parte a nopții, când realitatea înceta să existe. Dar nu acum. Asta nu se putea întâmpla acum. Trebuia să se lupte cu asta. Trebuia să se lupte pentru ea. Să se lupte din nou pentru ceva. Se împinse în mâini și în genunchi. Își ridică privirea spre siluetele care planau deasupra lui. În mod ciudat, Gisele și atacatorul ei stăteau unul lângă altul de parcă nimic nu se petrecuse. Bâzâitul din cap deveni tot mai tare în timp ce Gisele se lăsă pe vine lângă el, iar Jamie îi simți mâna rece pe frunte.

— Îmi pare atât de rău, murmură el, brațele frângându-i-se sub greutatea corpului. N-am putut să...

— Te-ai descurcat foarte bine, James, spuse ea.

Iar apoi, el nu mai auzi nimic.

Capitolul 2

Gisele își schimbă poziția pe scaun, bătând ușor cu vârful pantofului în podea. James Montcrief încă zăcea întins pe pat,

cu gura întredeschisă, respirând profund și regulat. Sebastien avusese dreptate. James chiar o surprinsese. Experiența ei cu nobilimea – sau cu cei care fuseseră crescuți astfel – o învățase să se aștepte la prea puțin din partea unor oameni asemenea domnului Montcrief. Însă acțiunile lui de noaptea trecută îi dăduseră o nouă speranță.

Se întrebă ce anume îl făcuse să sară în apărarea ei, cu o seară în urmă. Poate că avea o soră pe care o adora. Sau exista o altă femeie pe care o respecta ori la care ținea. Undeva pe drumul vieții lui, căpătase convingerea că unui bărbat n-ar trebui să i se îngăduie să bată o femeie. Chiar dacă femeia era îmbrăcată și se purta cum o făcuse ea, ca o simplă femeie de la țară sau mai rău.

Cu toate astea, lui Gisele nu-i păsa prea mult cum de ajunsese el să aibă această moralitate pe care o dovedise în curtea tavernei, ci doar că aceasta exista.

Nici nu-și isprăvi bine gândul, că ușa camerei de la han se deschise, iar Sebastien intră și se uită la silueta care încă sforăia pe pat.

– Doamne sfinte, miroase ca într-o distilerie aici. Adulmecă scârbit în timp ce se apropie de pat și se aplecă pentru a-l examina critic. Va avea nevoie de o baie și... au!

O mână țâșni de sub pătură și îl înșfăcă pe Sebastien de pieptul cămășii.

– Cine naiba ești? se auzi vocea răgușită a lui Jamie.

Sebastien se încruntă.

– Vai! Manierele. Limbajul. Poate că am greșit cu...

– Dă-i drumul, domnule Montcrief

Gisele se ridică de pe scaun și veni lângă piciorul patului, sprijinindu-se lejer de perete.

Mâna slăbi strânsoarea suficient pentru ca Sebastien să se elibereze cu o smucitură, supărat din pricina cutelor de pe cămașă.

– Barbar, murmură el îndreptându-și și hainele, și părul.

Doi ochi căprui hotărâți o priviră nedumeriți pe Gisele, probabil întrebându-se cum de-i cunoștea numele. Îl vedea cum scotocește disperat printre amintirile tulburi.

— Gisele, îl ajută ea. Nu avea chef de jocuri. Avea multe afaceri de discutat, iar timpul era esențial. Ai încercat să mă salvezi aseară.

— Ăăă... Dădu din mâini. Eram...

— Beat, completă ea.

— Ăăă... da. Se sili să se ridice, iar cearșaful îi alunecă spre talie. Brusc, conștient de goliciunea lui, îl ridică repede la loc. Unde-mi sunt hainele? vru el să știe.

— În șemineu.

Gisele își încrucișă brațele și îi urmări privirea îndreptându-se spre peretele îndepărtat.

— E foc în șemineu, rosti el prosteste.

— Slavă Domnului pentru micile miracole.

— Sunt gol! Tonul lui exprimă o neîncredere totală. Ochii i se lărgiră în timp ce se răsuci din nou spre Gisele. Cine... când... noi doi am...?

— Cred că se înroșește, șopti răutăcios Sebastien, încă îmbufnat că fusese agresat.

— O, Doamne! James își lăsă capul în palme. Nu-mi amintesc.

Gisele se desprinsese de perete și se așeză pe marginea patului, atentă să nu-și lase privirea să coboare prea mult. Deși văzuse totul noaptea trecută, când îl dezbrăcaseră de hainele mizere, fusese cam întuneric, iar în lumina dimineții, trupul musculos al bărbatului reprezenta o distragere nedorită.

— Nu am fost intimi, dacă asta întrebi, spuse ea pentru a-i curma nefericirea. Crede-mă, dacă am fi fost, ți-ai fi amintit, nu se putu abține ea să nu comenteze.

Nici un om n-ar trebui să-și piardă în asemenea măsură controlul din cauza băuturii. Capul lui se ridică brusc, și rămase cu gura căscată.

— Acum, se înroșește, pufni Sebastien. Poate că ar trebui să-l pui la încercare.

Gisele îi aruncă o privire întunecată prietenului său, deși bănuia că Sebastien îl provoca intenționat pe James.

— Ce-i? bombăni Sebastien. N-ai nici un motiv să te uiți așa la mine, Gisele. Nu cumperi un cal fără să-l duci înainte un pic la galop, nu-i așa? Cu toate că, după cum arată domnul Montcrief

în dimineața asta, nu cred că ar fi în stare de mai mult de un trap lent. Fiindcă gluma crudă a lui Sebastien nu primi alt răspuns în afară de o tăcere totală, vorbi din nou: Iain te-ar încuraja să faci același lucru, te asigur...

— Încetează! își întrerupse Gisele prietenul înainte ca acesta să apuce să continue.

Să-l ațâțe pe Montcrief era una, însă ea nu avea nici o intenție să discute despre Iain în fața lui și nici nu credea că era înțelept să stârnești cu insinuări o matahală musculoasă. Văzând roșeața tot mai puternică a bărbatului, își dădea seama că starea de confuzie era repede înlocuită de furie.

— Da, încetează! îi ordonă James de pe pat, azvârlind cearșaful, cuprins de o mânie bruscă. Nu știu cine dracu' sunteți și ce dracu' vreți, dar, dacă intenționați să mă jefuiți, dați-i drumul. Fiindcă singurele lucruri pe care le aveam tocmai au ars în foc. Dacă vreți să primiți o răscumpărare în schimbul meu, veți muri de bătrânețe înainte să vină cineva să mă caute. Se răsucii și o privi cu ochi scăpărători pe Gisele. Iar tu! Dacă vrei să mă pui la încercare, te voi avea în toate modurile pe care ți le poți imagina și în câteva pe care nu poți. Se ridică șovăind în picioare și se înalță cât era de lung, ținându-l pe Gisele din priviri. Cu toate că nu-mi place audiența. Și nici să împart cu cineva.

Cu pieptul umflat, cu stomacul răscolindu-i-se, cu capul bubuindu-i și, pe deasupra, cu o erecție care pulsa, Jamie se propti în fața ei. Încercă să se uite urât la regina de gheață numită Gisele, însă ea părea total neimpresionată de izbucnirea lui.

Poate că era beat încă. Poate că aceasta era o halucinație cumplită din care se va trezi curând, iar lumea va avea sens din nou. Frânturi din cele petrecute cu o seară în urmă începeau să-i revină în doze mici.

Parcă își amintea că ea îi spusese cuvinte amabile. Înainte de a-l scoate afară. Înainte de a fi atacată. Ochii lui se îndreptară spre bărbatul care stătea în celălalt capăt al camerei.

— Tu, se răsti el. Ai lovit-o.

Un alt val de furie îl cuprinsese, iar el îl întâmpină cu plăcere fiindcă era ceva ce nu mai simțise de mult timp. De fapt, orice fel de simțământ părea să-i fi devenit oarecum străin.

– N-am făcut așa ceva, pufni bărbatul. M-ar fi bătut măr dacă aș fi încercat.

Jamie îl privi cu suspiciune. Era mai în vârstă, scund și slab, și de fapt nu părea în stare să lovească o muscă, darămite o femeie. Oare era soțul acestei femei? Iubitul? Fratele? Chiar conta? Bubuitul din capul lui Jamie se intensifică, iar el abandonează speculațiile inutile.

– De ce îți pasă dacă m-ar fi lovit?

Întrebarea fu înșelător de liniștită.

Se răsuci spre Gisele și ezită. Ochii ei îi sfredeleau pe ai lui, lăsându-l fără respirație. Tulburat, luă cearșaful abandonat și și-l înfășură în jurul taliei. Tentativa lui de fanfaronadă și bravadă dăduse greș, așa că preferă să bată în retragere și să salveze ultimele rămășițe de demnitate care îi mai rămăseseră.

– Nu este onorabil.

Ea se încruntă.

– Chiar dacă aș fi soția lui? Proprietatea lui.

Jamie scoase un soi de lătrat intenționat a fi râs.

– Iartă-mă, doamnă, dar nu pari genul care să fie proprietatea cuiva.

Buzele ei se strânseseră într-un zâmbet șters, care nu i se regăsi în ochi.

– De ce l-ai oprit?

El ridică nepăsător din umeri.

– Dacă un bărbat vrea să se bată, n-are decât să-și găsească un adversar respectabil. Văzu cum expresia de pe chipul ei se schimbă. Nu că n-ai fi respectabilă, adăugă el repede, dându-și seama că nu-i ieșise așa cum ar fi vrut. Sunt sigur că ești foarte respectabilă. Cărajoasă. Adică, pentru o femeie. „Taci, Jamie!” Adică, pari puternică. Dar nu prea puternică. Nu la fel ca un bărbat. Și ești și foarte drăguță, desigur. Închise gura și își dori cu disperare o altă băutură. Nimeni n-ar trebui să fie tratat în felul acesta.

– Nici chiar dacă aș fi fost o prostituată? Nici măcar soție?

O nouă furie inundă pieptul lui Jamie.

— Am văzut o femeie ușoară târându-se pe câmpul de luptă fără altceva decât curajul ei și niște fuste zdrențuite pentru a salva viața unui ofițer care murea sub calul lui... în vreme ce soldați cu titluri, și averi, și arme se prefăceau că nu văd. Nu poți măsura respectabilitatea unei persoane în funcție de eticheta pe care i-a pus-o societatea.

Își încleștă pumnii pe lângă trup, încercând să-și recapete controlul.

Trecură câteva clipe îndelungate, în care ochii lui Gisele nu-i părăsiră chipul. În cele din urmă, se uită la bărbatul cu păr negru și dădu imperceptibil din cap.

— Mă duc să mă ocup de detaliile plecării noastre.

Tovarășul ei traversă camera și dispăru pe ușă, lăsându-l pe Jamie singur cu Gisele.

— Am nevoie să lucrezi pentru mine, spuse ea în clipa în care bărbatul subțirel dispăru.

— Poftim?

Jamie fu smuls dintre rămășițele ostilității sale.

— M-ai auzit.

El își strânse puțin mai tare cearșaful în jurul trupului.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

— Ai o altă ofertă de lucru? întrebă ea.

Jamie se încruntă. Sigur că nu avea o altă ofertă. Nu avea nimic. Nici slujbă, nici familie, nici femeie, nici bani, nici arme, nici speranță. Și nici haine. Era lefter, fără slujbă, un ofițer de cavalerie care nici măcar un cal nu avea.

— O să ai un cal.

Capul lui Jamie se ridică brusc.

— Am auzit că pe al tău l-ai pierdut la Waterloo. Având în vedere starea... ăăă, afacerilor tale, cred că încă nu l-ai înlocuit.

Jamie deschise gura pentru a răspunde, apoi se răzgândi.

— Te pot angaja imediat. Pe un salariu cinstit, mese regulate, cazare decentă și arme, dacă vrei. Și, desigur, altceva de purtat decât cearșaful de pe pat.

Jamie se gândi că era posibil ca ea să-și bată joc de el.

— Este o glumă? întrebă, simțindu-se prost.

Frumoasa ei față era severă.

Un alt val de furie îl cuprinse, iar el îl întâmpină cu plăcere fiindcă era ceva ce nu mai simțise de mult timp. De fapt, orice fel de simțământ părea să-i fi devenit oarecum străin.

– N-am făcut așa ceva, pufni bărbatul. M-ar fi bătut măr dacă aș fi încercat.

Jamie îl privi cu suspiciune. Era mai în vârstă, scund și slab, și de fapt nu părea în stare să lovească o muscă, darămite o femeie. Oare era soțul acestei femei? Iubitul? Fratele? Chiar conta? Bubuitul din capul lui Jamie se intensifică, iar el abandonează speculațiile inutile.

– De ce îți pasă dacă m-ar fi lovit?

Întrebarea fu înșelător de liniștită.

Se răsuci spre Gisele și ezită. Ochii ei îi sfredeleau pe ai lui, lăsându-l fără respirație. Tulburat, luă cearșaful abandonat și și-l înfășură în jurul taliei. Tentativa lui de fanfaronadă și bravadă dăduse greș, așa că preferă să bată în retragere și să salveze ultimele rămășițe de demnitate care îi mai rămăseseră.

– Nu este onorabil.

Ea se încruntă.

– Chiar dacă aș fi soția lui? Proprietatea lui.

Jamie scoase un soi de lătrat intenționat a fi râs.

– Iartă-mă, doamnă, dar nu pari genul care să fie proprietatea cuiva.

Buzele ei se strânsură într-un zâmbet șters, care nu i se regăsi în ochi.

– De ce l-ai oprit?

El ridică nepăsător din umeri.

– Dacă un bărbat vrea să se bată, n-are decât să-și găsească un adversar respectabil. Văzu cum expresia de pe chipul ei se schimbă. Nu că n-ai fi respectabilă, adăugă el repede, dându-și seama că nu-i ieșise așa cum ar fi vrut. Sunt sigur că ești foarte respectabilă. Curajoasă. Adică, pentru o femeie. „Taci, Jamie!” Adică, pari puternică. Dar nu prea puternică. Nu la fel ca un bărbat. Și ești și foarte drăguță, desigur. Închise gura și își dori cu disperare o altă băutură. Nimeni n-ar trebui să fie tratat în felul acesta.

– Nici chiar dacă aș fi fost o prostituată? Nici măcar soție?

O nouă furie inundă pieptul lui Jamie.

— Am văzut o femeie ușoară târându-se pe câmpul de luptă fără altceva decât curajul ei și niște fuste zdrențuite pentru a salva viața unui ofițer care murea sub calul lui... în vreme ce soldați cu titluri, și averi, și arme se prefăceau că nu văd. Nu poți măsura respectabilitatea unei persoane în funcție de eticheta pe care i-a pus-o societatea.

Își încheștă pumnii pe lângă trup, încercând să-și recapete controlul.

Trecură câteva clipe îndelungate, în care ochii lui Gisele nu-i părăsiră chipul. În cele din urmă, se uită la bărbatul cu păr negru și dădu imperceptibil din cap.

— Mă duc să mă ocup de detaliile plecării noastre.

Tovarășul ei traversă camera și dispăru pe ușă, lăsându-l pe Jamie singur cu Gisele.

— Am nevoie să lucrezi pentru mine, spuse ea în clipa în care bărbatul subțirel dispăru.

— Poftim?

Jamie fu smuls dintre rămășițele ostilității sale.

— M-ai auzit.

El își strânse puțin mai tare cearșaful în jurul trupului.

— Nu cred că ar fi o idee bună.

— Ai o altă ofertă de lucru? întrebă ea.

Jamie se încruntă. Sigur că nu avea o altă ofertă. Nu avea nimic. Nici slujbă, nici familie, nici femeie, nici bani, nici arme, nici speranță. Și nici haine. Era lefter, fără slujbă, un ofițer de cavalerie care nici măcar un cal nu avea.

— O să ai un cal.

Capul lui Jamie se ridică brusc.

— Am auzit că pe al tău l-ai pierdut la Waterloo. Având în vedere starea... ăăă, afacerilor tale, cred că încă nu l-ai înlocuit.

Jamie deschise gura pentru a răspunde, apoi se răzgândi.

— Te pot angaja imediat. Pe un salariu cinstit, mese regulate, cazare decentă și arme, dacă vrei. Și, desigur, altceva de purtat decât cearșaful de pe pat.

Jamie se gândi că era posibil ca ea să-și bată joc de el.

— Este o glumă? întrebă, simțindu-se prost.

Frumoasa ei față era severă.

– Te pot asigura că nu este o glumă.

– O să mă gândesc la oferta ta.

Nu fu sigur ce altceva să spună.

Gisele se sprijini de stâlpul patului, dar rămase înnebunitor de tăcută.

– Cine naiba e bărbatul care tocmai a ieșit?

Femeia își înclină capul.

– Corect. Este Sebastien. Un prieten.

– Atunci, de ce a încercat să te lovească aseară?

– Pentru a vedea cum reacționezi.

Jamie se încruntă.

– Relaxează-te, domnule Montcrief. Mi-am primit deja răspunsul în privința asta. Pot presupune că ai primit educație? Sebastien mi-a spus că ești fiu de duce.

– Ce... educație?

În viața lui nu fusese atât de afurisit de confuz.

– Greacă, latină, istorie, politică, aritmetică, ce furculiță când trebuie folosită, pașii unui vals? răspunse ea.

– Da.

Și de unde naiba știa ea că tatăl lui era duce?

– Excelent. Asta ne va ajuta să economisim niște timp.

– Dar tu? vru el să știe. Tu ai primit educație?

Beligeranța era mereu un substitut bun pentru nedumerire.

Ea îl privi gânditoare.

– De fapt, da. Ești primul care mă întreabă asta.

Jamie își dădu brusc seama că felul ei de a vorbi nu se potrivea nicicum cu hainele pe care le purta. Deși purta o rochie simplă, de țărăncă, comportamentul ei sugera o femeie de familie bună.

– Cine-i Iain?

Gisele avu buna-cuviință de a părea surprinsă înainte ca expresia să i se îndulcească.

– Un... prieten.

Jamie trebui să lupte împotriva a ceea ce aducea suspect de mult a gelozie.

– Un prieten cu care ieși la un mic galop din când în când? Sau la un trap ușor?

Dori să-și retragă cuvintele chiar în clipa în care îi scăpară. Unde îi dispăruse controlul?

Frumoșii ochi ai lui Gisele se încruntară înainte ca ea să suradă cu superioritate.

— Eu n-am mers *niciodată* la trap.

Ei bine, rahat! Meritase asta.

— Cine ești?

Ea îi zâmbi, primul zâmbet adevărat văzut de el, iar asta făcu să i se întâmple lucruri ciudate în piept.

— Sunt... doar Gisele.

De mare ajutor îi fu răspunsul. Nu aflase despre ea nimic în plus față de seara trecută. Enervarea clocoti din nou.

— Prea bine atunci, Doar-Gisele, dacă nu vrei să-mi spui nimic util despre tine, vrei să fii amabilă să mă luminezi în privința a ceea ce aș avea de făcut dacă accept generoasa ta ofertă?

Zâmbetul ei deveni încordat.

— Nu încă.

— Nu încă? Sprâncenele lui Jamie se ridicară spre linia părului și cum naiba aș putea să iau o decizie pe baza a „nu încă“?

Regina de gheață ridică din umeri.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Jamie închise ochii străduindu-se să nu-și piardă răbdarea.

— Va trebui să fur ceva?

— Puțin probabil.

— Să omor pe cineva?

— Să sperăm că nu.

— Să arunc ceva în aer?

— Te pricepi la explozibili?

Ochii lui se căsară din pricina interesului ei vădit față de ultima întrebare. Care femeie folosea cuvântul „explozibili“ în modul cum cele mai multe foloseau cuvântul „marmeladă“? Sau „ceainic“?

— Da?

Se temea de propriul răspuns. Adevărul fie spus, se temea puțin de ea în clipa aceea.

— Da? insistă ea aplecându-se atentă în față. Da în genul „când sunt treaz pot să arunc chestii în aer după bunul-plac“? Sau

da în genul „mi-am uitat flaconul cu pulbere prea aproape de șemineu când eram mângă, aseară, iar acum, tavernei îi lipsește un scaun și și o oală de gătit bună“?

Jamie își dădu seama că pe undeva exista o insultă, dar nu reuși să împiedice umbra unui zâmbet să-i apară pe buze.

– Prima variantă. Deși, o dată s-a întâmplat și ultima, doar că am distrus o bancă și o friptură bună.

Gisele îi zâmbi, iar lumea lui se clătină.

– Ce ghinion!

– Am avut nevoie de două zile pentru a-mi scoate așchiile din fund.

O sprânceană elegantă de arcui, urmată de un pufnet lipsit de eleganță.

– Alt ghinion. Dar explică ușoara imperfecțiune a părții tale dorsale.

Jamie își dori să nu se simtă stânjenit de faptul că această femeie îl examinase noaptea trecută, când zăcea inconștient. Își dresе glasul.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Care anume?

– Dacă va trebui să arunc ceva în aer.

Gisele își trase după ureche o șuviță desprinsă, apoi suspină.

– Nu sunt pe deplin sigură.

Jamie își ridică frustrat mâinile înainte de a trage cearșaful care începuse să alunece.

– Dă-mi voie să verific dacă am priceput. M-ai spionat, mi-ai înscenat ceva, mi-ai furat hainele, mi-ai oferit o slujbă care s-ar putea sau nu să presupună să omor pe cineva, să fur ceva sau să arunc ceva în aer. Mi-a scăpat ceva?

– Te rog.

– Te rog?

Nu înțelegea.

– Manierele mele au fost nepotrivite.

Jamie urmări fascinat cum o umbră de ceea ce păru teamă sau poate disperare îi traversă chipul pentru o fracțiune de secundă,

fiind atât de repede înlocuită de hotărâre, încât se întrebă dacă nu cumva își imaginase.

– Eu... noi... avem nevoie de ajutorul tău. Te rog!

Îl privi cu fermitate în ochi.

Jamie știi că, probabil, nimic bun nu se afla dincolo de ușa pe care această femeie fascinantă i-o deschisese. Ar trebui să spună nu, promisiunea banilor și a hainelor, și a mâncării, și – of, Doamne – a calului putând să se ducă la naiba. Ar trebui să-și înghită mândria și să plece cu cearșaful și sănătatea mintală intacte, și putea face asta cu un simplu nu.

– Da.

– Îmi dai cuvântul tău?

– Da.

Sincer, ce avea de pierdut? Absolut și categoric nimic. Literalmente și oricum altfel.

– Mulțumesc. Cuvântul abia se auzi, însă el desluși sinceritatea din spatele lui. Dar, dacă lucrezi pentru mine, așa ceva nu se mai poate întâmpla.

– Așa ceva? Uimirea lui reveni.

– Așa ceva. Arată spre el și spre cearșaful lui. Și nu mai poți să bei până îți pierzi cunoștința. Până nu mai deții controlul acțiunilor tale și al memoriei. Niciodată.

Jamie își feri privirea pentru o clipă, ceva semănând suspect de mult cu rușinea strecurându-se în conștiința lui.

– Nu ești gardianul meu, murmură el.

– Nu, fu ea de acord cu o blândețe în voce pe care el n-o merita. Sunt angajatorul tău. Și îți fac o simplă cerere. Poți să mi-o îndeplinești?

– Da, rosti el cu glas încordat.

– Mulțumesc.

Ea rămase tăcută câteva momente, iar el îi simți greutatea privirii care îl măsura.

– De ce eu? vru el să știe. Ai fi putut alege un alt bărbat. De ce mă aflu aici?

Era aproape sigur că nu urma să-i placă răspunsul ei, dar simți brusc nevoia să știe.

— Pentru că m-ai salvat aseară. Puțini alți bărbați din clasa ta socială ar fi sărit în apărarea unei femei despre care ar crede că... nu este o lady.

— Nu-mi imaginez că ai avut vreodată nevoie să fii salvată, murmură el.

— Greșești, rosti ea încet. Și greșești și dacă crezi că asta are legătură cu mine. Nu este așa.

Se ridică și își îndreptă fustele ponosite, coborându-și privirea spre mâini și părând pentru prima dată vulnerabilă. Cu o mișcare fluidă, aruncă brusc o guinee spre el.

El o prinse stângaci.

— Ce-i asta?

— Se cheamă bani. Oamenii îi folosesc pentru a cumpăra lucruri.

Zâmbi din nou, iar acest zâmbet i se regăsi în ochi.

— Pentru ce mi-i dai?

Jamie făcu un efort pentru a nu-și pierde răbdarea.

— Sebastien se va întoarce în curând ca să vadă dacă ai cele de trebuință și să te ajute dacă ai nevoie de ceva. Dacă nu vei fi aici la sosirea lui, voi înțelege. Moneda este pentru deranjul tău și pentru ca să fii sigur că nu-ți vei petrece restul zilei dezbrăcat.

— Ar trebui să știi că eu îmi onorez promisiunile, spuse Jamie, nesigur dacă să fie iritat sau impresionat.

Gisele ridică din umeri.

— Aș vrea să cred asta, domnule Montcrief. Dar deocamdată nu te cunosc deloc.

Bărbatul pe care ea îl numise Sebastien nu apărură decât după ce masiva cadă din lemn fu golită și scoasă din cameră. Cu pielea roșie de atâta frecat, Jamie stătea lângă focul pe cale să se stingă. Se cutremură când din păr i se prelinseră firicele de apă pe spinare.

— Sper ca astea să ți se potrivească. Sebastien intră în cameră purtând în brațe un maldăr de haine. Le trânti pe pat și îl măsură critic pe Jamie. Dacă mai devreme n-ai fi simțit nevoia să mă su-foci, poate că aș fi apreciat mai bine dimensiunile tale.

– Dacă aseară n-ai fi simțit nevoia să mă răpești, poate că aș fi fost mai politicos când m-am trezit.

– Să te răpesc? Sprâncenele bărbatului se ridicară ușor. Interesant cuvânt pentru a descrie faptul că am cules de pe străzi un bărbat beat mort și l-am băgat în pat.

Jamie tresări. Ei bine, la naiba! Omul avea dreptate.

– Scuzele mele!

Buzele lui Sebastien se arcuiră.

– Asemenea.

Jamie dădu precaut din cap.

– Și acum ce?

Sebastien îl studie.

– Aș sugera un bărbierit.

– De ce?

– Deoarece arăți ca un bărbat care a stat pe o insulă nelocuită un an de zile.

– Chiar așa a fost.

Cuvintele îi scăpară de pe buze înainte de a-și da seama de înțelesul lor. Era descrierea perfectă a vieții lui. Captiv în singurătate pe o insulă din neant. Dumnezeuule, când devenise atât de sentimental? „Probabil când te-ai trezit din beție“, îi răspunse o voce mică.

– Înțeleg.

Jamie scoase din gât un sunet care exprima amărăciunea.

– Mă îndoiesc.

De data asta, Sebastien scoase un sunet similar.

– Ai fi surprins. Făcu o pauză. Totuși, pe insula mea se inventaseră bricele și respectul de sine. Dă-mi voie să-ți ofer și ție.

Jamie zâmbi fără să vrea.

– Poți să le lași aici.

Arătă spre masă. Sebastien îl privi îngrozit.

– Nu cred.

De data asta, rase de spaima sinceră a omului.

– Chiar ai atât de puțină încredere în capacitatea mea de a mă ferchezui?

Ochii lui Sebastien îl măsurară de sus până jos, iar o sprânceană neagră se ridică sugestiv.

— Sunt sigur că ești foarte capabil, izbuti el un răspuns diplomatic și amuzat. Dar insist. Trase scaunul în apropierea focului. Stai jos.

Jamie rămase în picioare, privindu-l pe celălalt scotocind într-o geantă de piele și scoțând o mică trusă de bărbierit, apoi așezându-i conținutul pe masă cu o precizie care dovedea că făcuse asta de nenumărate ori.

— Să am deci încredere să te las să-mi pui un brici la gât?

Sebastien își dădu ochii peste cap.

— Domnule Montcrief, dacă aș fi vrut să te omor, nu m-aș fi ostenit să te bag cu atâta grijă în pat, aseară. Ai idee cât de greu a fost să-ți târăsc pe scări trupul masiv? În plus, adăugă el scoțând o foarfecă de bărbierit și trecându-și degetele peste tășuri, Gisele deja ți-a plătit hainele, iar mie este al naibii de sigur că nu mi se vor potrivi. Și nici ei.

Jamie îl ascultă pe Sebastien ascuțind briciul.

— Ce este Gisele pentru tine?

Sunetul ritmic se curmă, apoi se auzi din nou.

— O prietenă, veni răspunsul prudent. Ea ce ți-a spus?

— Absolut nimic.

— Și totuși, ai fost de acord să ne ajuți. De ce?

Mirosul înțepător de săpun pluti prin cameră.

— Nu știu.

— Pentru că e frumoasă?

— Nu. Ei bine, se poate să fi contribuit și asta. Jamie se strâmbă. Este prima persoană care, de foarte multă vreme, a avut încredere în mine. Și a zis „te rog“.

— Măcar ești cinstit. Se auzi un zăngănit când Sebastien trase măsura mai aproape de Jamie. Ei bine, dacă vei continua să arăți ca un cerșetor, nu vei fi de folos nimănui, domnule Montcrief. Stai jos. Sebastien își dădu din nou ochii peste cap. *Te rog!*

În lipsă de alte opțiuni, Jamie se așeză.

— Începem?

Capitolul 3

Adam Levire, marchizul de Valence, era beat. În mod normal, nu-i plăcea pierderea controlului care venea odată cu beția, dar, în seara aceea avea nevoie de o mică evadare. Ședea singur în birou, ținând între degete cristalul fin și bând indecent de scumpul brandy la fel cum cineva ar fi băut o bere ieftină. Cu toate astea, alcoolul nu reușise deocamdată să-i potolească durerea și furia tot mai mari. După patru ani, încă se simțea înșelat. După patru ani, încă nu trecuse peste pierderea iubitei sale soții.

Gisele fusese perfectă. Știuse asta din clipa în care o văzuse în rochia aceea neîngrijită, în casa neîngrijită de la țară, înconjurată de flăcăi necopți și neîndemânatici. Tatăl lui Gisele își plimbase superba fiică prin încăpere de parcă ar fi fost o mână premiată. Dorința aprigă a omului ca ea să-și găsească un soț din nobilime fusese aproape palpabilă, iar în timpul acestei etalări vulgare a propriei fete, Gisele rămăsese atât de tăcută cât îi îngăduiseră bunele maniere. Însă, din felul în care își ținea bărbia, Adam își dăduse seama că fiecare fibră din trupul ei se revolta în fața vieții pentru care o vindea tatăl ei. Era un diamant în stare brută care, cu ajutorul bărbatului potrivit, putea fi șlefuit pentru a căpăta o strălucire superbă.

Desigur, pe vremea aceea Adam era deja însurat, cu o văduvă pe care o alesese pentru descendența impecabilă și pentru averea impresionantă. Din fericire, scăpase ușor de prima soție, iar efortul meritase din plin. Gisele devenise obiectul admirației generale a înaltei societăți, femeia cea mai dorită din Londra și care îi aparținuse lui.

După cum se dovedise, ea avusese mai mult foc și forță decât anticipase el, așa că îi luase mai mult decât se așteptase ca s-o supună. Adam avusese nevoie de toată șiretenia lui pentru a înfrânge rezistența stoică a fetei și a-i descoperi slăbiciunea. Cât de ironic era că singura fisură în armura lui Gisele fusese tocmai fida lui vitregă, Helena. Inițial, Adam intenționase ca puștoaica

să aibă aceeași soartă ca mama ei, însă Helena avea paisprezece ani la moartea acesteia și promitea să devină o frumusețe considerabilă.

Și era întotdeauna bine să păstrezi lucrurile frumoase.

Foarte repede, Helena devenise instrumentul prin care Adam o controla pe Gisele. Era încântat să vadă cum perfecta lui războinică blondă se supunea voinței lui așa cum trebuia să facă o soție bună. Totul în viața lui era perfect. Până la explozia de pe râu, care nu doar că i le răpise pe neprețuita soție și pe smiorcăita fiică, dar îi luase și o adevărată avere. Iar acum, supraviețuirea lui financiară necesita înlocuirea sa.

Adam își azvârli paharul în foc, dar spargerea cristalului nu făcu nimic pentru a-i calma nervii. Pentru a evita sărăcia, decisese s-o curteze și să se dea bine pe lângă Lady Julia Hextall, al cărei păr blond era ca o tachinare de dincolo de mormânt. Fata era blândă, și timidă, și intolerabilă în toate privințele, cu excepția averii uluitoare și a vagii asemănări cu mireasa lui pierdută.

Tatăl Juliei, la fel ca al lui Gisele, era previzibil încântat de perspectiva de a avea un marchiz în familie. Vulgarul bărbat abia își moștenise titlul de la un văr de-al treilea și încă se scutura de praful trivial al fostei vieți de negustor. Dar măcar înțelesese valoarea numelui venerabil al lui Adam. Pe de altă parte, fratele fetei era considerabil mai puțin impresionat. Nu conta. Adam avea să ignore pur și simplu protestele neînsemnate ale băiatului. Deocamdată.

De fapt, toate astea erau numai din vina lui Gisele. Adam băgă mâna în sertarul biroului și scoase un portret în miniatură, mângâind rama aurită. Își trecu buricul degetului arătător peste chipul perfect al lui Gisele, încremenit pentru totdeauna.

— Cățea! șuieră el către pictură, apoi o strânse la piept, simțind durerea mai acut decât oricând.

Tristul adevăr era că moartea ei distrusese totul. Avera deținută în diamantele pe care Gisele le purtase în noaptea în care murise era pierdută pentru totdeauna. Și pentru restul problemelor sale financiare tot ea era vinovată. După accident, suferința

il consumase pe Adam atât de mult, încât își pierduse interesul față de conducerea domeniului și se bazase pe alții să se ocupe de investițiile lui. Acum, regreta asta, dar era prea târziu. Răul fusese făcut.

Mai mult, sărăcia bruscă a lui Adam îi sporise și mai mult disperarea. În viața sa privată, nu găsea absolut nimic care să-i rețină interesul. Nimic nu-i provoca plăcere sau bucurie. Nici vreun cal, nici vreun joc de cărți, nici vreo femeie. Categorical, nici o femeie. În ultimii patru ani, adusese multe în patul lui, dar rar reușise să performeze. Chiar și când folosea metodele sale preferate de excitație, rămânea adesea nesatisfăcut. Nimeni nu putea face pentru el ce făcuse Gisele.

Adam încercă să se aline cu gândul la averea pe care urma s-o capete înainte de încheierea sezonului. Desigur, nici o sumă de bani din lume nu putea înlocui ce pierduse, dar se ruga ca, poate, în ora cea mai întunecată a nopții, cu suficient alcool și laudandum care să-i încețoșeze privirea, s-o confunde pe Lady Julia cu Gisele. Cu Gisele a lui. Și ca, în cele din urmă, să poată simți din nou plăcerea care îi fusese refuzată atât de multă vreme.

Capitolul 4

Nici nu trecuseră bine două zile, că Gisele deja regreta alegerea lui James Montcrief pentru această treabă.

Simțea nevoia să-l învinovățească pe Iain – fostul ei partener –, pentru că din cauza lui apăruse acest „post” liber. N-ar fi avut niciodată nevoie de Montcrief dacă Iain, binecuvântată fie inima lui iubitoare, n-ar fi abandonat cauza, preferând să-și ia o soție. Fără îndoială că era însurat deja, ascuns într-un mic cătun scoțian, undeva în fața unui foc care trosnea, înfășurat în pături calde și strâns în brațe de mireasa lui drăguță. Sincer vorbind, nici unul dintre ei nu știuse că marchizul de Valence curta din nou pe cineva, aflând asta la mult timp după ce Iain plecase

la Gretna Green¹. Însă, chiar dacă ar fi știut la vremea aceea de logodna lui Valence, Gisele ar fi sugerat – nu, ar fi insistat – ca Iain să pornească spre nord împreună cu iubita lui. Era încântată pentru prietenii ei proaspăt căsătoriți și le dorea toată fericirea.

Ceea ce însemna că va trebui să dea vina pe Sebastien pentru eșecul cu Montcrief.

La sfârșitul conversației cu James din dimineața precedentă, Gisele fusese convinsă că ținea bine situația în frâu. El acceptase cu o mică reținere termenii angajării. Era impresionant din punct de vedere fizic, iar ea fusese sigură că inteligența lui naturală se va manifesta odată cu dispariția ultimei urme de alcool din creier. Pe scurt, Gisele apreciasse că James Montcrief era mai mult decât capabil să-și respecte contractul. Bărbatul era exact cine și ce își dorise ea, nici mai mult, nici mai puțin.

Deci, pur și simplu nu existase nici un motiv pentru care Sebastien să-l transforme pe James Montcrief în... *asta*.

Chiar și după o zi și jumătate, Gisele încă încerca să facă legătura între creatura bărboasă, cu ochi încețoșați și duhnind a bere, pe care o angajase, și zeul grec care mergea acum lângă ea. Prin grija lui Sebastien, apăruse un gentleman care posedă atât o eleganță rafinată, cât și un pur magnetism masculin – și tot ansamblul i se părea prea tulburător pentru a fi descris în cuvinte.

Lucrurile fuseseră mult mai simple când Montcrief era împuțit și beat.

După cum constatasese, părul lui nu era castaniu, așa cum crezuse inițial. Astăzi, era mai mult de un auriu strălucitor și îi cădea pe frunte în bucle bogate, ingenios aranjate. Fără barbă, avea o față mare, plăcută, cu ochi de culoarea whisky-ului fin și cu gene pentru care oricare femeie și-ar fi dat bucuroasă sufletul la schimb. La alt bărbat, poate că ar fi părut feminine. Însă alți bărbați nu aveau maxilarul puternic al lui James. Și nici umerii puternici

¹ Sat din sudul Scoției care a devenit una dintre cele mai populare destinații mondiale pentru oficierea căsătoriilor, găzduind peste 5 000 de nunți anual. Se presupune că celebritatea acestui loc a început în anul 1754, când în Anglia a fost înăsprită legea privind oficializarea legăturilor între minori, și mulți tineri fugeau în Scoția unde se puteau căsători fără acordul părinților, Gretna Green fiind primul sat accesibil peste graniță. (n.tr.)

și pieptul lat. Și nici picioarele puternice. Și nici brațele musculoase... Se întrerupse blestemând în sinea ei. Bărbatul pur și simplu radia forță prin toți porii. Până și afurisitul lui de cal părea mai puternic când îl călărea el.

„Căpitan de cavalerie“, îi spusese cu ochii mari și plini de venerație băieții din grajdul de la Nottingham, în timp ce ea mergea în urma lui James și îl urmărea alegând un cal cu grija cu care un bijutier examina niște pietre prețioase. Gisele se considerase întotdeauna o femeie care se pricepea la cai. Dar bărbatul care călărea acum lângă ea o făcea să se simtă precum cea mai neștiutoare fetiță care se plimba cu poneiul ei. El călărea de parcă făcea parte din afurisitul de animal, și nici măcar nu părea să se străduiască. Poate că era modul în care ședea. Felul în care stătea pe cal era lipsit de efort, picioarele lui lungi fiind relaxate și echilibrate. Picioare care erau acoperite de pantaloni de călărie ce nu lăsau nimic pe seama imaginației, iar lui Gisele îi era greu să nu admire întruna felul în care aceștia îi îmbrățișau coapsele și soldurile. Ceea ce era o prostie având în vedere că deja îl văzuse gol. Ar fi fost de crezut că asta era suficient. Dar nici măcar acum nu se putea abține să nu-și încline capul și să nu-i pară rău că haina foarte fină îi ascundea spinarea cu adevărat magnifică.

– E ceva în neregulă?

Jamie își coborî privirea spre partea din spate a șei sale.

– Poftim?

Ea își îndreptă brusc trupul.

– Te uiți fix la mine.

– Îți admiram calul.

– Ah. Își bătu calul pe crupă. Mulțumesc.

Gisele își îndepărtă privirea de la mâinile ce păreau atât de capabile, apoi surprinse amuzamentul tăcut al lui Sebastien, care călărea în spatele lor. Se încruntă la el, apoi își îndreptă atenția spre propriul cal.

– Am avut noroc. N-au rămas prea mulți cai buni. Războiul a ucis o mulțime.

Vocea lui James păru distantă, iar Gisele se întrebă dacă se referea la cai sau la bărbați.

– Da, fu Gisele de acord cu ambele variante.

— Calul a fost scump.

Jamie se răsuci spre ea, iar măruntaiele ei trădătoare se transformară în lichid topit sub privirea aceea de culoarea fumului.

Dumnezeule mare, asta trebuia să înceteze. Nu-și permitea să se lase distrasă. Renunțase la acea parte din viața ei cu mulți ani în urmă și nu regretase niciodată. Totuși, acum nu puteau trece nici două minute fără să se întrebe dacă acest bărbat săruta la fel de bine precum călărea.

— Nu-ți face prea multe griji, domnule Montcrief. Îl vei merita.

Gisele își îndreptă atenția către drumul din fața lor, disprețuind modul în care îi bubuia inima.

— Nici nu mă aștept la altceva. James se cufundă din nou în tăcere. Ești un valet foarte bun, îi spuse el după scurt timp lui Sebastien. Probabil că ți se simte lipsa.

Gisele se răsuci în șa și îi aruncă prietenului ei o privire în semn de avertisment.

— Cu siguranță, n-ai fost lacheu înainte de, ei bine, orice ai fi acum, continuă Jamie pe un ton vesel.

Sebastien păru insultat.

— Nu, categoric n-am fost.

— Chiar și tata ar fi fost impresionat, ceea ce este un compliment important. Ce te-a făcut să renunți la chemarea ta?

Gisele se decisese să pună capăt expediției de pescuit înainte de a se ajunge prea departe. Deși în tonul lui James se deslușea o urmă de tachinare, ea nu avea nici o îndoială că el tatona terenul în căutare de răspunsuri. Răspunsuri pe care nu era pregătită să i le ofere deocamdată.

— Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta, îl întrerupse ea cu voce ridicată, de ce nu ne povestești despre tatăl tău, domnule Montcrief?

El îi aruncă o privire lungă, iar ea știu că nu-l păcălise.

— Tatăl tău, domnule Montcrief? îi ceru ea din nou.

El ridică din umeri, dându-se în mod clar bătut, apoi se încruntă.

— Jamie.

— Poftim?

— Jamie. Te rog, spune-mi Jamie. James era numele de botez al bunicului meu, care a fost o mizerabilă jigodie bătrână. Nimeni nu l-a putut suferi. Iar „domnul Montcrief“ pare complet absurd având în vedere modul, ăăă, unic în care ne-am cunoscut.

Gisele se opuse:

— Nu cred că o asemenea familiaritate este potrivită.

Nu agreea ideea de a-l numi pe acest bărbat Jamie. Suna mult prea intim.

— Și asta o spune o femeie care își zice Doar-Gisele?

— Foarte bine. Presupun că ai dreptate, capitulă ea. Dar nu avea să se lase distrasă. O să-ți spun Jamie. Dacă, în schimb, o să-mi povestești despre familia ta.

— De ce este important?

Jamie îi aruncă o privire bănuitoare.

„Pentru că trebuie să știu exact cu cine am de-a face. Pentru că trebuie să aflu cât de multe știi despre înalta societate din Londra. Pentru că viața unei tinere s-ar putea să fie în mâinile tale, iar eu trebuie să știu cât de puternice sunt cu adevărat.“

În loc să-i zică toate astea, ridică nepăsătoare din umeri.

— Nu este. Dacă preferi să călărești în tăcere, te rog, spune-mi. Pur și simplu, am crezut că o conversație politicoasă, plăcută va fi un mod agreabil de a petrece timpul.

Jamie o privi lung din nou.

— Tata a murit, după cum știi, așa că, dacă sperî să ajungi la el prin mine, ai întârziat cinci ani.

Gisele nu făcu nici un efort de a-și ascunde iritarea la auzul replicii lui Jamie.

— Cum vrei.

O tăcere apăsătoare se lăsă, întreruptă doar de loviturile copi-telor în pământul tare și de scârțâitul pieii.

— Și sunt un bastard, în caz că n-ai descoperit asta în timp ce mă spionai, zise Jamie fără să se adreseze cuiva anume. Așa că nu voi moșteni nimic. Nici titluri, nici pământ, nici avere, nici proprietăți. Nu te-am mințit mai devreme, când am spus că nu posed nimic.

Gisele îl privi pieziș, cu ochii mijiiți.

— Da, știi asta. Dacă îți amintești, eu am plătit pentru hainele tale, și pentru cizme, și pentru cal, și pentru micul dejun. Fu mulțumită să-l vadă încleștându-și maxilarul. Și ca să știi, nu mă interesează detaliile revoltătoare ale zămislirii tale. Tot ce doresc să știu este de ce un bărbat evident cu o bună creștere se află în situația asta. Dar, dacă preferi să nu vorbești despre asta, categoric putem discuta despre altceva. Eventual, politică? Sau religie? Cum ai căpătat cicatricea de pe interiorul coapsei stângi?

Sebastien râse zgomotos, iar Jamie se încruntă din nou.

— În regulă! se răsti el. Tata a fost Edward Montcrief, duce de Reddyck. A mai avut și alte titluri, majoritatea neimportante. A fost un tată bun.

— A avut grijă să ai parte de educație.

Jamie încuviință din cap.

— Și mi-a cumpărat brevetul.

— Foarte generos din partea lui.

Jamie dădu iarăși din cap.

— Îl mai ai?

Nu fu sigură că Jamie o auzise — rămase tăcut timp îndelungat. Încercă din nou:

— Mai ești căpitan...?

— Nu, mi-am vândut brevetul după Waterloo.

Gisele simți o urmă de dezamăgire. Știa că un brevet de căpitan valora foarte mulți bani. Era clar că el pierduse o mică avere într-un timp foarte scurt. „Unde s-au dus toți banii ăia?” se întreba ea în gând. Având în vedere starea în care îl găsisese pe Jamie la tavernă, presupuse că răspunsul era evident. Dintr-un motiv inexplicabil, gândul la această pierdere era deprimant. I-ar fi plăcut să creadă că era mai bun de-atât.

— Dar frații tăi? Presupun că există un nou duce de Reddyck. Te vezi cu el? întrebă Gisele.

Chipul lui Jamie încremeni.

— Pentru el, sunt la fel de mort ca tata. Fratele meu își dorește ca francezii să fi făcut ce nu a avut el curaj.

Interesant. Nu se așteptase la asta. Gisele își alese cuvintele cu grijă:

— Și la ce i-ar folosi fratelui tău moartea ta?

Buzele lui Jamie se strânseseră, iar el clătină din cap, ajungând clar la limita a ceea ce era dispus să împărtășească în această privință.

— Ai petrecut mult timp la Londra? întrebă ea cu un aer nonșalant, cu toate că, având în vedere scopul ei, întrebarea era departe de a fi banală.

Jamie își răsuci capul spre ea.

— La Londra? Râse cu amărăciune. Mi-am petrecut ultimii zece ani ca ofițer în Gărzile Regale de Dragoni. Am fost prea ocupat să bag la loc măruntaiele în trupurile englezilor căzuți, ca să mai particip la foarte multe ceaiuri londoneze. Se opri brusc. Îmi cer scuze. A fost deplasat.

Gisele ridică din umeri având grijă ca fața să-i rămână inexpressivă.

— Nu-ți cere scuze din pricina mea.

Jamie își mută frâiele în cealaltă mână.

— Ultima dată când am fost la Londra...

Se opri din nou, iar Gisele văzu o trecătoare umbră de durere încordându-i chipul. Apoi, dispăru.

— Ultima dată când am fost la Londra, aveam 16 ani, continuă el cu un evident efort de a fi civilizat. Tata ne-a dus pe mine și pe frații mei să cumpărăm cai.

Își dresе vocea.

Gisele îl studie, întrebându-se ce fusese pe cale să zică înainte de a se răzgândi și a minți.

— Dar tu? Când ai fost ultima dată la Londra? îi întoarse el întrebarea.

Un fior o străbătu pe Gisele, luând-o pe nepregătite. Un groaznic amestec de amărăciune și de durere o cuprinse, făcând-o să-i fie greu să respire vreme de un moment oribil. Își mușcă buza, furioasă pe sine și pe incapacitatea de a-și controla sentimentele pe care le crezuse de mult învinse.

— Acum patru ani, rosti ea printre dinți. Ultima dată, am fost la Londra acum patru ani.

Și atunci fusese sigură că nu avea să se mai întoarcă nicicând.

— Acolo mergem? întrebă Jamie arătând în zare. Oricum, suntem pe drumul cel bun.

— Da, izbuti Gisele să spună mohorâtă. Mergem la Londra. Tra-se adânc aer în piept, făcând un efort pentru a-și recăpăta cumpă-tul. Dar va trebui să facem o oprire pe drum.

Femeia se făcuse albă ca varul. Se părea că bărbații furioși și goi nu o descumpăneau pe cea care îl angajase, dar simpla menționare a Londrei aproape că o făcuse să se prăbușească. Era pentru prima dată când remarcase o fisură în poleiala strălucitoare a reginei de gheață. De asemenea, asta îi aminti că încă habar n-avea care erau obiectivele reale ale lui Gisele, iar realizarea pericolului de a se arunca într-o cauză necunoscută îl lovi cu forța unei trăsuri în goana mare. O luase razna de-ă binelea. Se lăsase ademenit într-o stare de automulțumire de un cal bun, de o tunsoare bună și de o femeie atrăgătoare care își declarase încrederea în el. Gândul la acea încredere fusese amețitor și surprinzător, iar el îl acceptase cu nesăbuință.

Sau poate că tocmai asta era ideea.

Poate că tocmai devenise victima unei femei viclene, care îi simțise vulnerabilitățile și le exploatare cu măiestria unui păpușar. La urma urmelor, îl spionase și îl atrăsese în capcană. Și dincolo de faptul că recunoscuse că-l păcălise în curtea tavernei, Gisele nu divulgase nimic despre ea. El habar n-avea cine erau cu adevărat femeia și tovarășul ei. Puteau fi hoți sau spioni. Sau mai rău.

Inventarie în minte ce știa. Bănuia că Sebastien fusese val-et. Era spiritual și deștept, și putea face lucruri extraordinare cu un brici și o foarfecă. Era clar un prieten de încredere al lui Gisele — Jamie îi văzuse de multe ori comunicând fără cuvinte.

Cât despre Gisele, admitând că acesta era numele ei real, nu știa nimic. Absolut nimic. Avea un titlu de noblețe sau avusese cândva. Era sigur de asta. După două zile în care îi urmărise manierele și comportamentul, și chiar felul în care își strunea afurisitul de cal, se convinsese. Totul era prea natural pentru a fi simulat, iar el și-ar fi dat seama de asta. N-o fi avut el titlul, dar avusese parte de suferința acelorași lecții datorită tatălui său. Indiferent de rochia pe care o purta acum și de înfățișarea ei, nu era fata de la țară care se prefăcea a fi.

Încă erau departe de Londra, așa că, de-acum, Jamie se va mulțumi să privească și să aștepte. Era limpede că Gisele avea ceva de făcut în Leicester, și poate că lucrurile pe care le va afla acolo îi vor oferi răspunsurile pe care ea ezita să i le dea.

Trecură pe lângă Leicester părăsind drumul principal, care i-ar fi dus în inima orașului, și luând-o puțin spre est. Sebastien îi părăsi, rămânând în urmă și dispărând din vedere. Gisele așteptă întrebările lui Jamie, dar el nu-i puse nici una, cu toate că ea era conștientă de privirea grea și precaută ațintită asupra ei. Tăcerea apăsătoare aproape că era mai rea decât ar fi fost un tir de întrebări.

El nu vorbi până nu se opriră în fața unei alte taverna, nu foarte diferită de cea de lângă Nottingham.

— Unde s-a dus Sebastien?

— Ne vom întâlni mai târziu, îi spuse ea.

— Rămânem aici peste noapte? întrebă el neîncrezător, privind acoperișul de paie într-o rână și pereții strâmbi.

— Nu, răspunse Gisele. Nu rămânem.

Descălecă și se uită precaută prin curte și la umbrele sale care se lungeau. Nu era nimeni prin preajmă, însă ea știa că va fi plină de bărbați însetați, după apusul soarelui.

— Mâncăm aici?

— Nu.

— Atunci, ce facem? Jamie descălecă fără efort, cizmele lui stârbind doi norișori de praf. Își încrucișă brațele la piept. Și vreau adevărul de data asta!

Gisele își imaginează că supusese bărbați de două ori mai mari decât el cu acest ton. Doar că, în cazul ei, nu va ține.

— Polly Tuck, rosti ea după ce ezită o secundă.

— Cine?

— Polly Tuck. Are 18 ani. Locuiește dincolo de culmea acoperită cu stejari pe lângă care am trecut, într-o căsuță izolată. De 16 luni, este măritată cu Garrett Tuck, un tâmplar cât de cât priceput în zilele când e treaz. Părinții lui Polly au murit amândoi, dar are o soră văduvă care încă mai locuiește în apropiere, împreună cu cei trei copii ai ei.

— Și ce-ți este ea? Prietenă? Rudă?

Gisele clătină încet din cap.

— N-am întâlnit-o niciodată.

— N-am chef de ghicitori, Gisele. De ce ne aflăm aici?

Ea suspină.

— Soțul lui Polly are obiceiul nefericit de a-și descărca asupra tinerei sale soții frustrările pricinuite de propriile metehne. În general, își folosește pumnii. Uneori, o greblă sau o lopată. Mi s-a spus că, o dată, a folosit un lanț.

Jamie clipi.

— Iisuse! Sprâncenele i se împreună. Nu poate pleca? Nu are unde să se ducă?

— Aici apar dificultățile. Toamna trecută, Polly a fugit la sora ei. Domnul Tuck și-a prins soția fugită și a amenințat că îi ucide sora și pe copiii acesteia și că-i dă foc la casă dacă soția nu se întoarce cu el. Desigur, Polly s-a întors pentru a-și cruța singurele rude care îi mai rămăseseră. Pentru această sfidare, Polly a fost bătută de n-a mai putut fi recunoscută, dar a supraviețuit. Copilul cu care era însărcinată n-a fost la fel de norocos.

Jamie expiră zgomotos.

— Individul ar trebui împușcat.

— Da. Gisele ridică obosită din umeri. Deși nu toată lumea ar fi de acord cu tine.

— M-ai angajat pentru a-l ucide pe Tuck?

Gisele îl privi pieziș.

— Nu. Cred că m-am exprimat clar când ți-am zis că nu e deloc probabil să trebuiască să ucizi pe cineva. Oricât de mult ar justifica-o anumite circumstanțe, nu sunt o criminală. Și cred că nici tu nu ești.

Jamie își îndepărtă privirea de la ea, chipul devenindu-i brusc împietrit.

— Polly este însărcinată din nou, continuă Gisele. Iar dorința ei de a se proteja pe sine și copilul nenăscut a depășit în sfârșit teama de soț. Făcu o pauză. Acesta e motivul pentru care ne aflăm aici.

— Ca să facem ce anume?

Se întoarce din nou spre ea.

— Pentru a o face pe Polly Tuck să dispară.

Gisele urmări cum înțelegerea răsări în ochii lui Jamie.

— Ați mai făcut asta. Tu și Sebastien. Ați mai făcut ca femeii precum Polly să dispară.

Privirea lui Gisele se ațintise undeva peste umărul lui, iar ea își dori ca mintea să nu-i alunece spre trecut, de unde clocoteau propriile amintiri întunecate.

— Da. Creăm o nouă identitate, un nou cămin și o nouă viață pentru femeie și pentru copii, dacă are. Anglia a ajuns plină de văduve, mai ales în ultimii ani, iar dacă una necunoscută sosește într-un oraș nu stârnește mai deloc comentarii.

El se uită la ea, clar gândindu-se la cuvintele ei.

— Pentru asta m-ai angajat? Ca să te ajut s-o salvezi pe această femeie?

— Deocamdată, da.

El rămase tăcut alte câteva clipe îndelungate, iar Gisele se întrebă dacă va insista să afle mai multe. Și ce îi va spune dacă o făcea.

— Foarte bine, rosti el într-un final. Spune-mi ce ai nevoie să fac.

Gisele își eliberă respirația pe care nu-și dăduse seama că și-o ținuse.

— Nimic ce ți-ai dori probabil să-i împărtășești unui judecător, îl avertiză ea.

— Încerci să mă sperii?

— Poate, rosti ea serioasă.

Jamie pufni.

— Implică explozibili?

Îi zâmbi strâmb.

Gisele își strânse buzele îndrăznind, pentru o secundă, să creadă că Jamie Montcrief era bărbatul care ea avea nevoie să fie.

— Nu de această dată, replică ea întâlnindu-i privirea.

— Ți-am dat cuvântul meu, zise el brusc grav. Și mi-l voi ține.

— Sfinții fie lăudați! O voce necizelată întrerupse orice-ar fi vrut să spună Gisele. Ați venit exact la timp. Ceea ce este bine, fiindcă altfel ar fi trebuit să-l ucid cu mâinile mele pe ticălosul ăla.

Gisele se răsuci și văzu o femeie corpulentă apropiindu-se de ei, părul roșu fiindu-i prins neglijent, iar șorțul, pătat cu bere și grăsime.

— Bună, Martha, o salută Gisele cu căldură pe femeie înainte de a-și controla expresia. Și nimeni n-o să omoare pe nimeni. Am discutat asta. Făcu o pauză. Polly nu s-a răzgândit, nu?

Fața roșie a cârciumăresei se strâmbă.

— E speriată ca naiba, dar este mai speriată de ce se va întâmpla dacă va rămâne. Își dorește ca pruncul să trăiască.

— Bine.

Asta era partea cea mai importantă.

Ochii Marthei trecură de Gisele și se îndreptară spre Jamie.

— Unde-i Iain?

— Nu a putut să vină.

Nu dori să lungească explicația deoarece asta ar fi însemnat să detalieze motivul plecării lui Iain și metoda de recrutare a lui Jamie.

— El este James, continuă Gisele cu hotărâre. Se află aici pentru a ne ajuta. James, ea este Martha. Deține și conduce acest local. Martha a fost cea care m-a contactat în legătură cu Polly.

Jamie făcu o plecăciune scurtă spre Martha.

— Încântat, rosti el.

— *Hm.* Cârciumăreasa îl privi cu ochi sceptici. Un gentleman.

O spuse de parcă era o boală, iar în oricare altă situație, lui Gisele poate că i s-ar fi părut amuzant.

— Nu e vina lui, replică ea. Te asigur că James e la înălțimea sarcinii.

Ochii lui Jamie îi căutară pe ai ei, contemplativi și cercetători.

— *Hm.* Dacă spui tu. Martha începu brusc să scotocească în buzunarele șorțului și se aplecă spre Gisele. Frații Darling ți-au lăsat asta aici, azi-dimineață, șopti ea și îi dădu lui Gisele o bucățică de hârtie.

Gisele citi biletul dintr-o privire.

— Totu-i în regulă.

Cei doi frați se exprimaseră scurt și la obiect. Dădu satisfăcută din cap.

— În seara asta, da? întrebă Martha interpretându-i corect gestul.

— Da. Totul e în ordine.

Aranjamentele pentru Polly Tuck fuseseră făcute cu săptămâni în urmă, cu mult înainte să-i parvină vestea despre logodna marchizului de Valence. Indiferent cât de tare se grăbea să ajungă la Londra, Gisele voia să rezolve asta mai întâi. Nu și-ar ierta nicio dată dacă n-ar face-o, iar fata ar păți ceva.

Cârciumăreasa dădu din cap.

— Vă așteaptă, dar mă duc să mă asigur că e gata. Mulțumesc, don'șoară Gisele, că ai venit. Și pentru ce faci.

Gisele zâmbi scurt.

— Toată lumea are nevoie de puțin ajutor uneori.

Martha își puse mâinile pe șoldurile generoase.

— Dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, să-mi ceri doar. Absolut orice.

— Mulțumesc.

— Acum, mai bine ați pleca. Cârciuma o să se umple în curând. Lucrurile pe care le-ai cerut sunt în spate. Iar voi n-ați fost nicio dată aici.

Prima dată când Gisele ajutase o femeie să dispară, pulsul îi bătuse incontrollabil, iar inima îi stătuse în gât până la sfârșit. Trecuse aproape o săptămână până încetase să se uite peste umăr, convingându-se că nici ea, nici femeia pe care o ajutase să scape nu erau vânate ca niște vulpi betege. Aproape patru ani mai târziu, teama încă exista, dar Gisele era bucuroasă pentru asta. O ajuta să rămână alertă, o împiedica să facă greșeli din prea multă încredere.

Acesta era motivul pentru care acum așteptau să se facă întuneric complet, înghesuți unul în altul pentru a se feri de frigul nefiresc și ascunși într-un pâlă de copaci.

— Câte au fost? întrebă Jamie peste susurul domol al vântului.

Era primul lucru pe care îl spusese după ce ieșiseră din tavernă și își luaseră caii.

Ea nu se prefăcu a nu fi înțeleș.

— De-a lungul anilor, zeci.

– De unde știi cum să te găsească?

Gisele privi lumina care se revărsa pe ferestrele tavernei, vizibilă printre frunze.

– Prin oameni ca Martha. Mai am și alte... contacte în diferite locuri. York. Nottingham. Liverpool. Bath. Și alte câteva.

– Londra?

Gisele își simți trupul încordându-i-se.

– Da.

– Ce-i în Londra, Gisele?

– Hai să ne concentrăm asupra lucrurilor pe rând, îi respinse Gisele întrebarea.

Dorea să aibă încredere în el. Și chiar avea până la un punct. Însă Gisele nu supraviețuise atâta vreme având o încredere nechibzuită în oameni aproape străini, indiferent cât de galanți și de cumsecade păreau la început.

Vântul se înteti, iar ea se cutremură. Alături, Jamie își schimbă poziția pentru a se pune în calea vântului, iar ea îi simți căldura prin haine. Rezistă nevoii nebune de a se sprijini de trupul lui cald și de a-și pune capul pe pieptul lui solid. În loc de asta, își strânse și mai tare pelerina pe lângă corp.

Huruitul unor roți pe drum se auzi peste foșnetul frunzelor, iar Gisele privi căruța închisă care se apropia. Doi bărbați se aflau pe capra lată, pereții căruței legănându-se în spatele lor din cauza hârtoapelor de pe drum. Se uită la cerul care se întuneca tot mai tare.

– Aproape că a sosit timpul, murmură ea în timp ce căruța trecea pe lângă ei.

Capitolul 5

Gisele nu era spioană. Și nici hoată.

O parte din Jamie – partea care dorea să creadă că instinctele lui funcționaseră când fusese de acord să lucreze pentru această femeie – se simți foarte ușurată. Nu era sigur ce era ea exact, dar

această cruciadă pe care Gisele părea s-o fi pornit – și la care și el participa acum – era categoric nobilă, deși puțin pe lângă lege. Ceea ce explica reticența ei.

Totuși, nu explica de unde venise Gisele și de ce se afla aici, pretinzând că este ceva și cineva care nu era. Mai mult, nu explica de ce se încorda ca un arc când se pomenea de Londra.

O bufniță țipă undeva în întuneric, iar Jamie își îndreptă atenția către drumul pe care călătoreau de zece minute deja. Ieșiseră dintre copaci și se îndreptau din nou spre nord, către culmea acoperită cu stejari și, bănuia el, către locuința familiei Tuck. Suspină. Indiferent de puzzle-ul care era femeia care se numise singură Doar-Gisele, el categoric o va ajuta pe Polly Tuck, chiar și numai pentru faptul că așa era corect.

Noaptea era lipsită de nori, permițând lunii să arunce o lumină palidă asupra pământului. Calul lui își ridică brusc capul și își ciuli urechile, iar el zări pe culme căruța care trecuse pe lângă ei mai devreme. Era trasă pe marginea drumului, lângă intrarea pe o alee îngustă, deși nu se vedea nici una. Jamie se încordă, precaut și suspicios.

Lângă el, Gisele părea nepăsătoare. Se uită încă o dată în jur înainte de a-și duce calul direct lângă căruță. Animalul înhămat la ea, care aștepta răbdător, necheză ușurel în semn de salut.

– Gisele! o avertiză Jamie ducându-și calul lângă ea și întinzând mâna spre sabie.

Nu-i plăcea ce se întâmpla.

– E în regulă, rosti Gisele încet și se întinse pentru a-și pune o mână pe a lui, reținându-l. Sunt prieteni.

Un bărbat se materializă brusc de undeva de lângă intrarea pe alee, iar Jamie tresări surprins. O privi pe Gisele descălecând și îmbrățișându-l repede pe bărbat.

– Mulțumesc pentru asta, o auzi el spunând.

– Știi că nu-i nevoie să ne mulțumești, don'șoară Gisele, rosti bărbatul.

– Nu vă este în drum.

Străinul își flutură nerăbdător mâna.

— Mai deloc. Mă bucur că sincronizarea a fost bună. Vorbeau repede și cu hotărâre. Fratele meu e acolo și se ocupă de treabă. Ar fi bine să ne grăbim.

Jamie descălecă. În afară de căruță și de vizitiul ei, drumul era complet pustiu, la fel și aleea care ducea la căsuță, iar Jamie bănuia că această oră fusese aleasă intenționat, existând cele mai puține șanse de a exista martori. Mirosul de lemne arse era puternic, iar undeva pe pășunea întunecată, o oaie behăi. Întrezări o lumină slabă la capătul aleii șerpuite care pornea din drum, trădând existența unei mici căsuțe pe jumătate ascunse în spațele unor tufe.

Gisele dezlega pachetul greu prins de șaua ei. Jamie se apropie s-o ajute și i-l luă din mâini, punându-l pe umăr. Simți atenția străinului îndreptându-se spre el, dar bărbatul nu făcu nici un efort de a se prezenta sau de a întreba cine era Jamie. Și Gisele rămase mută, luând frâiele cailor lor și dându-le bărbatului tăcut.

— Te rog, leagă-i de copacii de vizavi, ca să nu poată fi văzuți de pe drum îi ceru ea. Pământul e prea moale pentru a-i băga pe alee. Ar lăsa urme care, mai târziu, ar trebui explicate.

— Desigur.

— O s-o trimit cu fratele tău.

— Vom avea mare grijă de ea.

— Știu că veți avea. Gisele atinse umărul bărbatului, apoi i se adresă lui Jamie: Urmează-mă.

Nu așteptă un răspuns de la nici unul dintre bărbați, ci porni pe alee mergând pe margine, unde iarba era deasă. Jamie porni pe urmele ei, având grijă să facă același lucru.

Își dădu seama că era ca într-un scenariu perfect pus la punct. Unul care fusese folosit de multe ori, iar el nu fu sigur dacă trebuia să fie impresionat sau alarmat.

— Cine sunt prietenii tăi? întrebă el.

— Oameni care cunosc toate drumurile lăturalnice și toate drumagurile de la Londra la Edinburgh. M-au ajutat de multe ori. O vor lua pe Polly cu ei, ducând-o în siguranță de-aici.

Poate că Gisele ar fi trebuit să fie spioană. Îi răspunsese la întrebare fără să-i spună nimic de fapt.

— Unde-i Sebastien? încercă el.

— Îi cinstește pe domnul Tuck și pe prietenii lui la taverna Marthei. E puțin probabil să plece cineva când berea curge pe banii altcuiva. Se opri la ușa căsuței. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, strălucind în penumbră. Dar asta nu înseamnă că avem timp de pierdut. Vreau să faci exact ce-ți spun și vreau s-o faci repede. Ai înțeles?

— Da.

— Vreau să smulgi cât de multe paie poți din marginile acoperișului și să le aduci în casă. Sau vezi dacă nu găsești paie în magazia din spate. Cu cât sunt mai uscate, cu atât mai bine.

Jamie clipi.

— Paie?

— Da. Și fă-o repede.

Din nou, Gisele nu așteptă răspunsul lui, ci pur și simplu luă pachetul din mâinile lui Jamie și se aplecă pentru a intra pe ușă în căsuța joasă.

Lui Jamie îi luă mai puțin de trei minute pentru a aduna un maldăr serios, apoi intră în jalnica locuință și îl depozită lângă ușă. O văzu pe Gisele stând în mijlocul camerei, pachetul desfăcut aflându-se la picioarele ei, și cu o foarfecă strălucitoare în mână. O rochie zăcea pe dușumea, iar o femeie dureros de slabă se afla în fața ei, îmbrăcată în pantaloni băiețești și cu o cămașă largă. Părul prins în coc îi căzu întunecat de o parte și de alta a feței, și pe spinare.

Gisele apucă o șuviță groasă din părul femeii.

— Nu te mișca.

Foarfeca scânteie, iar o perdea de păr căzu fără nici o ceremonie pe podea.

Jamie încercă să nu se holbeze la fața lui Polly Tuck, dar nu se putu abține. În ciuda luminii slabe aruncate de focul care trosnea, văzu că obrazul stâng era plin de vânătăi decolorate. Ochiul îi era atât de umflat, încât îi era închis. O tăietură în care sângele se uscaseră se vedea sub linia părului. Își simți maxilarul încheștându-i-se.

Gisele mai tăie de câteva ori, iar femeia se alese cu o tunsoare grosolană, dar acceptabilă. Se aplecă și luă o pălărie ponosită.

— Pune-ți asta. Îți va ascunde fața, iar dacă întreabă cineva, te-ai bătut. Bătăile între băieți nu interesează pe nimeni. Sunt chiar de așteptat.

O mișcare îi atrase atenția lui Jamie, iar un bărbat se ridică din spatele mesei aflate lângă micul șemineu. Din cauza semiîntunericului, era greu să-ți dai seama, dar părea copia fidelă a celui care aștepta la capătul aleii. Se uită în treacăt la Jamie și dădu din cap înainte de a se întoarce spre Gisele.

— Am nevoie de verigheta ei.

Polly își scoase inelul de pe deget și îl lăsă să cadă în palma lui Gisele.

— Ești gata să faci asta? o întreabă încet Gisele pe femeie. Pentru că, după ce pleci, nu mai există cale de întoarcere.

Polly își puse mâna pe abdomen, umflătura fiind aproape inestimabilă mai ales sub cămașa largă.

— Da.

Jamie desluși oțelul din răspunsul ei.

— Bine. Gisele îi aruncă inelul bărbatului care aștepta și care se aplecă, dispărând pentru scurt timp sub masă. Se întoarse din nou spre Polly. În York te așteaptă o femeie. Vei locui la ea cât timp vei avea nevoie, dar cu siguranță până se va naște copilul. Ea te va ajuta să găsești o modalitate de a-ți câștiga traiul, iar până atunci, se va ocupa de cheltuielile tale. Nu vei fi prima care îi trece pragul și nici ultima. Înțelegeți?

Polly îi adresă un zâmbet curajos lui Gisele, apoi își șterse ochii cu o mână.

— Da, răspunse ea.

Bărbatul de lângă vatră luă o haină calduroasă de sub masă. I-o ținu lui Polly, ajutând-o s-o îmbrace.

— E vremea să plecăm, rosti Gisele.

— Mulțumesc, șopti Polly și, cu un gest impulsiv, o îmbrățișă pe Gisele. Peste umărul lui Gisele, singurul ei ochi deschis îl întâlnește pe al lui. Mulțumesc, șopti ea din nou, de data aceasta adresându-i-se lui Jamie.

El dădu pur și simplu din cap, stăpânindu-și nevoia de a protesta, fiindcă de fapt el nu făcuse nimic. Apoi, fără o privire aruncată în urmă, Polly și bărbatul dispărură în noapte.

Gisele scotea deja restul lucrurilor din pachet, înșirând borcane care păreau să conțină petrol lampant.

— Ai de gând să dai foc casei? întrebă Jamie, înțelegând brusc.

— S-o distrugă cu totul.

— De ce?

— Focul este cel mai bun când se poate. Consumă totul și distruge orice eventuală dovadă pe care ai lăsat-o. În plus, are beneficiul de a deveni o tragedie foarte publică, făcând o întreagă comunitate să creadă, nu doar un singur om.

Vocea lui Gisele fusese aspră.

Jamie o privi fix înainte de a se apropia de locul unde ea stătea pe vine.

— Ce să creadă? Nu...

Încremeni când văzu ce se afla în fața șemineului.

— Ce naiba-i asta?

Un schelet era întins pe podeaua de lângă focul slab, găvanele goale ale craniului privind oarbe în direcția lui. Rochia abandonată a lui Polly îi acoperea trunchiul și picioarele, iar Jamie văzu îngrozit strălucirea inelului abandonat de Polly, pe osul unui deget.

Gisele abia dacă își ridică privirea spre el.

— Una este să dai foc și să speri că cineva va crede că un suflet a pierit în incendiu și alta e să-i convingi pe toți, pe deplin. Ca să trăiască, Polly Tuck trebuie să moară în noaptea asta.

Jamie se uită cu gura căscată întâi la oase, unele încă prinse în articulații, iar apoi, la Gisele.

— Iisuse! Chiar e necesar?

— Deși e improbabil ca Garrett Tuck să fie în stare să-și găsească vreodată soția, este mai bine ca un individ asemenea lui să nu aibă motive s-o caute. Și mai sunt și alții la care trebuie să ne gândim.

Jamie își trecu agitat mâinile prin păr.

— Alții?

Gisele desfăcea capacele borcanelor cu o precizie chirurgicală.

— Domnul Tuck a amenințat-o pe sora lui Polly prima dată când aceasta a fugit. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă el ar bănuși că a supraviețuit și s-ar duce s-o caute?

Jamie făcea eforturi să înțeleagă înșelătoria pură care se desfășura sub ochii lui. Asta nu era doar o piesă inteligentă care se juca în reluare, ci era o campanie cu tactică elaborată, plănuită și pusă în practică de o rețea de persoane care depășeau puterea lui de imaginație. Simți cum i se ridică părul fin de la ceafă.

— Iar prietenii tăi fără nume au avut din întâmplare un cadavru în căruța lor? vru el să știe.

— Frații Darling sunt devotați furnizori de specimene în bună stare pentru cercetările medicale, spuse Gisele calmă, ținând un borcan în mână.

Îi vărsă conținutul pe masă, de unde lichidul se scurse și îmbibă poalele rochiei abandonate. Mirosul puternic de petrol lampant îi zgârie nările.

— Au foarte multe cadavre.

Doamne, Dumnezeu! Jamie trebui să încerce de două ori înainte de a reuși să articuleze o propoziție.

— Sunt profanatori de morminte? Revăzu rapid lista întrebărilor la care va dori răspunsuri când nu se va mai afla în plină comitere a numeroase infracțiuni într-o cocioabă dărăpănată de lângă Leicester. Hoți de cadavre?

— Nu fură cadavre, rosti Gisele părând că-și pierde răbdarea. Le iau pe cele nerevendicate de nimeni din închisori, azile de săraci și alte situații nefericite. Cadavrele furnizate de ei îi ajută pe chirurghi și pe medici să salveze viețile pacienților de pretutindeni. Inclusiv pe ale soldaților. Făcu o pauză. Iar în noaptea asta, ajută o femeie și pe copilul ei să supraviețuiască. Să nu îndrăznești să-ți imaginezi că nu-mi pasă de asta.

Se îndreptă spre maldărul de paie putrede pe care Jamie le adusese înăuntru și îl lovi cu piciorul, împrăștiindu-l pe dușumea, după care vărsă un alt borcan peste ele. Mirosul de petrol lampant în mica încăpere era sufocant.

Jamie se holbă la ea.

— Ești nebună? Ai dat o femeie în grija a doi criminali.

Chipul lui Gisele se înroși vizibil în ciuda semiîntunericului, iar ochii i se umplură de văpăi.

— Am scăpat o femeie de un criminal dând-o în grija a doi oameni buni, șuiera ea. Bărbați care au făcut și vor continua să facă

totul pentru ca Polly să fie în siguranță. Bărbați care o vor duce într-un loc unde nu va mai suferi niciodată cum a suferit din cauza omului care ar fi trebuit s-o protejeze.

Jamie nu avu nici un răspuns la asta. Declarațiile lui de cavalerism din dimineața precedentă păreau amuzant de naive acum, în realitatea crudă a idealurilor sale. Ea îl avertizase cinstit, dar el, deși o ascultase, n-o auzise.

Gisele încă se uita la el, parcă așteptând un răspuns.

— Vrei să pleci, Jamie?

— Să plec? tresări el.

— Poți păstra calul. Consideră-l plată pentru serviciile prestate. Își cer doar să nu vorbești despre ce ai văzut în seara asta aici. Pentru binele lui Polly.

Jamie o privi fix pe Gisele, ceva care semăna a furie și sfidare crescând în el. Ea se aștepta ca el să dea bir cu fugiții, să dispară în fața necazului și a complicațiilor. La naiba, astfel de bărbat îl credea ea? Având în vedere unde și cum îl găsisese, probabil că așa era. Dacă era să fie sincer cu sine, exact asta ar fi făcut cu un an în urmă.

Dar acum n-o va face, nu de data asta.

Cu mișcări calculate, se îndreptă spre focul care se lupta să supraviețuiască în vatră și luă un băț care ardea la margine. Se gândi la Polly și la abuzurile care o răniseră, dar care n-o frânseseră. Se gândi la copilul pe care îl pierduse și la cel pe care avea o șansă să-l cunoască datorită a ceea ce făcuse și riscase Gisele.

Jamie se întoarse la Gisele, care stătea în pragul ușii, și se opri chiar în fața ei, silind-o să-și ridice privirea spre el. Fără a-și lua ochii din ai ei, aruncă bățul aprins pe grămada de paie îmbibate cu petrol lampant.

— Nu, n-aș vrea să plec.

Ceva se schimbă în ochii ei, iar colțurile gurii i se arcuiră ușor. Vreme de o clipă sălbatică, Jamie se întreabă cum ar reacționa dacă ar săruta-o chiar atunci. Pentru a-i dovedi cât de mult își dorea să rămână. Dorința de a o gusta fu aproape copleșitoare.

În spatele lui, focul se aprinse și se întinse grăbit, iar fumul începu să se ridice. Îi atinse cu un deget obrazul.

— Ți-am dat cuvântul meu. Și nu mă sperii atât de ușor.

Călăriră în viteză toată noaptea, oprindu-se doar o dată, pentru a-și adăpa caii. Sebastien îi ajunsese din urmă la câțiva kilometri la sud de Leicester, dar nu spusese nimic, deși pe chipul lui se citea satisfacția. Jamie era foarte sigur că aceasta nu era prima noapte pe care Gisele și Sebastien o petreceau în șaua cailor, îndepărtându-se de situații suspecte pentru a evita explicații spinoase.

Totuși, în timp ce se îndreptau spre sud, în direcția Londrei, vaga senzație de neliniște și de tensiune pe care o emanau cei doi păru să se intensifice, nu să slăbească. Pentru Jamie, era un sentiment tulburător, nu foarte deosebit de cel pe care îl trăiau bărbații pe câmpul de luptă, așteptându-se ca zorii să dea la iveală dușmanii strânși la adăpostul întunericului.

Jamie o privi cu coada ochiului pe Gisele, în timp ce dădeau caii în grija rânșilor de la grajdul hanului unde se opriseră în cele din urmă. Cu toții aveau nevoie disperată de hrană și de câteva ore de odihnă, și la fel și caii lor. Ea și Sebastien întrebaseră de camere la alte două hanuri mai mici, în clădiri dărăpănate, aflate departe de oraș, dar la nici unul nu era nimic liber. Acesta, situat în inima orașului Northampton, era mai mare și aglomerat, câteva trăsuri și diligențe așteptând în curtea spațioasă.

Jamie își dădu seama că nici unul dintre tovarășii lui nu era încântat de faptul că fuseseră nevoiți să caute adăpost la acest han frumos. Gisele era vizibil nervoasă, ochii ei cercetând curtea de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva. Înainte chiar de a descăleca, își trăsese gluga pelerinei pe cap, în ciuda soarelui cald al după-amiezii târzii.

Jamie o privi din nou, în timp ce mergea în fața lui spre intrarea îngustă în han, și se strâmbă. Nu putea decât să presupună că din cauza apropierii de Londra era atât de tensionată, ceea ce era îngrijorător mai ales având în vedere ce se petrecuse seara trecută. Oare Gisele comisese o infracțiune mai serioasă la Londra? Ceva ce ar trimite-o pe eșafod dacă s-ar întoarce vreodată? Oare Jamie risca aceeași soartă însoțind-o?

În absența alcoolului, simțul autoconservării se trezise din nou, de bine, de rău, și oricât de altruiste ar fi fost motivele lui Gisele, să-și păstreze propriul cap pe umeri devenise o prioritate.

Bine că se opriseră. Își va primi răspunsurile chiar aici, înainte de a mai face măcar un pas spre Londra.

O vânzoleală produsă chiar dincolo de ușă îi întrerupsese gândurile. O voce stridentă de femeie străpunsese atmosfera, certându-se cu un grup nevăzut de servitori. Gisele se opri brusc și începu să dea înapoi. Jamie îl auzi pe Sebastien înjurând în șoaptă, în timp ce și el se îndepărta de intrare. O secundă mai târziu, hoasca bătrână vinovată de agitație se năpusti pe ușă într-o involburare de mătase verde brodată.

Gisele îl lovi pe Jamie în piept, încercând disperată s-o evite pe femeia elegantă care se îndrepta spre ei, dar și grupul de cameriste și lachei care cărau bagaje și cățeluși în urma ei. Sebastien se lăsase într-un genunchi și, cu capul întors, își aranja o cizmă care nu trebuia aranjată. Jamie își coborî privirea spre Gisele, care se uita la el cu ochi mari, plini de panică. Erau prinși în capcană între peretele hanului și îmbulzeala de oameni din spatele lor. Doi dintre cățeluși începură să latre isteric, și în vreme ce Jamie se uita cu gura căscată de la animăluțele care chelălăiau la femeia care zbiera, simți brusc mâinile lui Gisele înșfăcându-l de pieptul hainei și răsucindu-l cu o forță șocantă.

Mâinile lui se loviră de peretele aspru de o parte și de alta a umerilor lui Gisele, în vreme ce degetele ei urcară de pe haină spre chipul lui, îi traseră capul și își lipi buzele de ale lui, iar el se luptă să respire – îmbătat instantaneu de parfumul și de moliciunea ei – în timp ce se străduia în zadar să priceapă ce se petrecea. Iar apoi, Jamie o simți pe Gisele suspinând în gura lui și încetă cu totul să mai gândească. Îi lipi spinarea de perete, lipindu-și trupul cu putere de al ei, sărutând-o cu patimă. Până și ultimul gram de sânge din trup i se duse în vintre. Degetele ei se încheștară în părul lui, iar respirația îi deveni șuierătoare drept răspuns la a lui, iar dacă s-ar fi aflat oriunde numai nu acolo, Jamie ar fi posedat-o în clipa aceea.

– Să vă fie rușine amândurora! Vorbele fuseseră scuipate în direcția lor suficient de tare pentru a acoperi lătratul câinilor. Pleavă, gunoaie de la periferia societății!

Cuvintele plutiră peste umărul femeii în vreme ce trecu pe lângă ei și intră în curte, unde o aștepta o trăsură cu blazon. Un lacheu se grăbi să-i deschidă portiera, iar femeia urcă trufașă.

Gisele se desprinse de Jamie doar cât să vadă ușa trăsurii închizându-se. Închise ochii și își sprijini capul de pieptul lui, respirând anevoie. Jamie îi cuprinse bărbia în palmă, forțând-o să se uite în ochii lui.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Jamie cu glas răgușit.

Pleoapele lui Gisele erau grele, buzele, umflate, iar respirația, încă neregulată. Îi văzu privirea revenind spre gura lui. Dumnezeu-ule, era incapabil să gândească atunci când ea făcea asta. Îi ridică din nou bărbia.

— Asta, începu ea cu glasul tremurat, a fost contesa de Baustenbury.

Jamie se aplecă spre ea, apropiindu-și gura de a ei, și își îngustă ochii.

— Nu e suficient.

Gisele își desprinse mâinile din părul lui.

— Știu. Îmi pare rău.

Brățele îi căzură pe lângă corp.

— Serios?

Nu făcu nici un efort de a se da la o parte, ținând-o ținută la perete și ignorându-i pe oamenii care se înghesuiau pe lângă ei.

Un val se roșeață apăru pe chipul ei înainte de a-și mușca buza.

— Nu chiar.

La naiba! Dorise să afle ce gust avea ea, iar acum, că aflase, nu era sigur că se va putea abține să n-o mai facă din nou. Și din nou. Cu un suprem efort de voință, Jamie își trecu un deget peste gluga pelerinei ei, vârând o șuviță de păr blond înapoi la adăpostul său. Se aplecă spre ea, cu gura aproape de urechea ei.

— Ascultă, și ascultă cu atenție. Te voi duce înăuntru, iar după ce ne instalăm, îmi vei spune cine este contesa Baustenbury și de ce te-ai folosit de mine pentru a te ascunde de ea. Făcu o pauză și continuă cu o voce înșelător de calmă: Îmi vei spune cine ești cu adevărat și îmi vei spune ce sau cine ne așteaptă la Londra. Ai înțeles?

Gisele dădu din cap.

— Iar dacă mă mai săruți vreodată în felul acesta, șopti el, să fii pregătită să mergi până la capăt.

Capitolul 6

Când Gisele fusese foarte tânără, înainte de a se întâmpla totul, cunoscuse dorința. Fusese fiul fierarului, puternic și blând, și la fel de inocent ca ea în privința relațiilor dintre femei și bărbați. Schimbaseră doar săruturi neîndemânatică și timide, atingeri furate, însă ea descoperise senzații care o îmbujoraseră și o umpluseră de dorință.

Crezuse că acea parte din ea murise distrusă de cruzime și de perversitate, iar până acum, se gândise prea puțin la asta. Până când îl primise pe Jamie Montcrief în viața ei. Până când Jamie îi luase sărutul și îl transformase în ceva care îi zăpăcise mințile și îi reaprinsese ceva adânc în ea. O făcuse să simtă din nou acea dorință, acel fior nesăbuit în pântec care îi cerea să riște totul pentru a căpăta mai mult.

Gisele străbătu agitată micuța cameră închiriată. Fusese cuprinsă de panică atunci când o zărise pe contesă venind drept spre ea, iar femeia era una dintre cele mai mari bârfitoare din Londra, și era și crudă, pe deasupra. Ar fi recunoscut-o pe Gisele într-o fracțiune de secundă, iar tot ce făcuse Gisele și încerca să facă ar fi fost dezvăluit la fel de repede.

Atât ea, cât și Sebastien ar fi trebuit să prevadă că vor întâlni cunoștințe vechi cu ocazia acestei călătorii și ar fi trebuit să aibă un plan pregătit. Sărutarea lui Jamie nu era deloc un plan bun. Nu dacă dorea să-și mențină concentrarea. Și viața, în cele din urmă.

Pentru că, în clipa în care Jamie o sărutase, când renunțase la ezitarea lui, Gisele își abandonase vigilența. Contesa încetase să mai existe. Hanul, curtea, trăsurile, lumea încetase într-un mod

imposibil să mai existe. Niciodată nu mai fusese sărutată astfel. De nimeni.

— A fost la fel de bun precum pare?

Vocea lui Sebastien o făcu să se apropie alarmată de ușă.

— Tac! se răsti ea.

Sebastien rămase în pragul ușii, cu brațele încrucișate și zâmbind cu superioritate.

— A fost o greșeală, declară ea cu mult mai multă convingere decât simțea.

— N-a părut să fie.

Gisele își prinse între degete rădăcina nasului.

— N-am știut ce altceva să fac. Contesa era chiar acolo.

— Da, era. Sebastien închise încet ușa în urma lui, tachinarea din voce dispărându-i. Și se va întâmpla din nou. Data viitoare, va fi un conte sau un viconte, sau chiar...

— Știi, murmură ea nefericită.

— Trebuie să-i spui totul, draga mea. Au trecut doar două zile, dar am un presentiment bun în privința lui. Nu cred că vei găsi vreun viteaz mai bun.

— N-am nevoie de un viteaz! se încruntă ea. Nu sunt o prințesă neajutorată care așteaptă într-un turn să fie salvată de un balaur cumplit.

— Nu, ai făcut singură asta, replică Sebastien încet, așezându-se pe un scaun de lemn și aplecându-se în față.

— Cu puțin ajutor, rosti ea zâmbindu-i slab.

— Primește-l pe James Montcrief, Gisele. Dacă nu pentru tine, atunci pentru cele care au nevoie de un viteaz. De câte ori trebuie să dovedească faptul că merită aprecierea ta?

Gisele își feri privirea.

— Dacă nu-i spui tu, o voi face eu, o avertiză Sebastien. Fiindcă altminteri e o povară pentru noi.

— Eu...

O bătaie în ușă întrerupse cine știe ce obiecție ridicolă ar fi avut. Sebastien se ridică și deschise ușa.

— Este totul în regulă? Am auzit voci ridicate.

Jamie se afla în pragul ușii, cu mânecile cămășii suflecate și cu haina pe braț, îndepărtând de pe ea resturile de paie și fân.

— Unde ai fost?

— La grajd. M-am ocupat de cai.

— Există rânđași pentru asta.

Jamie ridică nepăsător din umeri.

— Obiceiurile vechi pier greu.

Sebastien se strecură pe lângă Jamie, ieșind în coridorul îngust.

— Vă las singuri. Aveți multe de discutat.

Îi aruncă lui Gisele o privire sugestivă.

Gisele se uită urât în urma lui Sebastien, apoi, dându-și seama de inutilitatea acelei priviri, o îndreptă spre Jamie.

— Nu face asta. Jamie își puse cu grijă haina pe spătarul scaunului de pe care Sebastien tocmai se ridicase. Nu te apuca să fii revoltată sau plină de moralitate. Vei fi în schimb plăcută și amabilă, și îmi vei da *informații*.

Gisele trase adânc aer în piept, inventariind rapid informațiile pe care trebuia să i le împărtășească lui Jamie. Sebastien avea dreptate, ca de obicei. Trebuia să-i zică lui Jamie toată acea poveste sordidă — cel puțin atât cât era dispusă. Fiindcă despre Iain era exclus să-i spună ceva.

— Hai să începem cu acest Iain, rosti Jamie pe un ton de conversație oarecare, așezându-se pe scaun. Dădu un adevărat spectacol făcându-se comod, dar chipul lui avea duritatea granitului. Am o zi întreagă.

Mica încăpere deveni și mai mică.

— Pune-mi o altă întrebare.

— Bine. Este Iain soțul tău?

Jamie se întinse și își împreună mâinile la ceafă.

— Asta nu-i o altă întrebare.

— Ba da, este. Și e una la care-i simplu de răspuns, necesitând doar un da sau un nu. Nu mă interesează care este culoarea lui favorită sau dacă îi place budinca de pâine. Vreau să știu ce legătură are cu tine și, în consecință, cu mine. Aș vrea să evit trasul cu pistolul în zori și toate alea.

Gisele aproape că bătu din picior de frustrare.

— Nu! se răsti ea.

— Nu, nu e soțul tău sau nu, nu-mi răspunzi?

— Nu, nu e soțul meu.

Izbutise cumva să rostească cuvintele printre dinții încleștați.

— Atunci, e iubitul tău?

Gisele închise ochii, un resentiment familiar început să clocotească.

— Nu.

— Și totuși, nu asta ai sugerat mai devreme. N-o slăbea deloc. Ai mințit atunci? Sau minți acum? Pentru că nu-mi place să fiu folosit de amanta altui bărbat.

Gisele îl străfulgeră cu privirea.

— Ești un ticălos.

— Cred că pe asta am lămurit-o deja, spuse el sec, cu o expresie intensă și neiertătoare pe chip. Ce îți este?

— Un prieten.

— „Prieten”? Sfântă Fecioară, am ajuns să detest acest cuvânt. Nu înseamnă nimic.

— Serios, Jamie, Iain n-are nici o legătură cu tine. Nu trebuie să înțelegi partea aia.

— Atunci, vorbește-mi despre părțile pe care trebuie să le înțeleg. Făcu o pauză. Ca de pildă seara trecută. A fost încă unul dintre afurisitele tale de teste, nu-i așa?

— Nu.

Se îndepărtă, dar nu suficient de repede.

— Nu mă mai minți! Ai vrut să vezi cât de departe pot fi împins dincolo de hotarele legii.

— Poftim?

Se răsuci stupefiată.

Jamie se aplecă în față și o privi cu ochii îngustați.

— N-ai avut nevoie de mine aseară. Erai perfect capabilă să faci și singură totul. Făcu o pauză. Mai mult decât capabilă. Măiastră, de fapt.

Gisele făcea eforturi să-și găsească cuvintele. Jamie păru să confunde tăcerea ei cu o confirmare.

— În cazul acesta, nu-mi rămâne decât să mă întreb pentru ce ai avea nevoie de mine la Londra. Cu siguranță, nu pentru a salva o altă fată de la țară. Nările îi tremurară. N-o să mă las folosit

pe post de convenabil ȋap ispășitor pentru cine știe ce crimă diabolică ai comis la Londra.

Gisele se holbă la el.

– Crezi că de asta am nevoie de tine?

El se ridică în picioare.

– Ce-aș putea să cred? Ești îngrozită la gândul întoarcerii la Londra, îngrozită că ai putea fi recunoscută. Ești în relații bune, nu, *cordiale* cu oameni care adună cadavre pentru a-și câștiga existența. Și să nu uităm că te-am văzut arzând o casă până la temelii cu o asemenea eficiență, încât mi-e clar că ai mai făcut-o de multe ori.

– Am făcut-o pentru a salva o femeie care ar fi murit într-un an dacă nu eram eu!

– Atunci, te întreb de ce? Deși poate că a fost nobil, de ce ai împins lucrurile până la o asemenea extremă pentru o femeie pe care nici măcar n-o cunoșteai? Trebuie să presupun, Gisele, că lucrurile pe care le-ai făcut – pe care le faci – sunt pentru a ispăși ceva din trecut. Ceva cumplit. Ce-ai făcut la Londra, Gisele?

– M-am măritat, rosti ea cu sălbăticie, brusc furioasă că o silise să-i spună înainte de a fi pregătită.

O tăcere încărcată umplu spațiul dintre ei. Jamie se trânti pe scaun.

– Ești măritată?

Rostise cuvintele ca pe o acuzație.

– Nu mai sunt.

– Ești văduvă?

Tonul lui se înmuiase ușor.

– Nu. Sunt...

Lasă propoziția neterminată, căutând cuvintele potrivite.

– Divorțată?

Tonul lui fusese neîncrezător de data asta.

– Nu.

– Atunci, cum? vru el să știe. Cum naiba ești?

Gisele îl privi direct în ochi.

– Moartă, șopti ea. Sunt moartă.

Capitolul 7

Sigur că era.

Asta explica totul. Având în vedere tot se întâmplase în ultimele 24 de ore, se simți ca un prost fiindcă nu-și dăduse seama mai devreme. O lady – și chiar era o lady, în privința asta nu avea nici o îndoială – nu învăța la un pension cu pretenții să facă tot ce făcuse ea seara trecută. Era clar că învățase din experiență.

Trecu pe lângă Gisele și se îndreptă spre celălalt capăt al camerei remarcând firele de praf care dansau în razele strălucitoare ale soarelui care se strecurau pe fereastră și luminau scândurile dușumelei. Se gândi fără grabă, încercând să priceapă această ciudată conversație, o droaie de întrebări luptându-se să-i capteze atenția.

– Cum te cheamă? Se decisese să înceapă cu cea mai ușoară. Numele real.

Gisele îl privi precaută.

– Numele pe care l-am primit la naștere a fost Gisele Whitby. După ce m-am măritat, am devenit Lady Valence.

– Valence? O recunoaștere vagă îi bâzâi în creier. Marchizul de Valence?

Încercă să-și aducă aminte când auzise ultima oară acel nume. Chipul lui Gisele era indescifrabil.

– Corect.

Jamie încetă să-și mai chinuiască memoria.

– Ești... ai fost... soția lui?

– Corect.

– Dar acum nu mai ești.

– Nu.

Răspunsul fusese scurt, iar atitudinea trupului ei îi aminti de un cal gata s-o rupă la fugă.

Foarte încet, se duse în spatele ei și o conduse spre un scaun, simțind tensiunea și rigiditatea rostogolindu-se din ea în valuri. Dorea ca ea să se liniștească înainte de a-i pune următoarea întrebare.

— De ce? insistă el.

Gisele trase adânc aer în piept, dar nu răspunse imediat.

— Era... nepotrivit, rosti ea după o vreme.

— Nepotrivit? Vrei să dezvolți ideea? rosti el cu voce joasă, având grijă să elimine orice inflexiune a tonului.

— Marchizul nu a fost... alegerea mea, dar, pe vremea aceea, nici nu-mi imaginam că aş putea avea luxul de a alege. Tata era un energic gentleman de la țară a cărui cea mai mare aspirație era o poziție mai bună în *Debrett's*¹. La 16 ani, eram renumită în comitatul nostru ca fiind o „frumusețe excepțională”. Vocea lui Gisele fusese plină de dispreț. Eram un bun neprețuit pentru un om ca tata și știam foarte bine ce avea să se întâmple când mă făceam mare.

— Te-a măritat cu Valence?

— Da. Își studie mâinile. La început, Valence a părut suficient de inofensiv. Era mereu politicos și fermecător în public, iar oamenii îl plăceau. Dar apoi, în particular, era... crud. Violent. Depravat.

Ridică nepăsătoare din umeri, ca și cum ar fi descris cum îi plăcea să fie ceaiul, însă Jamie nu se lăsă păcălit nici măcar o secundă.

— Față de tine?

Un zâmbet nervos precedă un râs lipsit de amuzament.

— Da. Avea niște idei foarte clare despre îndatoririle și responsabilitățile unei soții. Marchizului nu păreau să-i placă părerile mele diferite și era foarte încântat să corecteze ceea ce considera firea mea rebelă. Când i-am rezistat, a descoperit repede că puterea lui de convingere era mai mare decât Helena, fiica lui vitregă, era cea amenințată.

El se duse la fereastră, cu maxilarul încheștat.

— Înțeleg.

— N-am putut să-l ucid. Nu voi nega că mi-am imaginat că o fac, dar aproape sigur aş fi fost prinsă, iar atunci, Helena ar fi rămas singură. Eu eram singura rudă pe care îi rămăsese, și avea nevoie de mine.

¹ *Debrett's Peerage* – publicație care conține lista aristocrației britanice (n.tr.)

— Așa că, în schimb, ți-ai înscenat moartea.

Jamie avu impresia că o altă amintire îi dădea târcoale și că se afla chiar la limita conștientului.

— N-ar fi încetat niciodată să ne caute. Să mă caute. M-ar fi vânat până la capătul pământului dacă ar fi crezut că există chiar și cea mai mică posibilitate să fiu undeva — în viață. Soțul meu ținea extrem de mult la mine, să știi.

Scoase un chicotit ușor, trist.

Imaginea unei pagini de ziar — împăturită și trimisă prin poștă unuia dintre colegii săi ofițeri — răsări brusc în ochii minții lui Jamie, textul fiind însoțit de schița unei imense explozii pe Tamisa.

— Ai aruncat în aer o ambarcațiune, șopti el răsucindu-se spre ea.

Gisele îl privi surprinsă.

— Da.

— Marchiza de Valence și fiica ei vitregă au fost ucise în explozie, își aminti el mirat. Vasul s-a scufundat pe fundul Tamisei împreună cu o avere în diamante. Nimic nu a fost recuperat, cu excepția unor părți carbonizate din ambarcațiune.

— Ai o memorie bună. Dar se poate ca în articolul din ziar să se fi exagerat puțin, rosti ea crispată, iar Jamie se simți ușurat să audă că puțină normalitate îi revenise în voce.

— De ce ai avut nevoie de ceva atât de extrem? Cu siguranță, tatăl tău te-ar fi protejat.

— Tata? O sprânceană i se ridică a surprindere batjocoritoare. I-am spus. La șase luni după nuntă, i-am spus exact ce mi se întâmpla. Și știi ce mi-a zis?

Jamie fu brusc foarte sigur că nu dorea să știe.

— Mi-a zis să fiu fericită că am un soț cu legături și titluri atât de importante. Mi-a amintit cât de multe a sacrificat pentru ca eu să ajung unde eram. Și m-a muștrătat că sunt o cață smiorcăită și mi-a ordonat să învăț să îndeplinesc dorințele soțului meu. „Toți bărbații au nevoi“, mi-a spus el. „Iar sigurul motiv pentru care te afli pe pământul verde al Domnului este să le îndeplinești.“

— Este incalificabil. Îmi pare atât de rău.

Gisele se încruntă uimită.

— Pentru ce? N-a avut nici o legătură cu tine. M-am ocupat de asta în felul meu. Cu toate că am avut ceva ajutor.

— Sebastien.

— Printre alții.

— Iain.

— Da. Iain Ferguson a fost cel mai bun prieten al meu încă de când aveam patru ani. Am crescut împreună, apoi el a plecat la război, iar eu... Vocea i se stinse puțin, dar își reveni. ... eu am devenit Lady Valence.

Jamie se sprijini de pervaz.

— Și unde-i Iain acum?

O căldură adevărată îi împlânzi trăsăturile.

— Se însoară. Cu Helena.

— Cu fiica ta vitregă?

— Da. Se uită la Jamie în stilul ei direct. Eu și Iain n-am fost niciodată iubiți, zise ea. Când am scăpat, Iain tocmai de întorsese din războiul din Spania, și amândoi eram distruși și răniți, fiecare în felul lui. Aș vrea să cred că prietenia noastră ne-a vindecat pe amândoi.

— Înțeleg.

— Slavă Domnului! Asta înseamnă că putem încheia subiectul Iain Ferguson?

— Dumnezeule, da! rosti Jamie pe un ton vehement.

— Bine. Gisele se ridică și veni lângă el la fereastră. Pentru că Valence se însoară din nou. Căsătoria trebuie împiedicată, iar eu am nevoie de ajutorul tău pentru asta. Acesta este motivul pentru care te-am angajat.

Jamie dădu din cap.

— Ai nevoie de ajutorul meu pentru a o face pe mireasă să dispară? Așa cum am făcut pentru Polly Tuck?

Gisele suspină evident frustrată.

— Nu e atât de simplu. Nu pot face să dispară pe cineva care nu dorește. Societatea habar n-are de firea marchizului, la fel cum n-au habar nici viitoarea mireasă, nici familia ei. Logodnica lui nu are nici un motiv să creadă că este în primejdie. N-are nici un motiv să anuleze căsătoria.

— Deci, n-ai nici un plan?

— Încă nu. Fruntea i se încreți. Știi doar că eu și Sebastien nu putem face asta singuri. Firește, nu pot reveni în societatea londoneză deoarece se presupune că sunt moartă, iar Sebastien, după cum ai ghicit deja, era un valet foarte apreciat înainte de evadarea mea. Ar fi recunoscut ca servitor, ceea ce îi limitează accesul la cercurile sociale elevate ale lui Valence. Aici, interviu tu.

— Am prea puțină experiență cu lumea bună, Gisele.

— Exact. Faptul că nu ești cunoscut ne va servi de minune, cred. Poți, în esență, să devii cine dorești.

Jamie nu era foarte sigur că îi plăcea strategia asta, dar o lăsă baltă deocamdată.

— Cine este fata cu care marchizul intenționează să se însoare?

— Lady Julia Hextall. Fata contelui de Boden. Are o zestre spectaculoasă, condiție esențială pentru Valence din moment ce aproape toată averea lui a ajuns pe fundul Tamisei.

— Și când va avea loc nunta?

— Peste șapte zile.

— Șapte zile! se răsti Jamie. Cum naiba vom zădărnici o nuntă care urmează să aibă loc peste o săptămână? Vocea i se ridicase cu o octavă întregă, dar lui nu-i păsa. Probabil că au început deja să decoreze biserica.

Gisele se încruntă la el, cu ochii plini de văpăi.

— Abia am aflat și eu, rosti ea. De când am scăpat din colivia mea aurită, n-am fost o cititoare tocmai avidă a paginilor sociale londoneze.

Se încruntă și el.

— Ești nebună. Ce-aș putea face eu în doar șapte zile pentru a împiedica această căsătorie?

Gisele îl studie.

— Ai putea să distrugi reputația miresei. S-o seduci și să te asiguri că ești prins în fapt. Asta ar face-o să nu se mai poată mărita, cel puțin nu cu marchizul.

Jamie se albi.

— Nu poți vorbi serios. N-o să distrug reputația unei tinere inocente. Deși înțeleg că s-ar putea s-o salvez de cine știe ce primejdie reprezintă Valence, societatea o va face fâșii. Așa că va fi distrusă oricum.

Gisele era însă îndârjită.

— Am cunoscut-o, Jamie. Este ca o frumoasă păpușă de porțelan. Ea niciodată nu... ea nu va reuși niciodată să...

Blestemă în surdina, căutându-și cuvintele.

— Iisuse Hristoase, ce ți-a făcut Valence?

— Nu contează.

— Gisele...

— Ți-am zis că nu contează. Ceea ce contează este să nu mai faci asta altcuiva.

El o privi cum își descleștează deliberat degetele. Era clar că nu va mai spune altceva în legătură cu acest subiect, iar amândoi rămaseră tăcuți câteva minute lungi.

— Dacă n-o să mai avem timp, s-ar putea să trebuiască s-o răpești pe Lady Julia, rosti Gisele brusc. N-o să plece de bunăvoie, dar reputația îi poate rămâne neștirbită dacă o faci așa cum trebuie.

Jamie își ridică privirea spre tavan.

— Dacă o fac cum trebuie? Nu există nici un mod de a răpi pe cineva așa cum trebuie, Gisele, iar rezultatul tot distrugerea reputației ei va fi. Trebuie să existe o soluție mai bună decât asta.

— Bine. Ai putea să te însori tu cu ea.

Gisele își încrucișă brațele.

— Poftim?

— Ai putea să te însori...

— Da, mi s-a părut că asta ai spus. Jamie o privea șocat. Încercam să-ți acord prezumpția de nevinovăție. Că nu ți-ai pierdut cu totul mințile.

— Ar funcționa. Îi ignorase complet ultimele cuvinte și îl studia cum el își imaginează că ar evalua un taur premiat la un târg de țară. Am avea nevoie de doar câțiva membri aleși din familie care să dea peste o scenă romantică scăpată puțin de sub control. Ar exista niște vorbe, desigur — asta ar fi inevitabil —, dar reputația nu-i va fi nicidecum afectată. Ai putea nimeri cu siguranță mai rău, având în vedere toată situația.

Îl privi nerăbdătoare.

— Nu, mârâi el, enervarea începând să-și croiască loc prin stupefacție.

Gisele pufni înainte de a se întoarce spre fereastră. Deveni absentă în timp ce își apăsă palmele pe pervaz, evident cufundată adânc în gânduri.

— Și dacă o faci doar să se îndrăgostească de tine? întrebă ea brusc. Spune-i cuvinte frumoase și fă-i promisiuni deșarte. Nu va trebui să faci nimic deplasat, ci doar s-o determini să creadă suficient în sentimentele tale tandre, încât să anuleze nunta.

Pe Jamie nu-l interesă prea tare nici această idee aiurită, dar era mult mai atrăgătoare decât celelalte.

— Bănuiesc că aș putea încerca. Ezită. Dar te avertizez că nu am prea multă experiență în a juca teatru. Nu știu dacă aș izbuti un Romeo convingător.

— Ei bine, suspină ea, poate că vei avea o surpriză plăcută și vei descoperi că ai un talent natural pentru scenă. Iar dacă nu, mă în-doiesc că o interpretare proastă va conta foarte mult pentru Lady Julia. Ești foarte irezistibil exact așa cum ești, să știi. Obrajii i se colorară brusc. Adică obiectiv vorbind ești, ăăă, foarte atrăgător, se bâlbâi ea. Pentru o tânără fată cocoloșită din înalta societate, adică. Un erou de război și, ăăă, toate alea. Debutantele vor leșina după tine, îți promit.

Buzele lui Jamie se arcuiră în timp ce el urmărea cum ea bătea în retragere.

— Dar o femeie cu experiență, ca tine, nu ar fi deloc impresionată de aspectul meu prozaic. Asta încerci să-mi spui?

Nu se putu abține să n-o tachineze, chiar dacă doar pentru a stârni un râs tămăduitor. Totul din trecutul pe care Gisele tocmai i-l dezvăluisese își luase birul, iar Jamie simți o sfârșeală cumplită sub masca de hotărâre pe care o afișa ea.

— Nu, nu e nici o primejdie să se întâmple așa ceva, îl asigură Gisele pe un ton egal, manifestând un control tulburător pentru o femeie care păruse total confuză cu câteva secunde în urmă. Sunt sigură că-ți dai seama că tot ce s-a întâmplat între noi în curte a fost o prefăcătorie. Îmi ești la fel de indiferent ca oricare alt bărbat. Ești convenabil, asta-i tot.

Convenabil? Asta era dureros. Fusese numit în multe feluri în viață, dar niciodată „convenabil“.

Se încruntă. Sărutul lor fusese zguduitor pentru el. Chiar trebuia să creadă că numai el simțea asta? Concluzionă că nu, era imposibil. Sau cel puțin spera cu fervoare că nu. Și al naibii să fie dacă îi va accepta declarația de indiferență fără a-și testa teoria. Măcar puțin.

Se apropie astfel încât trupurile lor aproape că se atingeau și îi urmări reacția. Pleoapele lui Gisele coborâră imediat pe jumătate, iar respirația i se poticni vădit. „Indiferență, pe naiba“, gândi el cu înverșunare. Înainte ca propria respirație rapidă să-l trădeze, își continuă testul:

– Atunci, ești o actriță foarte talentată, Gisele. Vocea lui Jamie fu acum coborâtă, iar tonul, prea mios chiar și pentru propriile urechi. Pentru că ai părut să mă consideri mult mai mult decât „convenabil“. Poate că ar trebui să-mi dezvălui secretul convingătoare tale interpretări, astfel încât s-o pot prinde mai ușor în cursă pe Lady Julia.

– Nu fi obtuz, Jamie.

Fără îndoială, Gisele intenționase ca acele cuvinte să fie aspre și disprețuitoare, dar îi părăsiră buzele sub forma unei șoaapte de mătase.

Încurajat, dar încă nesigur, Jamie își puse delicat mâna pe obrazul ei. Cu inima bubuind, așteptă un protest care nu veni. Iar Gisele nici nu se îndepărtă – din încăpățânare pură sau din alt motiv – în timp ce el își coborî degetele pe chipul ei. Așa încât, fără a da vreunuia dintre ei ocazia să se răzgândească, el o cuprinsese pe Gisele de ceafă, o trase spre el și puse stăpânire pe gura ei.

Capitolul 8

Gisele se topi instantaneu la pieptul lui Jamie. Mai târziu, el avea să reflecteze că era posibil ca trupul lui să se fi dizolvat în al ei, însă ordinea lucrurilor nu era de fapt importantă. Îi simți brațele petrecându-se pe după gâtul lui, iar el își lăsă mâinile să rătăcească pe spatele ei, simțindu-i forța și căldura sub țesătura

rochiei. Gura lui coborî spre adâncitura gâtului ei și îi simți gustul sărat al pielii, pulsul bubuind sub buzele lui. Niciodată în viața lui nu dorise atât de tare o femeie.

Își arcui un braț pe după talia lui Gisele și o ridică atât cât picioarele ei să se desprindă de podea. Se împletici îndărăt, amândoi se prăbușiră în fotoliu, iar el o trase deasupra lui, astfel încât picioarele ei se desfăcură în poala lui. Îi ridică fustele, mâinile lui alunecând în partea de sus a coapselor, iar apoi pe fesele ei, iar apoi, cu o mișcare rapidă și necruțătoare, o trase și mai aproape, îmbinarea șoldurilor ei frecându-se de mădularul lui. Amândoi gemură, contactul intim făcându-l să încremenească de plăcere. Însă doar pentru o fracțiune de secundă. Se legănă spre ea o dată, de două ori, de trei ori, până stabiliră un ritm care îi trimise scântei în picioare și brațe și îi aprinseră moriști de lumină în spatele pleoapelor pe jumătate coborâte.

Gisele își băgă degetele în părul lui și își arcui spinarea, repezindu-și șoldurile cu tot mai multă forță în mădularul lui care se întărea. Îi deveni imposibil de tare în timp ce ea își lăsă capul pe spate, părul ei mătăsos revărsându-se ca o cascadă în poala lui și mângâindu-i bogat brațele.

Cu o mână, Jamie trase din nou capul lui Gisele spre el, lipindu-și buzele de ale ei și sărutând-o cu patimă, buzele gășind o cadență mai lentă decât pulsul din trupurile lor. Ea îi răspunse la mângâiere cu mângâiere, în vreme ce cealaltă mână a lui îi găsi partea de sus a corsajului. Cu venerație, îi cuprinse un sân în palmă prin rochie, însă nu era suficient. Nu era nici pe departe suficient. Își desprinse gura de a ei în timp ce îi împinse frenetic rochia în jos. Îi apucă sfârcul în gură și îl supse, și fu răsplătit simțindu-i degetele îndoindu-se în părul lui.

Jamie își strecură mâna liberă între picioarele ei, pe sub fuste. O mângâie prin despicătura pantalonașilor ei, iar apoi, își strecură lin un deget în ea. Era alunecoasă și fierbinte, și șocant de strâmtă. O atingea și o gusta, și se împingea în ea – totul într-un ritm înnebunitor și neobosit. În curând, tot trupul ei fu cuprins de spasme, încheștându-se și apăsându-se în el cu o intensitate orbitoare, în timp ce respirația ei îi șuiera la ureche.

Gisele se prăbuși la pieptul lui și zăcu gâfâind vreme de un minut, în timp ce el depunea sărutări ușoare pe gâtul ei expus. Ereția lui încă îi umfla pantalonii, însă el nu dorea să se miște, plăcerea pe care i-o smulsese femeii cuibărite în brațele lui oferindu-i o satisfacție sălbatică. Nici unul dintre ei nu se mișcă și nu vorbi vreme de ceea ce păru a fi un mileniu.

Apoi, Gisele își puse mâinile pe coapsele lui Jamie și se ridică încet în picioare. El simți acut pierderea trupului ei, dar nu putu articula cuvintele potrivite pentru a o aduce înapoi. În schimb, îi urmări ca în transă mișcărilor, privind-o cum se dă doi pași mari înapoi și începe să-și aranjeze rochia cu o concentrare metodică. Chipul îi rămase ascuns de păr chiar și după ce termină de potrivit corsajul, și după ce își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

Când, în cele din urmă, își ridică ochii spre el, Jamie simți ceva întunecat și groaznic strângându-i pieptul. Chipul lui Gisele era lipsit de expresie. Privirea pe care i-o aruncă era goală.

— Ți-ai dovedit punctul de vedere, rosti ea pe un ton plat.

— Punctul de vedere?

Se simți de parcă cineva îl lovise în plex.

— Că ești foarte... atrăgător. Pentru oricare femeie. O audiție minunată, într-adevăr.

Jamie clătină din cap într-un efort de a și-l limpezi. Nici măcar un dram din pasiunea pe care i-o arătase nu fusese prefăcut. Cum de ea putea să creadă altminteri?

— Dar află, te rog, că nu am nevoie să repeți spectacolul, rosti ea înverșunată. Am renunțat la această parte a vieții mele cu mult timp în urmă. Așa că economisește-ți farmecele pentru Lady Julia. Va avea nevoie de ele mai mult decât mine.

Jamie deschise gura pentru a o contrazice, însă, înainte de a apuca să-și formuleze protestele, fură amândoi luați prin surprindere de câteva bătăi puternice în ușă. Fără un cuvânt, Gisele traversă încăperea și îi deschise lui Sebastien, care intra purtând pe brațe o mare tavă încărcată cu mâncare și băutură. Jamie se duse imediat să-l ajute.

Valetul se uită sugestiv de la Jamie la Gisele — o întrebare tăcută adresată amândurora.

— Jamie știe totul acum, rosti ea cu simplitate.

Sebastien se uită la Jamie pentru a primi o confirmare, iar Jamie dădu din cap sperând că acesta va interpreta roșeața lui Gisele ca fiind pricinuită de conversația plină de emoții, nu de altceva.

— Slavă Domnului! spuse Sebastien părând enorm de ușurat. Mă temeam că va fi o zi foarte lungă.

Se așază la mica masă și luă un cuțit.

Din pragul ușii, Jamie o privi pe Gisele, dar nu făcu nici o mișcare pentru a li se alătura. Dumnezeuule, o dorea cu adevărat pe această femeie captivantă! Și nu doar fizic, cu toate că atingerea trupului ei fusese atât de extrem de plăcută.

Era inteligentă, curajoasă și frumoasă, iar gândul că o femeie precum Gisele Whitby ar vrea să fie cu el aproape că îl ameți de dorință. Dar ar trebui să știe că nu era cazul să jinduiască după lucruri pe care nu le merita. Nu avea absolut nimic să-i ofere, cu excepția legământului că o va ajuta – indiferent cât valora asta. Pentru prima dată în viață, Jamie regreta lipsa averii și a unui titlu, două lucruri pe care le-ar fi folosit pentru a-i oferi ei putere și succes.

Gisele tot mai dorea ajutorul lui, dar voia ca el să păstreze distanța. Fusese foarte explicită în privința asta, iar Jamie efectiv nu avea idee cum să se împace cu așa ceva. Atingerea ei îl marcase cumva, în ciuda pretensei ei indiferențe. Se întrebă cât îl va arde urma lăsată de Gisele și ce ar putea să facă pentru a stinge acea fierbințeală. Jamie suspină profund.

Sebastien se înșela. Avea să fie o zi foarte lungă.

Capitolul 9

Târziu în după-amiaza următoare, intrară în Londra acoperită de o pătură de nori cenușii apăsători, vântul gonind frunzele și praful pe străzile șerpuite și întortocheate. Căldura de primăvară din seara precedentă dispăruse, rămânând un frig pătrunzător care se insinua mușcător printre faldurile pelerinei lui Gisele.

— Cât mai avem?

Era primul lucru spus de Jamie de peste o oră.

Gisele îl privi cu coada ochiului, vinovăția și nefericirea înghiontindu-i conștiința. Știa că îl rănisese cu o zi în urmă. O văzuse pe chipul lui când îl respinsese după ce o făcuse să se simtă făcută fărâme, cu simțurile amortite și amețită. Avusese nevoie de toată tăria pentru a se îndepărta de el și a-i cere să păstreze distanța, dar ceea ce se întâmplase seara trecută în acea cameră nu trebuia să se mai repete niciodată.

Nu se temea de intimitatea fizică. Dar puterea pe care Jamie Montcrief o avea asupra ei – abilitatea lui de a o transforma cu o simplă atingere într-un haos disperat de nesăbuiță absurdă – era inacceptabilă. O făcea să-și piardă controlul. Dorința îi întuneca judecata și îngăduia sentimentelor să-i controleze deciziile. Ceea ce era primejdios nu doar pentru misiunea lor, ci și pentru propriul sine reconstruit cu grijă.

Problema era că încă își dorea foarte mult ajutorul lui. Așa că lucrul cel mai bun pe care îl putea face era să se disocieze de atracția incontestabilă pe care o simțea față de acest bărbat. El avusese dreptate într-o anumită privință. Putea fi o actriță foarte talentată.

— Nu mai avem mult. Vorbise pe un ton normal, fiind hotărâtă să reinstaureze un parteneriat profesional și cordial. Să recapete controlul. Vrei să ne oprim pentru ceva?

— Nu. Se uita la ea acum. Este înțelept? întrebă el brusc. Să te afli în Londra. Cât de ușor poți fi recunoscută?

Ea își mușcă interiorul obrazului.

— Nu sunt sigură, răspunse ea cu onestitate. Am fost marchiza de Valence. Am murit într-o explozie spectaculoasă la care sute de oameni au fost martori. Dar asta s-a întâmplat cu patru ani în urmă, iar cei din înalta societate au tendința de a fi interesați doar de bârfele aflate convenabil sub nasul lor. Bănuiesc că amintirea lor despre mine este în cel mai bun caz încetoșată.

— Și totuși, Sebastien a plecat înaintea noastră pentru ca voi doi să nu fiți zăriți împreună.

— Cred că e mai bine să nu fim văzuți. Dacă Sebastien este recunoscut, iar eu mă aflu lângă el, e mai ușor pentru un ochi atent să facă legătura între noi și Valence.

Acum Jamie se încrunta la ea.

— Deci, el a fost valetul lui Valence. Trebuie să fi știut ce ți se întâmpla.

Gisele se răsuci în șa pentru a se uita la el, suprimând cu fermitate un val de amintiri întunecate pentru a-și păstra vocea egală.

— Da. Știa. Sebastien a ajutat la orchestrarea evadării noastre.

— Și nimeni nu s-a întrebat cum de a dispărut imediat după voi? Întrebă Jamie pe un ton critic.

— N-a dispărut imediat, spuse Gisele neplăcându-i tonul lui. A rămas suficient de mult pentru a se asigura că eu și Helena am fost declarate moarte. A plănuisit și organizat funeraliile noastre. S-a asigurat că n-a rămas nimic neclarificat. După ce a trecut destul timp, a plecat.

Jamie mormăi auzind acele informații și se uită la spectrul catedralei Westminster care apăruse în depărtare.

— Cine altcineva?

— Cine altcineva, ce?

— Cine altcineva din Londra știe că marchiza de Valence nu a murit?

— Ducesa de Worth. Ducesa văduvă de Worth, clarifică ea. Și cei câțiva membri ai personalului ei.

— O ducesă? Fruntea lui Jamie se cută. De ce?

Gisele clătină din cap.

— Nu e povestea mea, așa că nu ți-o pot spune. Însă ea a fost singura care m-a văzut. M-a văzut cu adevărat și a înțeles ce se petrecea.

— De unde a știut?

— Într-o seară, la un bal mi s-a rupt rochia. M-a dus să fie reparată înainte ca Valence să priceapă ce se întâmplase. A văzut... N-am putut... Gisele găsi cu greu cuvintele potrivite, conștientă că Jamie o privea cu atenție. A văzut niște urme pe care presupusa mea neîndemânare nu le putea explica.

Văzu un mușchi zvâcnind în maxilarul lui Jamie în timp ce el își îndreptă atenția spre calul lui. Umbrele deveneau tot mai

lungi, desenând forme ciudate pe drumurile care se îngustau și se lărgeau la intervale neregulate. Câte o căruță sau o birjă trecea ocazional pe lângă ei, și întâlneau oameni care se grăbeau să ajungă la destinațiile lor înainte de lăsarea întunericului.

— Și nimeni altcineva nu bănuiește? Prieteni sau oameni care ți-au fost apropiați? Întrebă el în cele din urmă.

— N-am avut prieteni. Nu mi s-a îngăduit să ies în public fără soțul meu. Tentativele de a socializa în secret au avut consecințe pe care nu vreau să mi le amintesc.

Chipul lui Jamie se întunecă și mai tare.

— Deci pe ducesa de Worth o vom vizita.

Cuvintele lui fuseseră tăioase.

— Da.

— Măcar știe că venim?

Gisele înclină din cap.

— I-am trimis un mesaj din Nottingham, așa că ne va aștepta. Sebastien trebuie să fi ajuns deja acasă la ea și o va informa că nu suntem departe în urma lui. Dar nu contează. Îmi este aproape ca o rudă, iar rudele au mereu grijă unele de altele.

Jamie scoase un fel de mârâit.

— Nu întotdeauna. Uneori, nu se ridică la înălțimea situației.

Gisele fu surprinsă de durerea crudă din cuvintele lui și presupuse că se referea la înstrăinatul său frate.

— Fratele tău e un prost că...

— Nu contează. Hai să ne grăbim.

Cerul se întuneca deja când Gisele se opri. Străzile erau mai largi, clădirile se aflau în piațete îngrijite, grădini și parcuri întreprupând urbanitatea. Felinare erau atârinate la intrările vilelor costisitoare, luminând scările elegante pe care umbrele se insinuau. Casele erau înalte, majoritatea cu fațade din cărămidă la parter, care se continuau cu coloane ce se înălțau pe trei etaje până la streșini. Undeva, cineva cânta la pian, muzica evadând în noapte printr-o fereastră deschisă. Fără să vrea, Jamie fu impresionat. Aceasta era o Londră pe care el n-o mai văzuse niciodată.

— Așteaptă aici, spuse ea descălecând și dându-i lui Jamie frâiele calului ei.

El o văzu aruncând o privire furișă pe stradă, dar nimic nu mișca, în afară de o pisică ce traversă ca o săgeată strada. Gisele deschise repede poarta din fier forjat și se grăbi să coboare scările spre intrarea servitorilor. O auzi cum bate în ușă, iar apoi locul fu inundat de lumină când ușa se deschise. Se auziră voci joase pe care el nu le putu desluși, apoi ușa se închise, iar Jamie o văzu pe Gisele urcând scările urmată de cineva.

— Joseph va avea grijă de cai, îi spuse ea lui Jamie sub formă de explicație. Există un grajd lângă șopronul trăsurilor. Poți să vii cu mine.

Jamie îl privi circumspect pe Joseph, îndoindu-se de capacitatea băiatului de a se ocupa de un șoricel, darămite de doi cai. Avea mai mult de 15–16 ani, și nici măcar livreaua arătoasă pe care o purta nu putea ascunde faptul că era dureros de slab. Obrajii îi erau scofâlciți, cu pomeți ascuțiți, iar ochii îi păreau exagerat de mari pe chip. Părul îi era pomădat, dar o șuviță i se ridicase sfidătoare la spate, dându-i o înfățișare copilăroasă.

Fără nici o tragere de inimă, Jamie îi dădu frăiele și îl urmări pe băiat îndepărtându-se cu caii.

— Ăăă, să-i ofer băiatului ajutorul meu? Pare cam firav, îndrăzni Jamie.

— Dumnezeule, nu, îl asigură Gisele. Joseph a fost cel mai bun hoț de cai din toată Londra. Dacă se pricepe la ceva, aceia sunt caii.

— Hoț de cai? bombăni Jamie privind crupa bidiviului său iubit dispărând în pasajul care ducea spre grajdul din spate.

S-ar fi repezit după băiat și după animale, doar că Gisele îl trăgea insistentă spre casă.

— S-a retras, explică ea de parcă era perfect normal. Acum este vizitiul Înălțimii Sale.

— Vizitiu? repetă el năucit. De ce?

Gisele îl conduse spre scări fără a se osteni să se uite în urmă.

— Pentru că se pricepe nemaipomenit la cai, desigur. Haide, intră. Se face frig.

Deschise ușa, iar un val de căldură și lumină îl învălui. Merse pe urmele ei, încă încercând să priceapă ultima parte a conversației. Ea îl conduse printr-un spațiu înghesuit, dar bine organizat,

cu mirosuri delicioase venind de undeva din față, distrăgându-i atenția și amintindu-i stomacului său că trecuse prea mult de când nu mai mâncase. Trecură pe lângă o cameră de spălat vase, goală acum, și pe lângă o întunecată cameră de spălat rufe, tot goală. Uși înguste se înșirau pe coridor, dând probabil spre pivnița de vinuri și cămări. Brusc coridorul dădu într-un spațiu deschis, dominat de două mari mese pe capre de lemn.

În mijlocul încăperii se afla un munte de femeie, care încremisenise la apariția lor. Ținea în brațe o jumătate de duzină de cuțite de măcelărie grele.

— Don'șoară Gisele?

Trânti cuțitele pe o masă. Fața i se luminează de încântare, iar ea se rostogoli în față, cuprinzând-o pe Gisele într-o îmbrățișare sufocantă. Jamie clipi și se trase un pas îndărăt, privind brațele groase ale femeii și umerii masivi. Aceasta arăta de parcă era în stare să ridice singură un bou întreg.

— N-am crezut că o să te mai văd punând piciorul în Londra.

Femeia se dădu înapoi băgându-și la loc sub bonetă șuvițele blonde-arămii și îndreptându-și șorțul pătat.

— Nici eu, rosti Gisele cu ceea ce păru a fi un regret real. Sebastien a ajuns deja?

— Da. Îl ajută bătrânul George cu registrele, în biroul de sus. Fiul Înălțimii Sale adulmeca pe-aici zilele trecute. Sebastien s-a priceput întotdeauna mai bine la contabilitatea creativă.

Jamie se străduia din greu să-și mențină expresia impasibilă. Contabilitate creativă? Ce naiba însemna asta? O privi pieziș pe Gisele, dar ea nu părea surprinsă.

— Deci, ducele umblă după pradă? întrebă Gisele.

— Da. Probabil se întreabă dacă nu cumva maică-sa și-a pierdut mințile de-a binelea.

— Poate că vrea să-l lase să creadă asta.

— Da.

Femeia dădu cu înțelepciune din cap.

— Înălțimea Sa este acasă?

— Da, s-a întors cu nici o jumătate de oră în urmă. Cred că se schimbă.

— N-a știu exact când vom sosi, îi spuse Gisele.

— Nu contează. Se bucură că ați venit. Femeia tocmai dădea înțeleghătoare din cap când privirea i se opri brusc asupra lui Jamie. Cine ești? întrebă fără nici un preambul, dar foarte suspicioasă.

— Margaret, el este James Montcrief. Lucrează cu mine. Margaret e bucătăreasa ducesei.

Margaret își încrucișă brațele musculoase peste pieptul imens și îl studie fățiș. Jamie se sili să-i întâlnească cu fermitate privirea pătrunzătoare, realizând surprins că ochii femeii erau la același nivel ca ai lui.

— Mă bucur să te cunosc, doamnă.

Speră că manifestase respectul potrivit. Sincer, nu credea că ar avea prea multe șanse în fața acestui Goliat, dacă s-ar da la el.

— Hm, mârâi ea pe post de salut înainte de a reveni la Gisele. Iain s-a însurat deja?

— Presupun că da.

— Era și vremea, murmură bucătăreasa. O s-o facă fericită pe fata aia.

— Da, fu Gisele de acord.

Margaret luă un cuțit și își trecu expertă un deget peste tăiș, cugetând tăcută.

— Ai un plan cum să-l oprești pe ticălosul ăla de Valence să se însoare din nou?

— Încă nu.

Gisele evită privirea lui Jamie. Margaret pufni.

— Ei bine, dacă ajungi să disperi, don'șoară Gisele, să știi că există oameni care îmi datorează favoruri. Un om poate să dispară în zile noastre. Unul mare valorează aproape zece guinee acum, iar chirurgii plătesc pe loc și nu pun întrebări prostești.

Jamie rămase cu gura căscată. Nu se gândise foarte mult la legătura dintre fosta marchiză de Valence și cei doi hoți de cadavre pe care ea îi numea prieteni. Dar nici în cele mai nebunești presupuneri nu s-ar fi gândit la o legătură cu bucătăreasa unei ducese văduve.

— Nu. Gisele își puse mâna pe brațul femeii. Frații Darling mi-au propus același lucru. Dar nu v-aș cere niciodată asta chiar dacă riscul nu e foarte mare.

— A, bine, mi-am imaginat că o să spui asta. Margaret se lovi ușurel în palmă cu vârful lamei letale și suspină a regret. O să-mi zici dacă te răzgândești?

— Desigur, o asigură Gisele.

Bucătăreasa începu să culeagă restul cuțitelor abandonate.

— Dacă vă e foame, serviți-vă cu ce-a rămas, le spuse ea. Își flutură brațul în direcția bucătăriei și a cămarilor. Noi tocmai am mâncat carne rece, brânză și pâine, fiindcă Înălțimea Sa a ieșit. Mai am niște treabă de făcut înainte de sfârșitul zilei, altminteri v-aș fi gătit ceva.

— O să ne descurcăm foarte bine și singuri.

— Hm. Foarte bine atunci, își mormăi Margaret asentimentul, apoi, după o ultimă privire chiorășă aruncată lui Jamie, porni să urce anevoie scara de lemn a servitorilor.

Jamie o urmări îndepărtându-se și își dădu seama că încă avea gura căscată. O închise repede.

— Ți-e foame? îl întrebă Gisele băgându-și capul într-o cămară.

Îi era, dar, în lumina celor întâmplare în ultimele minute, această neplăcere îi părea acum nesemnificativă.

— Ce naiba se petrece aici?

— Caut brânza, se auzi vocea ei estompată în timp ce scotocea în cămară.

Împietrit, Jamie se lăsă să cadă pe o bancă.

— Brânza? murmură el.

— Vrei și tu? Apăru triumfătoare, ținând o roată mare într-o mână. Expresia i se schimbă când dădu cu ochii de el. Nu te simți bine?

— Cine sunt acești oameni? izbuti el să spună.

— Care oameni?

— Margaret, de pildă.

— E bucătăreasa.

— Și înainte de asta ce-a fost? se răsti el.

— Ce vrei să zici?

Îl privi circumspectă.

— Pugilistă? Asasină? Hoață de cadavre?

— A! Margaret a avut un bordel.

Jamie se holbă la ea.

— Normal. Până s-a retras, bănuiesc.

Gisele îl privi curioasă.

— Da.

— Referințele ei probabil că au fost extraordinare.

— Nu fi ticălos.

— Aproape la fel de bune ca referințele prezentate de hoțul de cai atunci când a solicitat slujba de vizitiu. Sau ca secretarul din biroul de sus, care lucrează la o contabilitate creativă.

— George a fost optsprezece ani în artileria regală. Se ocupă de contabilitate ca o favoare pentru Înălțimea Sa. Deși se pricepe să jongleze cu cifrele, e și mai bun la aruncat lucruri în aer.

— Pentru că oricare ducasă are nevoie de un artilerist ca membru al personalului ei, rosti el batjocoritor.

Gisele puse cu grijă brânza pe masă.

— Vrei să ajungi undeva?

— Ce naiba faci acești oameni aici, Gisele?

— Își fac treaba. La care, apropo, se pricepe foarte bine.

Jamie țâșni în picioare.

— Detest când faci asta, spumegă el.

— Ce anume?

— Când devii criptică. Și secretoasă. Cum naiba pot să te ajut când tu refuzi continuu să-mi explici despre ce-i vorba?

Ea îl privi cu fermitate, de parcă analiza ceva în minte, apoi se așează pe banca din fața lui.

— Nu crezi că e posibil să existe oameni care ar profita de șansa de a se reinventa, dacă li s-ar oferi? Că, dacă ar putea, ar schimba lucrurile pe care soarta li le-a impus?

Jamie o privi fix, nesigur dacă vorbea despre servitori sau despre ea.

— Îi datorez ducesei viața pe care o am acum, spuse Gisele răspunzându-i la această întrebare. La fel și oamenii care lucrează pentru ea. La fel ca mine, ei au un trecut, însă doar prezentul lor contează. Și la fel ca mine, fac tot posibilul ca, în prezent, să facă ceva bun.

— Bun? Bucătăreasa tocmai s-a oferit să pună pe cineva să-l omoare pe marchiz și să-l vândă pentru a fi disecat! șuieră el.

— Nu cred că există cineva care să merite asta mai mult decât el, murmură sumbru Gisele. Își ridică privirea spre el, un amuzament ciudat dansând în ochii ei. Sugerezi să-i reconsider oferta?

Jamie se trânti din nou pe bancă și își sprijini capul în mâini.

— Cum poate să ți se pară *amuzant*?

Se uită la ea printre degete.

— Pentru că alternativa este inacceptabilă. Iar eu, noi toți am ajuns deja prea departe pentru a mai putea reveni.

Jamie lăsă mâinile să-i cadă.

— Dar asta faci. Te întorci de unde-ai placat, clarifică el. Te afli aici. În Londra.

Gisele își coborî privirea spre suprafața zgâriată a mesei.

— Cu patru ani în urmă, singurul lucru pe care mi-l doream era să scap. Să evadez împreună cu Helena și să ne ducem într-un loc unde el să nu ne poată găsi niciodată. Dar acum...

Vocea i se stinse.

— Acum?

— Acum este responsabilitatea mea să mă asigur că nimic din ce mi s-a întâmplat mie nu i se va întâmpla lui Lady Julia. Acum, nu mă mai tem.

El desluși hotărârea din vocea ei, și ceva i se strânse în piept. Fu orbit de o nevoie bruscă de a o atinge, de a o face să se simtă protejată. Își dresе vocea, neplăcându-i nodul care i se formase în gât.

— Responsabilitatea noastră.

— Poftim?

— Ai spus „responsabilitatea mea”. Iar eu te-am corectat. Este responsabilitatea *noastră* să rezolvăm asta.

Gisele îl privi fix, cu ochi suspect de strălucitori.

— Nu ești singură în povestea asta, rosti el pe un ton egal. M-ai angajat, îți amintești? Și mi-ar plăcea să păstrez calul. M-am atașat foarte tare de el. Îi zâmbi solemn. Admițând că-l mai găsesc când mă voi duce după el.

Ea râse, iar acel sunet frumos merita totul.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere. Jamie nu-și putu îndepărta privirea de la ea. Gisele...

— Înălțimea Sa dorește să urcați la ea.

Vocea lui Sebastien îl făcu să tresară. Jamie nici măcar nu-l auzise intrând în încăpere.

Gisele sări în picioare și se apropie de Sebastien, care se uita la ei.

— Cum a fost drumul? își întrebă ea prietenul.

— Fără evenimente. Dar al vostru?

— La fel.

— Bine.

Jamie sesiză importanța celui simplu schimb de cuvinte și ușurarea care le urmă.

— Am auzit râsete, spuse Sebastien părând confuz.

— Am fost informat despre beneficiile contabilității creative, explică Jamie sperând să obțină o reacție de la el.

— Hm, da.

Valetul păru să nu-l fi auzit, privind-o în schimb întrebător pe Gisele.

Gisele era deja la jumătatea scării, evident nerăbdătoare s-o vadă pe femeia pe care o numise familia ei.

— Să mergem. Înălțimii Sale nu-i place să fie lăsată să aștepte.

Casa în care crescuse Jamie fusese mare, însă era totuși o reședință de la țară și își îndeplinise scopul cu un caracter practic lipsit de grandoare. În acest conac nu era nimic care să fie doar practic. Se pomeni într-un hol strălucitor, având sub picioare niște lespezi albe atât de lustruite, încât își vedea reflexia în ele. Coloane înalte din alabastru se înălțau în încăpere, iar din candelabre și sfeșnice se revărsau cristale și lumină. Vaze mari se aflau în nișe înșirate de-a lungul pereților, adăugând culori vii. Scara principală se înălța în capătul opus, făcută din marmură strălucitoare și fier forjat și atrăgându-i pe oaspeți înainte și în sus. Până și tavanul era un amețitor caleidoscop de stucaturi și culoare.

Gisele abia dacă aruncase o privire prin încăpere, dar se opri și-l așteptă pe Jamie.

— Fie tragi de timp, fie ești uimit, rosti ea, părând amuzată.

Jamie arătă spre grandoarea din jurul lor.

— N-am văzut niciodată o sală atât de...

– Ostentativă?

– Inutilă.

Gisele pufni.

– Desigur, la asta se așteaptă lumea din partea unei ducese.

Mulți oameni pun mare preț pe astfel de lucruri.

Lui Jamie nu-i scăpă implicația cuvintelor ei.

– Ducesa nu e unul dintre ei?

Gisele zâmbi doar.

– Probabil că este bogată.

– Obscen de bogată. Zâmbetul ei se lărgi, devenind un rânjet diavolesc. Acum, vino! Se îndreptă spre o ușă dintr-o parte a holului, o deschise și îi făcu semn să intre primul. După tine.

Precaut, Jamie păși într-un salon și fu instantaneu înghițit de o abundență de lemn auriu, galben și negru, adus la viață de o bogăție de candelabre și de strălucirea unui foc puternic. Mobila era franțuzească – piese frumos sculptate, tapițate cu materiale având modele complicate. Picioarele i se cufundară într-un covor gros, de culoarea untului, care se asorta cu draperiile de mătase galbenă legate artistic cu șnururi aurii. Abia dacă observă ceva din toate astea.

Remarcă însă puii.

Pui de sticlă, de porțelan și de lut. Pui bătuți cu pietre scumpe, din aur și din argint. Pui sculptați în lemn și acoperiți cu cositor și bronz. O duzină de cocoși-de-munte cu penaj complet se aflau pe polița șemineului, flăcările reflectându-se diabolic în ochii lor de sticlă. O găină grasă era brodată pe o mare pernă decorativă sprijinită pe o canapea, iar o mulțime de perne mai mici erau aranjate în jur, pe fiecare aflându-se un pui pufos. O oglindă era atârnată deasupra șemineului, iar Jamie făcu involuntar un pas mai aproape pentru a se asigura că avea într-adevăr pe margini coji de ouă.

– Închide gura, Jamie. E necuviincios.

Gisele închise ușa în urma lor, cu un clic delicat. Jamie dădu încet ocol încăperii.

– Nici nu știu ce să spun.

– Ei bine, gândește-te repede la ceva, te rog, fiindcă mi-aș imagina că...

Gisele nu-și termină propoziția pentru că ușa se deschise, iar o femeie intră cu grandoarea unei regine.

Era aproape la fel se lată pe cât era de scundă, iar părul alb îi era strâns în creștet într-un stil pe care Jamie nu-l mai văzuse de cincisprezece ani. Totuși, rochia era foarte modernă și avea o complicată broderie cu fir de aur, iar bijuteriile pe care le purta ar fi făcut chiar și un monarh sau un hoț să saliveze.

Femeia se răsuci spre ei, iar Jamie văzu că avea un pui sub braț. Totuși acesta, spre deosebire de camarazii săi, era cât se poate de viu.

— Închide ușa, ceru ea, iar Gisele îi dădu ascultare. El este înlocuitorul lui Iain?

Femeia în vârstă ridică un lornion și îl duse la ochi, examinându-l pe Jamie din cap până în picioare.

— Da.

— Foarte bine. Dădu aprobator din cap. E chipeș, însă, dacă ar închide gura, ar fi și mai atrăgător.

Jamie închise brusc gura pentru a doua oară în tot atâtea minute.

— Cum îl cheamă?

Gisele se apropie.

— Dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul James Montcrief. Domnule Montcrief, dumneaei este Înălțimea Sa Eleanor, ducesă de Worth.

— Încântat de cunoștință, Înălțimea Voastră, rosti Jamie cu grijă, schițând o plecăciune politicoasă.

— Montcrief? Vocea ducesei fu la fel de poruncitoare ca a unui general. *Căpitanul James Montcrief? Din Brigada întâi a Gărzilor de Dragoni?*

— Fostul căpitan, Înălțimea Voastră.

Jamie îi aruncă o privire lui Gisele, care se încruntase ușor.

— V-ați mai întâlnit? întrebă Gisele.

— Nu. Până acum, nu.

Fără să-și ia ochii de la Jamie, ducesa băgă fără ceremonie într-o cușcă puiul care protesta. Ocoli canapeaua și luă mâna lui Jamie în ale ei.

– Sunt onorată, căpitane Montcrief. Nu în fiecare zi poți întâlni un erou adevărat și nu un cocoș umflat care nici măcar nu este în stare să spună aceeași poveste de două ori.

Jamie tresări.

– E „domnul“, clarifică el, și, cu toate că vă mulțumesc pentru aprecieri, nu sunt un erou. Cu siguranță, nu pentru oamenii care muriseră sub comanda lui. Războiul produce supraviețuitori, nu eroi, continuă el.

– *Pfui!* ducesa îl ignoră. Se uită întrebătoare la Gisele. Când l-ai angajat, știai cine este?

Gisele își mută încet privirea de la ducesă la Jamie și înapoi.

– Nici măcar acum nu sunt sigură că știu cine este.

– Înțeleg. Privirea întrebătoare se îndreaptă spre Jamie. De ce nu i-ai spus.

– Gisele... ăăă, domnișoara Whitby știe că am fost ofițer de cavalerie, Înălțimea Voastră. Jamie stătea foarte drept, întrebându-se cu o agitație vecină cu groaza ce credea ducesa că ar fi trebuit să-i dezvăluie lui Gisele. De asemenea, știe că mi-am vândut brevetul după Waterloo.

Ducesa îl ignoră.

– Căpitanul Montcrief este un ofițer de cavalerie cu multe decorații. De două ori a fost înălțat la grad de căpitan – nu fiindcă și-a cumpărat brevetul, ci de către ofițerii săi superiori pentru vitejie. Lucru rar și care spune multe.

– Mie mi-ai zis că tatăl tău ți-a cumpărat brevetul, i se adresa Gisele lui Jamie.

– Așa este, răspunse ducesa în locul lui. Brevetul de stegar de cavalerie.

De unde naiba știa ducesa de Worth asta? Dar și mai uimitor era de ce ar fi interesat-o această informație.

– Înălțimea Voastră, având în vedere situația creată de război, în mod regretabil erau multe locuri libere care trebuiau acoperite. Promovările mele au fost o chestiune de conjunctură.

Jamie nu dorea să poarte această discuție.

– Prostii, nu fu se acord ducesa. Te-au promovat pentru că ai fost unul dintre puținii care cunoșteau valoarea disciplinei pe câmpul de luptă.

Dădu drumul mâinii lui Jamie și îl împinse spre un dulap mare. Trase zăvorul, iar ușile se deschiseră, dând la iveală hărți prinse pe interiorul acestora și rafturi pline cu documente puse în ordine, legate cu șnururi și purtând etichete pe care erau trecute datele și locurile.

Jamie se holbă, recunoscând imediat hărțile. Planuri de luptă, hărți topografice și ale mișcărilor de trupe. Detalii privind numerele, unitățile și regimentele. Săgeți trase cu cerneală colorată indicau înaintările și retragerile. Infanterie, cavalerie, artilerie. O hartă cu Quatre Bras și Waterloo era prinsă vizibil în partea de sus, însă Jamie nu se apropie. Cunoștea fiecare colină, deal și stâncă de pe acele câmpuri de bătălie însângerate. Simți teroarea, cutezanța sinucigașă, disperarea și vina copleșindu-l din nou. Simți duhoarea prafului de pușcă și a cărnii arse, a măruntaielor și a morții, auzi vaietele și țipetele oamenilor muribunzi și ale căilor muribunzi. Nu avea nici o dorință să se întoarcă acolo, nici la propriu, nici la figurat.

Ducesa căută printr-un teanc de hârtii până găsi ce căuta.

– Brigada întâi de cavalerie a încheiat cu bine atacul inițial de pe flancul stâng al lui d'Erlon¹. De ce Dumnezeu nu s-a oprit?

Nu era nici o condamnare în cuvintele ei, ci doar curiozitate pură, detașată. Cum să răspundă? Cum să relateze faptul că neexperimentații ofițeri de cavalerie englezi, îmbătați de gustul victoriei, și-au mânat cu nesăbuință oamenii pe urmele unei infanterii franceze spulberate, către liniile inamice? Jamie încercase să-i oprească – o încercare disperată și inutilă de a-i face să se întoarcă. Dar, până la urmă, două brigăzi de englezi pe cai oboșiți și însângerați au fost despărțite de grosul armatei britanice, iar lăncierii francezi, care așteptaseră dincolo de fumul gros să-și satisfacă propria sete de sânge, se năpustiseră asupra lor ca vulturii.

Jamie se luptă să-și domolească suferința stârnită de acea amintire și încercă să-i răspundă ducesei cu aceeași detașare cu care fusese pusă înțrebarea.

¹ Jean-Baptiste Drouet, conte d'Erlon (29 iulie 1765–25 ianuarie 1844) a fost general de divizie francez, mareșal și pair al Franței (n.tr.)

— Înălțimea Voastră, majoritatea cailor ofițerilor au fost mai inteligenți decât călăreții lor.

Ducesa mormăi:

— Wellington a sugerat același lucru. A spus chiar că a existat un regiment care s-a întors cu doar 20 din cei 350 de oameni care plecaseră. E adevărat?

— Da, rosti el printre dinții încleștați.

La naiba, simțea cu adevărat nevoia să bea ceva.

Femeia notă ceva pe hârtie cu un ciot de creion.

— Este un hobby de-al meu, rosti ducesa. Poate că, într-o zi, o să scriu o carte. În fine, numele dumitale a fost menționat adesea în propaganda făcută pentru civilii din Londra, asigurându-i că dominarea lumii de către englezi este pe mâini bune.

Îl privea pătrunzător, dar nu fără simpatie. Puse documentul la loc și închise ușile, apoi trase zăvorul, ceea ce răsună ca o împușcătură.

Jamie nu avu suficientă încredere în el pentru a deschide gura, așa că dădu din cap.

— Văd asemănarea acum, spuse ea. L-am întâlnit pe tatăl dumitale în timpul primului meu sezon, știi? O singură dată, dar mi-l amintesc bine. Bunicul dumitale tocmai îl adusesese la Londra pentru a-i găsi o mireasă.

Jamie se agăță cu promptitudine de schimbarea subiectului.

— Tata a susținut întotdeauna că acea călătorie n-a fost o pierdere totală. I-au plăcut cursele și vânzările de cai, rosti el cu glas slab.

— Mă bucur că a găsit ceva care să-i placă fiindcă în viața mea n-am întâlnit un om mai nefericit și mai plin de dor.

Ducesa își înclină capul aducându-și aminte.

— S-a sfârșit cu bine, răspunse Jamie conștient că Gisele se uita straniu la el.

— Nu și pentru dumneata, spuse ducesa, privirea pătrunzătoare revenind în ochii ei.

— Nu mă plâng de nimic. Nu mi-a lipsit nimic în viață.

— Obstinația bunicului te-a costat titlul.

— Bunicul a fost un tiran. Și a murit singur și nefericit.

— Stai, îl întrerupse Gisele în cele din urmă. Mi se pare că mi-a scăpat ceva.

Ducesa se uită la Gisele, apoi din nou la Jamie.

— Vai de mine, dar chiar i-ai ascuns niște lucruri.

— Ai zis că ești un bastard, rosti Gisele.

— Sunt. Jamie suspină. Conform legii.

— Conform legii? Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că m-am născut în afara căsătoriei. Înseamnă că tata s-a însurat cu mama după nașterea mea.

— Mama ta a fost ducesa de Reddyck?

— Da.

Gisele se încruntă urât la el.

— La cât timp după ce te-ai născut s-au căsătorit?

Jamie suspină din nou, conștient că ducesa încă se uita ca un uliu la el.

— Două ore.

— Două ore?

Vocea i se ridică nevenindu-i a crede.

— Ce contează? întrebă Jamie. După cum cu atâta delicatețe m-ai asigurat cu altă ocazie, nu te interesează detaliile revoltătoare ale zămislirii mele. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

— A, dar greșești. Ducesa își lovi ușurel bărbia cu un deget plin de inele. Dumneata, domnule Montcrief, te balansezi pe granița delicată a moștenirii unui titlu nobiliar. Indiferent de lege, ești fiul cel mare al unui duce și al ducesei sale.

Jamie se încruntă.

— Nu este relevant. Nu am nici o pretenție la titlu, spuse el. Și nici n-o să am vreodată.

Ducesa i-o retează cu o fluturare a mâinii.

— Ba este, domnule Montcrief. E foarte relevant având în vedere circumstanțele. Se răsuci spre Gisele. Tatăl domnului Montcrief s-a îndrăgostit de fica berarului din satul aflat lângă moșia lui. Avea toate intențiile să se însoare cu ea, așa că și-a informat tatăl, pe duce, de planurile sale. Ducele i-a interzis, amenințând că va distruge și va alunga familia fetei dacă tânărul nu-și bagă mințile în cap. În două săptămâni, Reddyck a închiriat o vilă în Londra

și l-a aruncat pe fiul său în nebunia unui sezon în înalta societate, cu intenția de a-i găsi o mireasă *potrivită* viitorului duce.

— Și? Gisele se cocoțase pe spătarul unui fotoliu. Presupun că a găsit, nu?

Jamie își ridică mâinile, recunoscându-se înfrânt.

— Firește că n-a găsit. Spre sfârșitul sezonului, tatăl domnului Montcrief a ajuns la concluzia că nu poate trăi fără frumoasa fată pe care o lăsase acasă. A cumpărat un cal rapid, a procurat o licență specială și a călărit cât a putut de repede înapoi la iubirea vieții lui, intenționând să se însoare cu ea, dorințele tatălui său neavând decât să se ducă dracului.

— Și ce s-a întâmplat?

Fruntea lui Gisele se încruntă.

— N-a călărit suficient de repede, rosti Jamie obosit.

— N-a călărit suficient de repede... Lăsă cuvintele în aer, uitându-se îngrozită la el. Ea deja era însărcinată, iar el n-a știut?

— Nu. Ea nu i-a spus temându-se de ce le va face bătrânul duce ei, familiei și copilului nenăscut dacă ajungea să creadă că ea încerca să-i prindă fiul în capcana căsătoriei.

— Cum a fost posibil ca el să nu știe că ea era însărcinată?

— A fost plecat aproape tot sezonul, îi aminti ducesa. Cine era să-i zică? N-a avut de unde să știe.

— La naiba! Gisele se așeză în fotoliu înainte de a-și ridica spre Jamie privirea întrebătoare. Deci, actualul duce de Reddyck este fratele tău mai mic? Fratele tău bun?

— Da, răspunse Jamie tăios.

— Cu un protector având un rang important și cu exemplarul său serviciu militar, domnul Montcrief ar fi bine primit în orice club și în orice casă și-ar dori.

Ducesa îi aruncă o privire speculativă.

— Va putea intra oriunde, rosti Gisele pe un ton imperios. Într-o lume în care nici măcar Iain n-a putut intra.

— Ca să fac ce, mai exact? Întrebă Jamie pentru a le aminti că încă era în cameră.

— Nu știu, recunosc Gisele adresându-i-se mai mult văduvei decât lui Jamie. Își mușcă buza și arată spre acesta. Inițial,

mă gândisem că eu... noi ne vom întoarce și vom opri pur și simplu nunta asta. Dar...

— Nu este suficient, nu? rosti Eleanor cu blândețe.

— Nu. Trebuie să se sfârșească. Altminteri, ciclul va continua. Chiar și fără Lady Julia, va exista o alta.

Afirmația fusese tristă. Ducesa de Worth se întoarse spre Jamie și îl cântări din priviri.

— Cât de hotărât ești s-o ajuți pe domnișoara Whitby?

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți, Înălțimea Voastră.

— Domnișoara Whitby pare să creadă că ești sincer în hotărârea dumitale de a respecta termenii... angajării. Dar ceea ce a făcut și continuă să facă ea sfidează convențiile, și tradiția, și legea, și sunt mulți, foarte mulți oameni care nu vor și nu pot accepta această breșă în stabilitate. Dacă e să continuăm, trebuie să stabilesc dacă ești un om capabil să ducă treaba asta la bun sfârșit.

Jamie simți valul de iritare inundându-l când o privi pe ducesă ferm în ochi. Tolerase această întreagă șaradă mult prea mult, iar nervii îi erau întinși la maximum.

— Când ați intrat, rosti el cu asprime, m-ați numit erou de război. Dar războiul nu e un joc de șah la care piesele pot fi ridicate dacă au fost doborâte. Fiecare om care a luptat alături de mine și care nu s-a întors de pe câmpul de luptă nu a fost o statistică pe care s-o notez într-un registru. Și el a fost eroul cuiva — un frate, un tată, un soț sau un fiu cu nimic altfel decât mine, iar noi am luptat, și am sângerat, și ne-am sacrificat împreună. Se sili să tragă adânc aer în piept și să-și domolească tonul, conștient că vocea îi devenise tăioasă din pricina sentimentelor. Poate că nu sunt în măsură să ofer o opinie în privința regulilor căsătoriei, dar consider că o soție n-ar trebui să fie cu nimic diferită. Este eroina ta și îți stă alături, împărțind cu tine sacrificiile, eforturile și victoriile. Mama a fost cel mai mare aliat al tatei, iar el, cel mai fervent susținător al ei. Ea n-a avut de suferit niciodată abuzuri sau depravare doar pentru că, prin lege, a devenit proprietatea lui în ziua căsătoriei.

O lungă tăcere se lăsă în cameră, întreruptă doar de sunetul unui cărbune rostogolit în șemineu.

Ducesa înghiți și își drese glasul.

– Mulțumesc, domnule Montcrief, pentru răspunsul dumitale sincer și candid. Este suficient. Făcu o pauză. Și îți cer scuze dacă ți-am greșit cu ceva.

Jamie își frecă fața cu mâinile, simțindu-se brusc epuizat. Cu o săptămână în urmă, se aflate în mijlocul pustietății, pierdut față de sine și față de toți cei din jur. Nu fusese nevoie să-și examineze principiile sau credințele într-o lumină atât de strălucitoare, de fapt în nici un fel de lumină. Fusese anonim, amortit, jalnic. Iar asta nu-l deranjase cu nimic. Nu meritase nimic mai mult. Dar acum fusese silit să înceapă să trăiască din nou. Iar asta era ciudat și dureros. Vina permanentă încă era acolo, dar acum era însoțită de sentimentul că avea un rost. Și de speranța că poate – doar poate –, îmbrățișând această cauză, va reuși cumva, într-o mică măsură, să-și răscumpere greșelile trecute.

Ducesa se apropiase de șemineu și își trecea degetele printre penele unuia dintre cocoșii-de-munte.

– Știi de ce se află ăștia aici? îl întreabă deodată pe Jamie.

– Înălțimea Voastră?

– Puii.

Arată spre pasărea din cușcă și spre cameră în general. Jamie se apropie de foc.

– S-ar zice că deoarece vă place compania pasărilor de curte.

Ducesa zâmbi, iar el întrezări frumusețea care probabil că fusese ea în tinerețe.

– Da, s-ar zice. Dar pe mine mă interesează ce crezi dumneata, domnule Montcrief.

Jamie continuă să susțină privirea ducesei, dându-și seama că întrebarea era de fapt un test.

– Prea bine, Înălțimea Voastră. S-ar putea, de asemenea, zice că ducesa de Worth a început să fie atinsă de decrepitudine. Că mintea ei nu mai este atât de ascuțită cum era cândva. Că a căpătat excentricități care, pentru că este ducesă, trebuie tolerate. Un comportament bizar la o mare lady, devenit ceva de așteptat și care niciodată nu este pus sub semnul întrebării. Iar cu o planificare atentă, poate ajuta la camuflarea unor anumite acțiuni

drepte, dar interzise, care ar şoca lumea bună sau poate chiar ar trimite pe cineva la închisoare.

Un zâmbet aprobator se întinse lent pe chipul ducesei.

— Dumnezeu, dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tânără!

Jamie nu-şi putu stăpâni vagul surâs care îi arcui buzele.

— Mă flataţi, Înălţimea Voastră!

Zâmbetul se stinse treptat, fiind înlocuit de o hotărâre rece.

Vocea îi deveni o şoptă, una care nu putea fi auzită de Gisele.

— Ți-a spus ce i-a făcut Valence, domnule Montcrief?

Jamie clătină încet din cap.

— Mi-a zis multe, dar nu, n-a intrat în detalii. Încerc să-mi imaginez.

— Nu poți.

Jamie simți fiori reci, în ciuda căldurii sufocante din încăpere.

— Valence trebuie oprit, domnule Montcrief. Lady Julia habar n-are de ce este el capabil. Societatea habar n-are de ce e în stare acest om, iar asta îl face primejdios.

Jamie se gândi mult la cuvintele ei, veninul din ele fiind inconfundabil.

— Înălţimea Voastră, având în vedere conversația din ultimele minute, trebuie să vă întreb care este interesul dumneavoastră aici. De ce ajutați o femeie care nu vă e nimic? Atunci sau acum.

Fuse direct și fără nici o reținere. Ducea schiță un zâmbet trist și obosit și rămase tăcută câteva clipe lungi.

— Când Gisele a fost adusă prima dată la Londra, mi-a amintit mult de mine. Inocentă, încrezătoare, orbită de strălucirea și de capcanele bogăției inimaginabile. Și totuși, sub acea fațadă scânteiitoare se află uneori o urâtenie care niciodată nu este înfățișată lumii pentru că, dacă ar fi descoperită, rușinea și umilinta ar fi de nesuportat. Se uită dincolo de Jamie, la Gisele, care îi privea. Eu n-am avut niciodată curajul să fac ce a făcut ea. Am îndurat și mi-am ascuns rușinea față de copii și de prieteni până în ziua în care soțul meu a murit. Înțelegi?

— Da.

Jamie își dădu seama cât de mult o costaseră acele cuvinte.

— Bine. Oțelul reveni în vocea ei. Se îndreptă spre Gisele. Eu m-am pregătit deja pentru sarcina de a crea un gentleman bogat

care să-l înlocuiască pe Iain, unul care să se miște liber în înalta societate pentru a-și da seama care ar fi cea mai bună metodă în a determina prăbușirea lui Valence. Totuși, căpitane, dumneata mi-ai depășit toate așteptările. Exact descendența pe care ai ignorat-o cu succes atâția ani va deveni muniția noastră. Voi aranja întoarcerea triumfătoare a unui erou de război, și nu a oricărui erou de război. La urma urmelor, căpitanul James Montcrief nu este doar un comandant curajos și viteaz, ci și fiul ducelui și ducesei de Reddyck, care mi-au fost, după cum tocmai mi-am amintit, prieteni dragi în tinerețe. Se uită pieziș la Jamie. Pregătește-te să-ți intri în rol, domnule Montcrief. Cu toții avem regrete, dar în următoarea săptămână va trebui să nu zăbovești asupra alor dumitale, oricare ar fi ele. Ai priceput?

Jamie dădu din cap, proporțiile colosale ale acțiunii în care se băga începând să-i devină clare.

Ducesa începu să se plimbe prin cameră.

— Nu doar că va fi firesc, dar este de așteptat ca eu să-l întâmpin cu brațele deschise pe domnul Montcrief când, după ani în care a servit-o cu credință pe Maiestatea Sa, va reveni pentru a se bucura de toate plăcerile pe care Londra i le poate oferi. Luă un micuț pui de argint și îl privi fix. S-ar putea să fiu considerată ciudată, dar încă mai am puterea să introduc în societate un burlac eligibil și s-o fac într-un stil de care puțini ar fi în stare vreodată. Mă aștept să devii cavaleristul galant pe care îl impun convențiile. Poți face asta, domnule Montcrief?

— Da.

Jamie se forțase să rostească cuvântul.

— Excelent. În Albany există un apartament care te așteaptă.

— Albany?

— Este o adresă potrivită pentru imaginea pe care o creăm. Neputul meu stă în acel apartament, când vine la Londra. Totuși, acum e în India sau în alt loc sălbatic, așa că nu-l folosește. Cu banii familiei este plătit acel apartament, motiv pentru care familia poate decide cum e folosit în absența lui.

— Desigur, murmură Jamie.

— De asemenea, apartamentul are în pod două camere pentru servitori. Un gentleman cu o avere substanțială, ca dumneata,

va avea cel puțin un valet care să se ocupe de detaliile vieții lui personale și publice, ca să nu mai vorbim de garderoba sa.

— Sebastien.

— Da. De asemenea, vei angaja o menajeră, cu toate că va fi invizibilă în rolul ei. Se răsuci spre Gisele. Oricât de mult mi-ar plăcea să stai aici, nu pot risca. Sunt prea mulți oameni care vin și pleacă și care încă și-ar putea-o aminti pe uimitor de frumoasa și retrasa marchiză de Valence, iar cu excepția cazului în care te-aș înclua în podul *meu*, nu pot evita riscul unei întâlniri inoportune cu un oaspete neașteptat. Dar trebuie să stai pe-aproape. Dintre toți, de bine, de rău tu îl cunoști cel mai bine pe Valence. Dacă e să-l expunem, vom avea nevoie de tine și de informațiile pe care le deții.

Jamie se simți copleșit. Totul părea să se petreacă incredibil de rapid.

— Și când se va întâmpla asta? Îndrăzni el. Întoarcerea triumfătoare a... ăăă, a unui ofițer de cavalerie în rezervă?

— Erou de război, îl corectă ea. Și vei fi prezentat în seara asta.

— În seara asta? Jamie își îndreptă trupul. Adică... chiar în seara asta?

— Va trebui să lucrăm la abilitățile de înțelegere, chicoti ducesa ușor. Contesa de Baustenbury dă un bal. O face în fiecare an, și a devenit un adevărat eveniment.

— Contesa de Baustenbury?

Jamie refuză să se uite la Gisele.

— Ai de gând să devii ecoul meu tot restul conversației?

— Nu, se bâlbâi Jamie. Doar că...

— O cunoști pe contesă?

Ducesa îl privea curioasă.

— Nu chiar. De ce să mă duc la acest bal?

— Marchizul va fi acolo, rosti încet Gisele.

— Invitațiile sunt puține, și participarea, exclusivistă. Două lucruri care sunt irezistibile pentru el. Eleanor se întoarse spre Jamie. Vreau să-l cunoști pe acest om. Vreau să stai de vorbă cu el, să intri în lumea lui.

— Și pe urmă?

Jamie simți ceva rece cuibărindu-i-se în piept. Buzele ducesei se strânseseră.

– Rămâne să stabilim asta. Deocamdată, ne vom strădui să te facem vizibil și, cel mai important, să facem ca prezența ta să fie și dorită, și necesară în toate cluburile și la toate petrecerile din acest oraș.

– Nu cred că voi fi foarte dorit.

Eleanor își îndreptă trupul.

– Înfățișarea dumitale te va face să fii remarcat, dar deja știi asta. Domnule Montcrief, treaba dumitale în seara asta este să fii fermecător și politicos cu fiecare femeie de acolo, indiferent dacă are 18 sau 80 de ani. Vei fi modest, și spiritual, și amabil cu toți bărbații cărora le vei fi prezentat, iar dacă ei îți vor cere să le spui o poveste de război, le vei oferi una indiferent dacă îți convine sau nu. Lasă-mă pe mine să mă ocup de restul. Făcu o pauză. O să vin cu trăsura, să te iau la ora zece fix. Vei fi îmbrăcat într-o ținută pe care ar fi bine s-o lași în seama priceperii lui Sebastien. Fiul meu are aceeași statură ca dumneata, așa că o să-l rog să-ți trimită ceva potrivit până îți vei pune la punct o garderobă potrivită rolului. Ai întrebări?

Jamie începea să se simtă ca și cum viața îi scăpase complet de sub control, iar sentimentul nu era foarte plăcut.

– Nu.

– Foarte bine. Se uită la ceasul de pe polița șemineului. Ți-aș sugera să te retragi în noua dumitale casă și să te familiarizezi cu locul și facilitățile. Și îți sugerez s-o faci repede. Nu mai e mult până la ora zece.

– Desigur.

– Atunci, ne vedem mai târziu, domnule Montcrief.

– Vor fi pregătit, Înălțimea Voastră.

Pentru ce anume, habar n-avea.

Gisele așteptă până când ușa se închise în urma lor, apoi se întoarse spre el.

– Aveai de gând să-mi spui vreodată?

– Ce să-ți spun? Întrebă Jamie simțindu-se total secătuit.

—Adevărul despre familia ta. Despre gradul de căpitan. Ceva din toate astea.

— Ce importanță are? Ți-am dat cuvântul meu că te voi ajuta și intenționez să mi-l respect. Aș crede că e suficient.

Gisele îl privi cu fermitate.

— Îmi doresc să fi știut întreaga ta poveste înainte de a o vizita pe ducasă. Am fost total pe dinafară acolo.

— O, scuză-mă, doreai să fiu cinstit? rosti el pe un ton batjocoritor, tumultul emoțional din ultima oră alungând în cele din urmă ultimele rămășițe ale răbdării. Așa cum ai fost tu cu mine? Avu impresia că tresărise, dar nu-i păsa. Pentru fiecare frântură de informație pe care mi-ai dat-o, a trebuit să te rog, să te tachinez, și să ți-o smulg cum smulgi un os din gura unui câine flămând. Tot nu știu ce ți-a făcut soțul tău și ce trebuie să împiedic eu să se întâmple din nou. Se opri respirând anevoie. Nu am decât presupuneri și încredere oarbă, Gisele. Dintre toți oamenii, tocmai tu să nu îndrăznești să condamni lipsa mea de transparență.

Ea își feri privirea. Jamie blestemă.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, rosti ea pe un ton sec. Ai perfectă dreptate.

El își trecu degetele prin păr, incapabil să găsească un răspuns potrivit. Ceea ce își dorea era s-o sărute. S-o ia în brațe și s-o poarte până la capătul lumii, unde să-și petreacă restul vieții făcând-o să uite toate lucrurile cumplite care i se făcuseră vreodată. Însă ea nu asta dorea de la el, după cum se exprimase foarte clar. Ea se luptase singură pentru a se elibera de trecut. Iar dacă el era măcar puțin bărbat, avea să respecte asta.

Își dori ca ea să fi țipat la el, îl loc să dea înapoi. Istericalele ar fi fost mai ușor de rezolvat decât retragerea ei tăcută. N-ar fi trebuit să spună ce spusese, dar Gisele îl băgase într-un colț întunecos, plin de vina insuportabilă și de regretele pentru care își pierduse un an din viață încercând să le înece în băutură.

Gisele se răsuci și se îndreptă spre ușă, expresia de pe chipul ei fiind complet indescifrabilă.

— Ar trebui să te grăbești, îi zise ea cu o voce aparent lipsită de orice emoție. Ai multe de făcut înainte de ora zece.

Capitolul 10

Apartamentul din Albany era mai spațios decât anticipase Gisele. La fel de îngrijit ca și al reședințelor din zona de unde tocmai plecaseră, exteriorul clădirii vădea bani cheltuiți fără economie și exclusivism. Interiorul nu era cu nimic diferit. Intrând pe ușa apartamentului, Gisele se pomeni într-un hol simplu, dar amenajat costisitor, în care un foc încerca să se pornească. Eficient ca întotdeauna, Sebastien deja ceruse să fie aduși cărbuni, să fie încălzită apă, iar ferestrele să fie întredeschise pentru a risipi aerul stătut din acel loc de prea mult timp nefolosit.

Singură fiind, își continuă explorarea intrând într-un salon cu aspect masculin, în care se aflau un birou scump, o canapea modestă, un confortabil fotoliu din piele și un mic bufet pe care se aflau carafe de cristal și pahare. Rafturi cu cărți acopereau tot peretele din spatele biroului, iar Gisele își trecu degetele peste coatoarele lor, lăsând urme în praful depus pe ele. Îndreptându-se spre o ușă dublă, se uită într-un dormitor decorat cu gust, în crem și bleumarin. Un pat masiv domina centru încăperii, flancat de un șifonier sculptat. În cealaltă parte, o ușă îngustă dădea spre un dressing în care văzu colțul unei căzi în care apa deja scotea aburi.

Se întoarse în hol, unde îi găsi pe Sebastien și pe un portar luptându-se să depoziteze lângă ușă un cufăr uriaș. Valetul părea hărțuit și agasat.

— Unde-i James? vru el să știe în clipa în care portarul plecă și închise ușa în urma lui.

— În grajd.

Gisele ridică din umeri și atinse cufărul cu piciorul. Sebastien spuse ceva în surdină și își scoase ceasul.

— Vrei să mă duc să-l aduc? îl întrebă Gisele deloc entuziasmată.

Ea și Jamie abia dacă schimbaseră zece cuvinte de când plecaseră de la ducesă. Sebastien se prăbuși pe unul dintre scaunele tapițate de lângă șemineu și își flutură mâna a înfrângere.

— O oră, murmură el.

— Poftim?

— Peste o oră, trăsura Înălțimii Sale va opri în fața acestei clădiri. Iar ea se așteaptă ca, la ora aceea, James să arate *spectaculos* și *irezistibil*. Cuvintele ei, nu ale mele.

— Am încredere că așa va fi, îi spuse Gisele cu căldură. Pentru că tu ești în stare să faci miracole.

— Draga mea, oricât aş aprecia flatarea ta, trebuie să-ți atrag atenția că nu am cu ce să lucrez, rosti Sebastien disperat. Nu tu haine, nu tu pantofi, nu tu James.

O bătaie puternică în uşă îi întrerupse lamentările, iar el se ridică de pe scaun pentru a deschide. Un lacheu într-o livrea elegantă apărui în prag, ținând în mâini o cutie lungă și voluminoasă.

— Ducele de Worth vă transmite salutări, spuse servitorul pe un ton plăcut. La cererea Înălțimii Sale, a trimis niște lucruri pentru — consultă un bilețel — domnul James Montcrief. Speră că i se vor potrivi și abia așteaptă să-l cunoască în această seară.

Odată discursul încheiat, lacheul puse cutia în brațele lui Sebastien și dispăru în noapte.

Sebastien duse cutia în dormitor și o puse pe pat, calmat într-o câțva de primirea hainelor, chiar dacă omul care trebuia îmbrăcat încă nu apăruse. Gisele veni după el, privindu-l pe valet, care începu să scoată ținuta de seară aproape cu venerație.

— O fi omul un ticălos, dar, cu siguranță, știe cum să se prezinte.

Sebastien scoase o haină de seară și îi admiră croiala.

— Cine? Ducele de Worth?

— Da.

— Margaret mi-a spus că, zilele trecute, dădea târcoale prin casa Înălțimii Sale.

Sebastien pufni.

— Probabil că încearcă să se asigure că încă mai sunt destui bani în cufere pentru a-și putea păstra caii de curse, zise el. Nu cred că ducele ar avea habar ce caută nici dacă cineva ar jefui cu totul familia și ar lăsa o dără de monede și de argintărie pornind de la uşă.

Fruntea lui Gisele se încruntă.

— Încerc să mi-l amintesc.

Sebastien scoase două lavalieri și le puse pe cuvertură, privindu-le cu admirație.

— Frumos ca păcatul, poate puțin cam prea plin de sine și, din câte mi-am dat seama, absolut deloc interesat de afacerile presupuse de titlul său. Dar este generos din cale-afară. Scoase o pereche de pantofi de seară și mângâie pielea neagră suspinând fericit. Și are gusturi minunate.

— Ce naiba sunt ăia? mârâi Jamie din spatele lui Gisele.

Ea tresări și se răsuci simțind că inima îi sare din piept.

— Ce drăguț din partea ta că ni te-ai alăturat, rosti Sebastien privind consternat bucățelele de paie și fân care atârnavă din nou de hainele lui Jamie. Iar ăștia sunt pantofi.

— Pentru spiriduși? întrebă Jamie.

Gisele chicoti în ciuda efortului de a rămâne tăcută.

— Pentru *gentlemen*.

Sebastien se uită urât la amândoi.

— Dumnezeu mare! murmură Jamie. Dacă vă așteptați să port așa ceva, am nevoie de o băutură. Sau de vreo șase.

— Nu, ai nevoie de o baie, îl corectă Sebastien.

— De ce?

— Pentru că miroși ca un cal. Și cu toate că, în seara asta, este foarte probabil să dansezi cu doamne care chiar arată ca niște cai, asta nu înseamnă că *eau d'equine* te va face să intri în grațiile tuturor.

Jamie se încruntă teribil studiind hainele de pe pat.

— O să-ți aduc o băutură după ce te bagi în cadă, propuse valetul.

Jamie îl privi cu un interes reticent.

— Serios?

— Da. Nu sunt mai presus de mită. Acum, du-te și te spală ca un băiat cuminte. O să vin imediat să te bărbieresc.

Jamie suspină înfrânt înainte să treacă pe lângă Gisele și să se îndrepte spre dressing. Ochii lor se întâlniră în treacăt, înainte de a se despărți.

— Voi doi nu vă vorbiți? întrebă Sebastien în clipa în care ușa dressingului se închise în urma lui Jamie.

— Nu știu ce vrei să spui.

Gisele ieși din dormitor, nedorind să poarte această conversație.

— Draga mea, minți foarte prost. Cel puțin eu îmi dau seama imediat.

Prinsă cu minciuna, ea se opri în pragul ușii.

— Mama lui Jamie a fost ducesa de Reddyck. Părinții lui s-au căsătorit după nașterea lui. Făcu o pauză. Și nu și-a cumpărat brevetul de căpitan. A fost avansat în grad. Din câte se pare, a fost cu adevărat erou de război.

— Și?

Sebastien avea o expresie perplexă pe chip.

— Și ce?

— Și de ce îmi spui mie asta? Oricât de interesante ar fi aceste fleacuri, ce importanță au?

Gisele suspină nefericită.

— Exact asta mi-a zis și Jamie când i-am reproșat că nu mi-a spus. Își sprijini fruntea de lemn. Dumnezeuule, sunt atât de proastă!

— Ah. Sebastien ocoli patul, se apropie de ea și dădu înțelegător din cap. Proastă, nu. Nedreaptă, da. Ridică o sprânceană neagră. Se pare că îi datorezi niște scuze lui James. Reveni la haine. Dar nu acum. Mai am — se uită iarăși la ceas — doar patruzeci de minute pentru a-l face *spectaculos* și *irezistibil*.

Gisele aproape că izbucni în râs. Gol și nebărbierit, Jamie era suficient de extraordinar.

— Nu reușesc să-mi dau seama ce ți se pare amuzant, mormăi Sebastien. Așa că, dacă stai aici doar ca să te distrezi pe seama mea, te rog să ieși.

Gisele făcu o reverență în glumă și se retrase, lăsându-l pe valet să compare agitat vestele.

Își făcu de lucru cu despachetatul cufărului care încă se afla în hol. Lumânări, bucăți de săpun tare, prosoape, așternuturi de schimb și sticle cu whisky și brandy. Cremă de ghetă, perii și flaconașe ale căror conținut și scop Gisele nu putea decât să-l ghicească, dar care fuseseră considerate necesare de către un valet care își lua treaba foarte în serios. Banala îndeletnicire îi oferî răgaz să se gândească atât la cuvintele lui Jamie, cât și la ale lui Sebastien, ceea ce îi creă o stare de agitație.

Sebastien îi spusese că fusese nedreaptă, însă asta era o exprimare delicată. Gisele fusese mult mai rău decât nedreaptă. Nu fusese ea cea care îi ținuse o predică lui Jamie cum că trecutul era neimportant și că prezentul era cel care conta? Iar apoi, să-l acuze că nu fusese cinstit în legătură cu evenimentele din viața lui când de fapt chiar nu contau deloc...

Se uită spre ușile dormitorului, încă bine închise în timp ce Jamie se pregătea să înfrunte judecata necruțătoare a înaltei societăți. Gisele știa foarte bine că el va petrece o mare parte a serii retrăind oroarea de la Waterloo pentru distracția prostească a aristocrației. Fără îndoială, va trebui să dea o explicație în legătură cu titlul lui sau pentru lipsa acestuia. Lucruri pe care probabil că nu se așteptase să fie nevoit să le facă atunci când acceptase s-o ajute.

Oare ea ar face asta dacă rolurile ar fi fost inversate? Dacă Jamie ar fi avut nevoie de ajutorul ei? Un ajutor care să presupună ca ea să explice abuzul pe care îl suferise din partea soțului ei. Sau să retrăiască focul și scufundarea în apa rece a Tamisei. Și-ar sacrifica intimitatea pentru a se ține de cuvânt? Nu avea un răspuns ușor, iar pentru asta îi era rușine.

Dumnezeule, dar îi datora lui Jamie niște scuze de proporții epice pentru ipocrizia ei. Și avea să adauge o *mea culpa* la fel de mare pentru egoismul ei.

Tocmai se grăbea să se întoarcă în salon, fermă și hotărâtă, când ușile dormitorului se deschiseră larg. Gisele se opri brusc văzându-l pe Sebastien ieșind cu un aer foarte înfumurat și extrem de încântat de sine.

– Doamna mea, dă-mi voie să ți-l prezint pe domnul James Montcrief.

Făcu o plecăciune cu o fluturare a mâinii și se dădu într-o parte, lăsându-l pe Jamie să apară din spatele lui.

Gisele simți că îi fuge pământul de sub picioare și se trânti într-un fotoliu mare de piele.

– Oh! fu tot ce izbuti să rostească.

Era îmbrăcat după ultima modă, cu o ținută care părea doar oarecum formală, dar care era într-un totul perfectă. Un frac negru, o vestă de culoarea perlelor și o lavalieră măiestrit legată și atât

de orbitor de albă, încât nu putea decât să sublinieze tenul frumos și maxilarul ferm. Pantaloni negri moderni îmbrățișau picioarele puternice, gambele musculoase fiindu-i acoperite de mătase neagră, iar combinația atrăgătoare era completată de o pereche de pantofi din piele fină. Părul de un auriu întunecat îi cădea pe frunte în onduleuri bogate, neglijente, care implorau degetele să treacă prin ele. În obraji avea o ușoară îmbujorare datorată băii sau bărbieritului, sau amândurora, atrăgând atenția asupra ochilor de o culoare exotică.

Gisele nu mai văzuse niciodată în viața ei un bărbat atât de atrăgător fizic, încât să-i taie respirația, precum cel din fața ei.

— „Oh“? Asta-i tot ce ai de spus? Serios? vru Sebastien să știe. Zi-mi că nu simți nevoia să te închini la splendoarea lui. Sau să-i cazi la picioare.

Gisele încă încerca să-și regăsească vocea. Jamie nu avea astfel de probleme.

— Îmi vreau cizmele înapoi, mârâi el.

— Peste trupul meu mort și însângerat, replică Sebastien scos din sărite. Numai un mârlan dansează în cizme.

Gisele se ridică încet din fotoliu și veni în fața lui Jamie. Ochii lui era precauți, gândurile, indescifrabile.

— Dacă îți faci griji în privința dansului, îmi faci plăcerea de a-mi acorda unul?

Era singura ocazie pe care avea s-o aibă vreodată de a dansa cu acest bărbat, și în ciuda a orice, nu dorea s-o irosească.

— Să exerseze. Excelentă idee, pufni Sebastien. Începu să fredoneze primele acorduri ale unui vals. Vă las să dansați în timp ce eu o să pun celelalte haine în ordine, înainte de a fi distruse pentru totdeauna. Dormitorul arată de parcă am fi fost prădați.

Jamie ezită înainte de a întinde mâna, iar Gisele se întrebă dacă el accepta din datorie sau din amabilitate. Își puse mâna într-a lui, iar el o strânse în palma lui caldă, în vreme ce mâna cealaltă o cuprinse de talie. O străbătu un fior.

— Ești de acord cu asta? Își coborî privirea spre propriile haine. Arăt potrivit?

— Ești fantastic.

Nu vedea nici un motiv pentru care să nu admită ceea ce era evident.

El îi zâmbi încet, lăsând garda jos, iar ea uită să respire. Dorința o cuprinsese, făcând-o să vibreze. El o conduse și făcură primii pași.

— Când am învățat acest dans, era considerat culmea indecenței, șopti el. Scandalos.

Degetele lui traseră un mic cerc la baza spinării ei.

— Vremurile s-au schimbat. Dumnezeuule, o făcea să-i fie greu să gândească. Totuși, dacă în noaptea asta vei valsa astfel cu o debutantă, până mâine-dimineață vei fi înșurat.

— N-am nici o dorință să dansez cu o debutantă, spuse el încet.

— Dar o vei face.

„Pentru că te-am rugat eu“, adăugă ea, căindu-se în tăcere.

— Da.

Ea își adună tot curajul.

— Jamie? Trebuie să-mi cer scuze.

El încremeni.

— Nu, nu trebuie. Ce-am spus mai devreme...

— Taci. Se trase în spate și îi căută ochii. Când te-am rugat să mă ajuți, habar n-am avut că va deveni atât de... personal. Eu, mai mult decât oricine, știu cum este să încerci să uiți și n-am avut niciodată intenția să te fac să te întorci în locuri pe care le-ai lăsat în urmă. Pentru asta, îmi pare sincer rău. Răsuci între degete un nasture al hainei. Trecutul tău nu-mi aparține pentru a avea dreptul să-l judec sau să-l cenzurez. Îți promit că nu voi mai face niciodată asta. Simplul fapt că încă ești aici după tot ce-am făcut... Vocea i se stinse. Prezența ta vorbește mai limpede decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele. Îți mulțumesc, Jamie!

Mâna lui o strânse pe a ei și el o trase din nou în brațele sale. Gisele îi simți forța dură de sub hainele frumoase și își sprijini capul pe pieptul lui, pentru prima dată crezând cu adevărat că totul avea să fie bine.

— Cu plăcere, șopti el, cu gura la câțiva centimetri de a ei.

Sebastien își dresе glasul.

— Trăsura Înălțimii Sale a sosit.

Cu un regret acut, Gisele se desprinsese de Jamie. Ținând mânușile în mâini, valetul aștepta în spatele lor. Jamie duse degetele lui Gisele la buze și le sărută ușor.

— Îți mulțumesc pentru acest dans, domnișoară Whitby, rosti el formal. A fost o onoare.

— Mult noroc, spuse Gisele luptându-se cu nevoia irațională de a izbucni în lacrimi. Dumnezeuule mare, ce era în neregulă cu ea? Nu uita ce ți-am zis în legătură cu felul cum valsezi.

Se străduise ca vocea să-i sune normal, dar fu foarte sigură că eșuase lamentabil.

— Desigur.

Jamie îi strânse mâna, apoi îi dădu drumul și îl urmă pe Sebastian în hol.

Gisele auzi murmur de voci, iar apoi ușa se deschise, un curent de aer rece strecurându-se în apartament înainte ca aceasta să se închidă în urma lor. Se cuprinse în brațe și se răsuci încet. Fără Jamie, se simțea oarecum lăsată de izbeliște și se întrebă când se întâmplase asta. Își îndreptă umerii ignorând puternica senzație de pierdere. Era târziu, era obosită și nu mai avea nici un motiv să mai stea. Dimineața urma să sosească destul de repede.

Se duse în căutarea camerei sale din pod.

Capitolul 11

Ducesa de Worth îl însoți pe Jamie în sala de bal, iar după ce el își auzi numele anunțat împreună cu al ei, conversațiile se întrerupseră, apoi se reluară. Avură parte de priviri din belșug, în care se citea un amestec ciudat de curiozitate moderată și evaluare nedisimulată. Se întrebă în treacăt dacă el sau ducesa stârniseră acele priviri. La urma urmelor, ea avea un pui în brațe.

Eleanor îl luă de braț și se avântă în mulțime, zâmbind și murmurând din mers salutări vagi, fără a se opri să stea de vorbă cu nimeni. În cele din urmă, ajunse în partea cealaltă a încăperii, unde se opri cu respirația ușor întretăiată.

— Ei bine, gâfâi ea, aş crede că toată lumea a reuşit să te întrezărească, nu să te vadă bine. În curând, vor începe să dea târcoale.

Jamie se uită în jur cu nepăsare forţată, remarcând tavanul înalt, nenumăratele lumânări puse în candelabre străvechi şi sutele de oameni reflectaţi în geamurile înalte care înconjurau sala de bal.

— Îi vom lăsa pe ei să vină la noi. Eroii de război, mai ales cei spectaculos de irezistibili, nu aleargă după companie. Îi îngăduie pe ceilalţi alături de ei.

Jamie se încruntă.

— Ăsta-i cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Nu sunt afurisitul de prinţ de Wales.

— Ah, dar percepţia e totul, nu-i aşa? Cu un rânjet mic, îşi săltă puiul sub braţ. Ai încredere în mine.

Jamie dădu din cap.

— Ascultă cu atenţie, domnule Montcrief, pentru că asta s-ar putea să fie ultima dată pentru o bună bucată de vreme când îţi voi putea spune ceva. Marchizul este pe undeva prin mulţimea asta, iar la un moment dat, vei face cunoştinţă cu el. Studiază-l, împrieteneşte-te cu el dacă poţi. Iar în ceea ce o priveşte pe Lady Julia, deşi nu mă aştept să-ţi cadă la picioare, nu există nici un motiv pentru care să nu-i atragi atenţia. Poţi face toate astea?

Jamie se uită în jur, îmbărbătându-se.

— Da.

— Bine. Fiul meu ni se va alătura în curând, prezise ducesa. O singură privire aruncată prietenului nostru înaripat, şi întră instantaneu în starea în care va dori să limiteze cât mai mult pagubele, aşa încât cântă-i în strună. N-o fi el cel mai ambiţios om din încăperea asta, dar are o inimă bună. Şi este *duce*. Iar asta, domnule Montcrief, te va ajuta foarte mult pe termen scurt. Pricepi?

Jamie dădu din nou din cap.

— Mamă, se auzi parcă la comandă o voce peste zarva din încăpere.

— Iată-te!

Eleanor îşi lipi un zâmbet fericit pe faţa pudrată şi se întoarse spre bărbatul care se apropia.

—Worth, dragul meu, rosti ea încântată.

Jamie ar fi bănuir că-i duce, având în vedere mulțimea de fice cu ochi plini de venerație și numeroasele mame cu priviri la-come care se uitau suspinând după el. Totuși, chiar și fără titlu, era un bărbat superb. Înalt și zvelt, cu ochi și păr negru, se mișca având siguranța unui om stăpân pe situație. Degaja un aer lipsit de griji, tulburat însă de o oarecare agitație pe măsură ce se apropia de ducesă.

Ducele se opri supus și sărută mâna mamei lui, iar Jamie îl văzu holbându-se când zări puiul.

—Mamă, chiar e necesar puiul? întrebă el cu o voce plină de suferință. Credeam că am discutat despre asta.

—Serios? întrebă Eleanor absentă. Nu-mi amintesc.

Fiul ei își trecu o mână prin părul bogat, iar Jamie se simți sfâșiat între nevoia de a râde și mila față de el.

Ducele își îmbunătăți postura, iar privirea lui se îndreptă spre Jamie.

—Dumneata trebuie să fii domnul Montcrief. Cu un rânjet forțat, se uită la hainele lui Jamie. Dumnezeule, arăți în haina asta mai bine decât am arătat eu vreodată.

—Mă îndoiesc, Excelență, rosti Jamie cu sinceritate. Mulțumesc că mi-ai împrumutat hainele. Mă tem că nu eram pregătit pentru un astfel de eveniment atât de curând după sosirea mea la Londra. Voi rezolva cât de curând posibil lipsurile din garderoba mea.

Ducele își flutură mâna.

—Nu, nu. Te rog, păstrează hainele. Am o mulțime. Și chiar arată mai bine pe dumneata.

—Sunteți foarte generos, Excelență.

—Domnule Montcrief, acesta este, desigur, fiul meu, Excelența Sa ducele de Worth. Am bănuir eu că voi doi vă veți înțelege, zise Eleanor fericită. Și domnului Montcrief îi plac caii, dragul meu, deși trebuie să spun că, dacă ți-ai petrece la fel de mult timp cu administratorii domeniilor noastre cât îți petreci la graduri, am fi cu toții mai bogați decât păcatul.

Ducele își dădu ochii peste cap.

– Pentru asta am administratori, mamă. Ca să nu trebuiască să fac – își flutură mâna evident neavând habar cu ce fel de treburi de ocupau aceștia – indiferent ce lucruri ridicole or face administratorii, încheie el. Și deja suntem mai bogați decât păcatul. Se încruntă și își coborî voce. Apropo de asta, mamă, zilele trecute am fost pe la tine și m-am uitat prin registrele contabile.

Ducesa își puse o mână pe piept.

– Nu știam că te interesează astfel de treburi, dragul meu.

– Nu mă interesează.

– Atunci, ce Dumnezeu cauți?

– Am auzit că ai vândut alt diamant, săptămâna trecută.

O expresie de enervare reală traversă chipul lui Eleanor.

– Chiar așa? Se pare că, pe viitor, ar trebui să-mi duc afacerile și diamantele într-un loc m-ai discret, rosti ea în surdină.

– Mamă, nu e nevoie să-ți vinzi bijuteriile. Dacă îți faci griji în privința banilor, pot să-i cer omului meu să-ți pună lucrurile în ordine. Nu știu de ce insiști să păstrezi relicva aia de secretar. Și dacă tot vorbim de asta, pot să-ți spun că bucătăreasa ta mă sperie de moarte? Unde naiba ai găsit-o?

– Eu nu-mi fac griji în privința banilor, dragul meu, îl asigură Eleanor pe fiul ei și răsă nepăsătoare. Și nici în legătură cu personalul meu. Adevărul este că m-am decis că nu mă mai interesează diamantele. Sunt prea stridente. La vârsta mea, ceva mai discret e mai potrivit.

Puiul de sub brațul ei țipă strident, atrăgând atenția celor care se aflau în preajma lor.

Ducele de Worth se crispă.

– Îmi fac griji în privința ta, mamă. Că ești singură.

– O, vai! Worth, dragul meu, este foarte drăguț din partea ta, însă îngrijorarea ta e nefondată. Și nu sunt deloc singură. Chiar mi-am angajat și o doamnă de companie.

Ducele se prefăcu a căuta în jurul ducesei.

– Este invizibilă?

– O, e pe-aici pe undeva.

Jamie se încruntă ușor. El și Eleanor fuseseră singurii ocupanți ai trăsurii ei. Dacă ducesa adusesse o doamnă de companie la bal, în mod cert femeia nu venise cu ei.

—Măcar, este mai rafinată decât bucătăreasa ta? întrebă Worth frustrat.

—Ce-i în neregulă cu bucătăreasa mea?

Ducesa își netezi părul.

—O, Dumnezeuule mare! Ducele își ridică privirea spre tavan înainte de a se uita la Jamie. Mama spunea că ai fost în armată, domnule Montcrief, rosti el schimbând subiectul cu un ton ce părea disperat. Parcă la infanterie.

—La cavalerie, Excelență, îl corectă Jamie.

—Nu-mi amintesc niciodată care e diferența, mormăi ducesa.

Pe Jamie îl apucă un acces de tuse. Ducele păru îndurerat.

—Domnul Montcrief tocmai s-a retras. A fost amiral sau așa ceva. Nu-i așa?

Eleanor le adresă un zâmbet strălucitor celor doi bărbați.

—Căpitan, Înălțimea Voastră, lămuri Jamie lucrurile, cu un chip impasibil. În Gărzile Regale de Dragoni.

—Sub comanda lui Somerset și Fuller? întrebă ducele.

—Da, Excelență.

—Păcat de Fuller.

—Într-adevăr. Am luptat alături de el. A fost un mare conducător.

Vocea lui Jamie fusese atât de convingătoare, încât aproape că se convinsese singur.

—Da, da. Worth făcea mai eforturi să ignore puiul care acum se zbătea, făcând să cadă pene pe podea. Dacă dorești să mă însoțești, domnule Montcrief, aș dori să am onoarea de a te prezenta unor oameni pe care i-ar interesa experiențele dumitale.

—Desigur. V-aș rămâne îndatorat.

—Da, Worth, dragul meu, îl încurajă ducesa. Domnul Montcrief trebuie să facă cunoștință cu tot orașul. Prezintă-l, da? Știu că vouă, băieților, vă plac poveștile despre război.

Worth îi adresă lui Eleanor un zâmbet îndurerat, dar afectuos tolerant.

—Lucruri care pe tine nu te-ar interesa, mamă. Pot să-ți aduc ceva de băut înainte de a pleca?

—Nu, nu. O văd pe Hettie acolo. Se uită înapoi de când am sosit, așa că ar fi bine să mă duc s-o salut.

Ducele ezită, părând sfâșiat între grija față de mama sa și dorința de a scăpa.

— Du-te, dragul meu, rosti ea alungându-l cu o fluturare a mâinii.

Fiul ei suspină.

— Foarte bine atunci. Domnule Montcrief? Dacă dorești să mă însoțești, cred că îți pot găsi un vin bun și un joc de cărți și mai bun.

Jamie își înclină capul, aruncându-i o privire rapidă ducesei. Cât se poate de simplu, ajunsese să fie escortat de unul dintre bărbații cu cel mai mare rang din încăpere.

Eleanor clipi spre el și se îndreptă spre un grup de femei cu păr sur care, într-adevăr, se uitau la ei de ceva vreme.

— Te rog, scuz-o pe mama, îi șopti ducele lui Jamie, în timp ce o luă din loc. Are anumite excentricități.

Jamie îi zâmbi ducelui într-un efort de a-i alunga stânjeneala.

— Înălțimea Sa a fost extrem de bună cu mine de când am sosit în Londra. Amândoi părinții mei vorbeau adesea despre generozitatea și bunătatea ei. Faptul că îi plac accesoriile aviare poate fi ușor trecut cu vederea.

Deranjat de căldura sufocantă, Worth își aranjă lavaliera, relaxându-se vizibil.

— Aș putea fi atât de îndrăzneț încât să te întreb cum să te prezint?

— Cum să...? A, desigur. Își alese cu grijă cuvintele. Tata a fost silit să-și sfideze părintele pentru a se însura cu fata pe care o iubea. Cu toate că asta este o poveste foarte romantică, faptul că a întârziat s-o facă m-a costat titlul. Însă eu am ales să nu-mi fac sânge rău din pricina unui lucru care nu poate fi schimbat și, în schimb, să mă folosesc de circumstanțele create de soartă pentru a-mi servi țara. Așa că m-am înrolat.

Ducele dădu din cap.

— Admirabil!

— N-am intenționat niciodată să fiu admirabil, Excelență, ci doar practic. Aș fi fost un cleric groaznic.

— Doamne ferește! Ducele chicoti, apoi se uită pieziș la Jamie. Apreciez un om care se simte bine așa cum este. Nu poți să judeci întotdeauna un om după acțiunile părinților săi.

Worth se crispă.

— Nici că există cuvinte mai adevărate, rosti Jamie cu gravitate.

— Acum, haide, dă-mi voie să te prezint unor oameni.

În următoarele câteva ore, lui Jamie ajunse să-i vâjâie capul de atâtea nume și titluri. Aproape în toate cazurile, afectarea de așteptat din partea celorlalți oaspeți se dizolvă la simpla pomenire a cuvântului „cavalerie” sau „căpitan” ori a numelui Uxbridge sau Somerset. Ocazional, Jamie fu șocat de faptul că și propriul nume era recunoscut. Trecuse aproape un an de la înfrângerea lui Napoleon, iar Jamie nu și-ar fi imaginat niciodată că evenimentele de la Quatre Bras și Waterloo încă erau disecate la nesfârșit în saloane, saloane de joc și săli de bal. Nu avea nici o dorință să retrăiască faptele petrecute atunci, dar totuși nu uită sfatul lui Eleanor. Contribuția lui la conversații era modestă și amabilă, dar întotdeauna promptă.

De asemenea, respectă directiva lui Eleanor când fu silit să danseze cu numeroase femei pline de bijuterii și de panglici și total anoste. Jamie purtă conversații politicoase și adecvate până la absurd, totuși, reacțiile partenerelor sale variază de la amețeală timidă la invitații sexuale flagrante. Le ignoră pe toate și își conduse fiecare parteneră înapoi la persoana care o însoțea, mulțumindu-i cu un zâmbet curtenitor.

Actuala lui parteneră era una dintre cele timide, și, deși el făcu tot posibilul pentru ca tânăra să se simtă în largul ei, aceasta fu incapabilă să răspundă la orice fără a se înroși violent și a se bâlbâi. Dansul se sfârși, iar Jamie își ceru ușurat scuze fetei clar dezamăgite, însă fu imediat reținut de un tânăr pe care îl cunoscuse în treacăt mai devreme. Înalt, blond, cu ochi albaștri, afabil... „Viconte parcă?” se întrebă Jamie scotocindu-și cu frenezie memoria.

— Lord Huston, rosti el amintindu-și numele în ultima secundă.

— Domnule Montcrief.

Huston părea ușor amuzat, dar și jenat totodată.

Jamie își dădu seama că două femei așteptau în spatele lordului și că amândouă îl priveau cu atenție.

– Dați-mi voie să vi le prezint pe surorile mele, Lady Julia Hextall și Lady Viola Hextall. De îndată ce au descoperit că am fost prezentați, m-au bătut la cap să vă fac cunoștință. Îmi cer scuze pentru insistența lor.

Viconte le străfulgeră cu o privire frățească exasperată.

Ambele surori îi făcură o reverență grațioasă, iar inima lui Jamie stătu în loc o clipă. Deci, aceasta era Lady Julia. Fata pentru care Gisele risca totul ca s-o protejeze. Iar într-o fracțiune de secundă, Jamie înțelese de ce, în afară de zestre, marchizul o alesese pe Lady Julia să-i fie mireasă.

În vreme ce sora ei era plină de viață și brunetă, Lady Julia semăna izbitor cu Gisele, deși era puțin mai palidă și mai delicată. Era exact cum o descrisese Gisele – o frumoasă păpușă de porțelan cu păr bălai, piele ca alabastrul și trăsături încântătoare.

– Pentru nimic, milord, replică Jamie. Plăcerea e a mea. Fu încântat de cât de firesc îi sunase vocea. Dacă aș fi știut că sunteți înrudit cu făpturi atât de atrăgătoare, v-aș fi implorat să ne faceți cunoștință.

Ambele surori îi zâmbiră fermecător.

– Mă numesc Huston după titlu. Tata este contele Boden.

– A, da, desigur. Mă tem că încă nu sunt familiarizat cu societatea londoneză. Jamie se prefăcu a avea o revelație. Atunci, trebuie să vă felicit, Lady Julia, pentru căsătoria care va avea loc în curând, cu marchizul de Valence.

Văzu cu interes cum chipul lui Huston se întunecă. Jamie ridică o sprânceană. Se părea că măcar viconte nu era atât de naiv cum se temea Gisele.

– Mulțumesc, domnule Montcrief, spunea Julia. Abia aștept nunta.

Jamie își alese cu grijă cuvintele.

– Ei bine, înainte ca mariajul să mai răpească o tânără frumoasă, pot fi atât de îndrăzneț, încât să vă rog să-mi acordați onoarea acestui dans? Adică, desigur – se uită la Viola –, dacă sora dumneavoastră îmi face onoarea de a mi-l acorda pe următorul.

— Desigur, răspunse Huston în numele surorilor lui, înainte ca ele să apuce să reacționeze.

Jamie întinse mâna spre Julia fiindcă un cadril tocmai se încheia. Orchestra începu un vals.

— Arătați minunat în această seară, Lady Julia, spuse Jamie.

— Mulțumesc, domnule Montcrief.

— Vă place acest dans?

— Da, mulțumesc, domnule Montcrief.

Jamie se opuse nevoii de a-și da ochii peste cap.

Ea îi îngădui lui Jamie s-o conducă primii pași ai dansului. El îi simțea mâna micuță și fragilă în a sa, atât de diferită față de atingerea fermă a lui Gisele. Era perfect cuviincioasă și potrivit de distantă, iar Jamie căută o metodă de a-i fisura politețea.

— Este din dragoste? încercă el.

Julia își ridică șocată privirea spre el.

— Pardon?

„Ei bine, asta-i o îmbunătățire însemnată”, gândi el.

— Căsătoria voastră, clarifică Jamie zâmbind sfios. Părinții mei s-au căsătorit din dragoste, iar eu sper să fac la fel într-o zi. Îmi cer scuze dacă v-am jignit.

Julia zâmbi slab și își înclină capul.

— Atunci, părinții dumneavoastră au fost foarte norocoși, rosti ea cu glas moale. Dar vă asigur, domnule Montcrief, că tata mi-a ales cu grijă soțul. Căsătoria cu marchizul de Valence este un aranjament extrem de potrivit pentru familia noastră.

O ușoară nervozitate se strecurase în tonul ei.

— Dar pentru dumneavoastră?

— Este același lucru, nu-i așa?

— Nu trebuie să fie.

Jamie o privi adânc în ochi și îi strânse mâna.

Lady Julia se înroși până la rădăcina părului și își coborî privirea.

— Aceasta este o discuție foarte nepotrivită și inutilă, domnule Montcrief, murmură ea. Aș aprecia dacă am înceta să vorbim despre asta.

— Desigur. Scuzele mele, spuse Jamie simțindu-se puțin cam prost și ușor frustrat.

Se părea că era nevoie de mai multă şiretenie decât poseda el pentru a o seduce pe Lady Julia. Fata era însăşi imaginea disciplinei şi decenţei hotărâte.

Terminară dansul în tăcere, iar Jamie o conduse spre fratele ei, ochii lui Lady Julia rămânând aţintiţi cu fermitate în podea.

Viconte le îi privi cu satisfacţie înverşunată în timp ce se apropiau.

– Aţi dansat splendid, domnule Montcrief, Julia.

– Mulţumesc, domnule. Jamie i-o încredinţă pe Julia fratelui ei, apoi îşi îndreptă atenţia spre Viola. Cred că îmi datoraţi un dans, rosti el şi făcu o plecăciune galantă.

Îndură un alt cadril şi o conduse înapoi pe a doua soră Hextall, în acompaniamentul platitudinilor obişnuite. Huston, care părea uşurat că se achitase de sarcina impusă de familie, îl conduse pe Jamie spre partea din spate a sălii de bal, îndreptându-se clar către sala de joc.

– Surorile dumneavoastră sunt minunate, rosti Jamie pe un ton neutru.

– Da, sunt, spuse el neatent. Mulţumesc că aţi acceptat să dansaţi cu ele. Atragerea atenţiei dumneavoastră pare să fi devenit un fel de competiţie a doamnelor în noaptea asta. Sora mea cea mică a fost foarte insistentă când mi-a cerut să vă fac cunoştinţă.

– Sunt flatat. Lady Viola mi-a sugerat că aş putea să vă însoţesc pe amândoi la o plimbare prin Hyde Park.

– Sunt convins că a făcut-o.

Huston îl privi sarcastic pe Jamie.

– Cu permisiunea tatălui dumneavoastră, desigur.

Viconte le mormăi:

– Putea să nimerească mult mai rău decât un ofiţer de cavalerie. Trebuie să spun că dumneata pari genul decent, Montcrief.

Jamie tresări în sinea lui, dar se sili să-şi aducă aminte că miza necesita înşelăciunea. Totuşi, viconte le îi oferise breşa perfectă.

– Nu eşti deloc încântat de perspectiva ca lordul Valence să-ţi devină cumnat.

Huston se opri, iar în ochii lui albaştri se citi îngrijorarea.

– N-am spus asta.

– Nici nu a fost nevoie.

Buzele lui Huston se strânseseră, devenind o linie subțire.

– Este o căsătorie avantajoasă.

– Pentru tatăl dumitale. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Buzele lui se strânseseră și mai tare.

– Eu doar...

Vocea i se stinse nehotărâtă.

– Nu vrei ca ea să sufere, încheie Jamie în locul lui.

– Da. Viconteles suspină. Uneori, am impresia că-mi pierd mințile. Că văd primejdia acolo unde nu există.

– Primejdia?

Huston se uită nesigur la el.

– Ea va fi a treia soție a marchizului.

Jamie se prefăcu a nu ști.

– Dar nu e nimic ieșit din comun. Sunt destui care se căsătoresc de mai multe ori din cauză că soții sau soțiile au murit.

Viconteles șovăi, apoi ajunse la o decizie.

– Oricum, o să auzi asta, așa că poți foarte bine s-o auzi de la mine.

Jamie se încruntă nedumerit.

– Primele două soții n-au murit de moarte bună.

– N-au murit de moarte bună?

– Amândouă s-au înecat. Prima, într-un iaz de pe domeniul lui, iar a doua, ca urmare a unei explozii pe Tamisa.

– Dumnezeuule mare! O parte din șocul lui nu era prefăcut. N-o întrebase niciodată pe Gisele cum murise prima soție a lui Valence, mama Helenei. Dar sigur au fost accidente, nu-i așa?

Ar fi putut face pariu pe tot ce avea că mama Helenei nu murise accidental.

– Tata mă asigură că da. Dar...

– Nu ești foarte sigur.

Huston privi alarmat în jur.

– Te rog, nu repeta asta. Valence m-ar putea provoca la duel pentru așa ceva.

– E sensibil, nu-i așa?

– Foarte.

– Este admirabil că îți pasă atât de mult de fericirea surorii dumitale. E omenește să fii îngrijorat.

Jamie își folosisese cea mai liniștitoare voce. Huston se strâmbă.

– N-ar trebui să te deranjez cu astfel de frivolități.

– Prostii. Binele surorii dumitale nu e o frivolitate.

Viconteles îi zâmbi trist.

– L-ai cunoscut? Pe marchiz.

– Nu.

– Ei bine, poate că, după ce îl vei cunoaște, îmi vei putea spune dacă îngrijorarea mea este neîntemeiată.

– Desigur. Ce anume te deranjează la persoana lui?

Huston ridică neajutorat din umeri.

– Nu pot exprima exact în cuvinte. Doar că pare... anormal.

– Anormal? În sensul că ai impresia că preferă favorurile bărbaților, în loc de ale femeilor?

Gura lui Huston schiță un „O” perfect.

– Mi-am uitat bunele maniere. Jamie își înclină capul. Îmi cer scuze. Mi-am petrecut prea mult timp printre oamenii simpli și nu stăpânesc încă subtilitățile modului de a vorbi în înalta societate.

Viconteles păru să-și revină.

– Nu, rosti el zâmbind fără să vrea. E înviorător. Dar sunt foarte sigur că nu iubește bărbații. A fost cu totul obsedat de ultima lui soție.

– Obsedat?

– Până într-atât, încât îi făcea pe alții să se simtă stânjeniți.

Ea era o... „posesiune”.

Ochii lui se tulburară în timp ce se cufundă în amintiri.

– Înțeleg.

Huston clătină din cap și reveni în prezent.

– Destul cu poveștile sumbre. Simt nevoia disperată să beau ceva. Vrei să vii cu mine?

– Pare grozav, fu Jamie de acord și îl lăsă pe fratele Juliei Hextall să deschidă calea în vreme ce el răsucea în minte cuvintele lui.

Vestea bună era că instinctele lui Huston erau mai treze decât ale majorității și că el avea rezerve serioase în privința marchizului, ceea ce îl putea face un aliat util. Deocamdată, Jamie urma

să facă tot posibilul să întărească flăcările acelor rezerve. Bârfa în înalta societate nu se deosebea cu nimic de zvonurile care se împrăștia cu repeziciune printre soldați în ajunul bătăliei. Lansate și controlate de ofițeri, reprezentau o unealtă utilă. Oamenii aveau nevoie să audă ceea ce își doreau să creadă, iar Jamie avea multă experiență în transmiterea de informații trupelor.

Cum ar fi că inamicul era inferior numeric. Sau ca armament. Sau în privința cavaleriei. Că ofițerii celorlalți erau incapabili și dezorganizați, iar caii mureau de foame. Că tunarii erau orbi, că infanteriștii erau lași, că praful de pușcă a fost distrus de umezeală. Da, era expert în a-i face pe oameni să creadă orice le-ar fi dat curajul să facă inimaginabilul.

Salonul de joc era aglomerat, totuși, la mese nu era mare înghesuială, dovadă că majoritatea bărbaților doriseră pur și simplu să evadeze din sala de bal și să scape de soțiile sau de mamele care încercau să-i cupleze. Fumul atârna greu în aer, băutura curgea gărlă, iar atmosfera era de conversație zgomotoasă și jovialitate.

Ducele de Worth era deja instalat confortabil la masa din centru și zâmbi larg când îl văzu pe Jamie.

– Ei bine, iată-l pe mielul nostru de sacrificiu. Unde l-ai găsit, dragă Huston?

– Se ascundea după un palmier dintr-un ghiveci, glumi vicontele.

– Ah! Ducelei îi dansară ochii în cap și se aplecă spre Jamie. Atunci, nu e de mirare că v-ați întâlnit. Când eu și Huston eram copii, sunt foarte sigur că singurul frunziș de care credea că avea nevoie pentru a se ascunde era al stejarului înalt în care ne refugiam pentru a scăpa de dascălii noștri. Dar acum sărmanul Huston va moșteni un titlu de conte, așa că palmierii au devenit favoriții lui la astfel de evenimente sociale.

Huston se strâmbă la prietenul lui.

– Așteaptă doar să se întoarcă sora ta de pe Continent, că vei fi silit s-o însoțești la toate balurile. Apoi, vei învăța să apreciezi avantajele și siguranța oferite de un palmier. Altminteri, vei sfârși ca domnul Montcrief.

Ducele se cutremură prefăcându-se scârbit.

— Ai dansat cu toate persoanele care poartă rochie, Montcrief, pufni el măsurându-l pe Jamie de sus până jos și făcându-i cu ochiul. Din fericire, frumoasa dumitale haină dă puține semne de oboseală.

— N-am vrut să risc sinuciderea socială din cauza unei excluderi accidentale, se apără Jamie, îngăduind ca puțină indignare inocentă să se strecoare în cuvintele sale.

— Dumnezeule mare, nu-ți cere scuze față de noi, râse ducele ajuns departe pe drumul beției fericite. Toate cele cu care dansezi sunt femei de care eu și Huston nu mai trebuie să ne ocupăm. Worth trase un scaun lângă el și îi făcu semn lui Jamie să se așeze. Dar Dumnezeu să te ferească la petrecerea următoare. Toate mamele care nu vânează exclusiv un titlu își vor pune fetele să defileze prin fața ta înainte de a apuca să-ți iei o băutură. Și aproape de asta...

Pocni din degete, iar un servitor care ducea o tavă cu carafe și sticle se materializă lângă ei, împărțind pahare și umplându-le.

— Noi jucăm *douăzeci-și-unu*, rosti Worth golind jumătate de pahar dintr-o sorbitură. Domnule Montcrief, aceștia sunt lordul Braxton și lordul Grey. Își flutură mâna spre doi tineri care ședeau la stânga lui, apoi arată spre bărbatul așezat vizavi de el. Iar el este lordul Valence.

Prezentarea îl prinse pe Jamie cu garda jos, anunțul creând un contrast ciudat cu veselia de până atunci.

Se răsuci încet spre marchizul de Valence, nesigur la ce să se aștepte. La coarne și coadă, și, poate, copite despicate. Sau cel puțin la un gnom cocoșat care s-ar potrivi mai mult într-o peșteră decât într-o sală de bal. Și totuși, ceea ce se afla în fața lui era... banal.

Marchizul era de înălțime medie, avea un păr castaniu mediu și trăsături medii. O persoană care s-ar fi pierdut în mulțime și de care nimeni nu și-ar fi amintit. Avea o constituție comună, având poate talia un pic cam groasă, hainele de seară erau scumpe și impecabile, dar altminteri era total neremarcabil.

— Îmi face plăcere, domnule Montcrief, rosti marchizul pe un ton plăcut. Am înțeles că abia ai venit la Londra?

— Așa este. Jamie își regăsise vocea exact la timp și se concentra din greu pentru a-și menține o expresie neutră.

— Și ce părere aveți până acum? întrebă Valence arătând în direcția sălii de bal.

— Cu siguranță, e plină de... frumusețe, răspunse Jamie.

— Vă căutați o soție?

— Posibil, rosti Jamie pe un ton de parcă se gândise la asta. Dați-mi voie să vă felicit pentru nunta pe care o veți avea în curând. Lordul Huston mi-a spus că sunteți logodit cu sora lui.

— Da, așa este.

Valence își ridică paharul spre viconte, într-un toast fără cuvinte. Chipul lui Huston se crispă perceptibil și se strâmbă drept răspuns.

— Probabil că abia așteptați, zise Jamie schimbându-și poziția pe scaun.

— Într-adevăr. Lady Julia are o abundență de farmece pe care oricare bărbat le-ar aprecia.

Ducele de Worth râse zgomotos, fără să bage de seamă subtilitățile nerostite.

— Și n-ai vrea să ne dezvălui câteva?

— Încetează, Worth! Huston își înghionti prietenul cu suficientă forță, încât coniacul să i se verse peste buza paharului. Amintește-ți că sunt fratele ei și că stau chiar lângă tine.

Viconte se sili să râdă, făcând un efort semnificativ să pară relaxat, însă Jamie îi simți animozitatea dând pe dinafară. Worth râse.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Presupun că înseamnă că astfel vom avea o scuză s-o vedem pe *această* marchiză din când în când.

O tăcere ciudată se lăsă în jurul mesei. Toți ochii se ațintiră asupra lui Worth. Deși amețit, ducele își recunoscuse gafa.

— Adică, Lady Julia va fi o gazdă minunată. Ea este, ăăă, chintesența desăvârșirii sociale...

— Ceea ce încearcă Excelența Sa să spună este că Lady Julia nu va evita scena socială așa cum făcea fosta mea soție, zise marchizul degajat, salvându-l pe ducele care se împotmolise.

Însă ochii îi erau reci.

— Nu-mi vine să cred, domnule. Jamie chicoti ironic, găsind o breșă. Eu încă n-am întâlnit o femeie, fie ea doamnă sau

spălătoreasă, care să evite ocazia de a străluci, chiar dacă numai în compania prietenilor ei.

Atenția ocupanților mesei se mută de la Worth la Jamie, iar ducele, încântat că scăpase de greșeala făcută, îi aruncă lui Jamie o privire recunoscătoare.

Marchizul se sprijini de spătarul scaunului, studiindu-l pe Jamie cu o scurtă privire malițioasă. Jamie ridică provocator o sprânceană, iar furia lui Valence se domoli imediat, fiind înlocuită de o politețe curtenitoare. Jamie își simți părul de la ceafă ridicându-i-se.

— Sora dumitale, Lord Huston, nu are firea arogantă și aerele de superioritate ale ultimei mele soții.

Cuvintele lui fură ca niște săgeți otrăvite deghizate în laude. Jamie încremeni și își sili privirea să coboare spre podea pentru ca ochii să nu-l trădeze. Marchizul continuă:

— Nu-mi place să vorbesc de rău despre morți, cu atât mai puțin despre soția mea, pe care am iubit-o foarte mult. Dar adevărul este că prefera mai degrabă propria companie decât pe a celor despre care considera că n-o egalează ca frumusețe și inteligență. Oricând de mult o încurajam să fie amabilă, în general era foarte dificilă.

Jamie simți o furie cum nu mai simțise niciodată. I se ridica din pânțe, apăsându-i plămânii și făcând să i se contracte fiecare mușchi. Își ridică ochii încet, temându-se că, dacă nu mișca totuși ceva, avea să sufere o implozie.

— Exact acesta este motivul pentru care nu vreau să mă însor nicicând, remarcă batjocoritor tânărul Lord Braxton, alăturându-se în cele din urmă conversației. Cine știe ce fel de femeie se dovedește a fi după ce a pus mâna pe titlul tău? Indiferent cât de frumoasă ar fi.

Prietenul lui se strâmbă.

— Dacă ai fi văzut-o, și tu te-ai fi însurat cu ea. Era cunoscută în toată Anglia ca fiind incomparabilă. Era superbă.

Jamie nu-și luase ochii de la marchiz. Valence, care privea fix în paharul său, tresări când auzi cuvintele ușurate.

— Da, șopti el. Era cu adevărat... spectaculoasă.

O durere adevărată îi săpă riduri adânci pe frunte.

— Ei bine, înveselește-te, omule, spuse ducele. Pentru că ai mai primit o șansă. Worth făcu semn cu mâna unui servitor, iar paharele fură umplute din nou. Hai să ne distrăm puțin, nu vreți? Worth începu să amestece cărțile, vizibil ușurat să încheie subiectul legat de răposata marchiză de Valence. Huston, Montcrief, jucați? întrebă el distrăgându-i atenția lui Jamie.

Jamie dădu din cap silindu-se să-și alunge furia și ura, golul umplându-se instantaneu cu o hotărâre înverșunată. Măinile i se încheștară, iar el își imaginează că își strânge degetele în jurul gâtului cărnos al marchizului și îl urmărește cum se sufocă încet. Numai că ar fi oprit înainte de a-l vedea pe ticălos mort, iar asta n-ar fi fost în beneficiul nimănui. Acum, violența n-ar rezolva nimic. Jamie avea să aștepte momentul potrivit, așa cum fusese instruit. Trase din nou aer adânc în piept, afișă o expresie care spera să fie amabilă și își luă cărțile.

— Ai mai jucat? îl întrebă discret Huston pe Jamie.

Jamie aproape că pufni înainte de a se controla. Învățase jocul la o săptămână după înrolare și devenise tot mai priceput de-a lungul a mii de mâini jucate. Ca ofițer, Jamie își încurajase oamenii să joace, o distracție bine-venită în tabere și în condiții atmosferice mizerabile, singura interdicție fiind jucatul pe bani. În viața lui, Jamie câștigase destule pietricele, scoici și bețe pentru a-și construi câteva castele cu șanțuri de apărare.

— Da, jocul îmi este oarecum familiar.

Prima mână fusese servită.

O oră mai târziu, Jamie mai avea un singur adversar, lordul Braxton, care ședea vizavi de el. Toți ceilalți jucători abandonaseră învinși, însă rămăseseră la masă, urmărind entuziasmați înfruntarea celor doi. De fapt, jocul atrăsese o mică mulțime, toți privind cu interes uimit.

Tânărul Braxton, după cum aflase Jamie în timpul jocului, era fiul cel mare al ducelui de Havockburn. Băiatul avea optsprezece ani, un titlu și părea să se creadă invincibil. După ce ultima mână fu servită, Jamie își jucă din nou cărțile cu obișnuita detașare, știind foarte bine că Braxton nu avea nici o șansă să câștige având

în vedere cărțile deja jucate, cele de pe masă și cele pe care le avea în mână. Mări puțin miza, iar Braxton se trase de guler.

— Nu, rosti Braxton.

— Poftim? întrebă Jamie.

Volumul conversațiilor din jurul lor scăzu, iar două duzini de bărbați se aplecară curioși spre ei. Tânărul își consultă cărțile și zâmbi vesel.

— Măresc miza dumitale.

Până acum, bărbații jucaseră pe sume modice, probabil din considerație nerostită față de Jamie, presupunând că nu dispunea de o avere vastă.

— Domnule, suma maximă care se poate miza a fost stabilită.

„Și dintr-un motiv întemeiat“, gândi Jamie. „Pentru a-i împiedica pe tineri ca tine, incapabili să se controleze, să piardă banii familiei.“

— Pariez pe noua mea șaretă și pe cei doi cai ai ei că voi câștiga mâna asta.

Un murmur de interes se răspândi printre spectatori.

Prietenul lui Braxton, lordul Grey, se uită îngrozit la el.

— Știi ce s-a întâmplat ultima oară. Tatăl tău n-o să încuviințeze niciodată...

— O, taci din gură! se răsti Braxton sorbind din nou din băutură.

— Domnule, dă-mi voie să te previn că nu e indicat. Jamie căuta cuvintele pline de tact care să-l împiedice pe băiat să facă o greșală, dar care să-l pună pe el în lumină bună. Chiar dacă aș fi de acord cu un astfel de pariu, regret să spun, dar n-am nimic de valoare egală cu care să mizez.

Braxton ridică nepăsător din umeri.

— Ești cavalerist. Așa că ai un cal.

— Da, dar...

— Este suficient. Ei bine, ai de gând să joci sau ai de gând să-ți vâri coada între picioare și să dai bir cu fugiții, domnule?

„Ei bine, la naiba!“ gândi Jamie. Tânărul imbecil îl pusese într-o situație imposibilă. Nu-i lăsase lui Jamie decât două opțiuni: să-și joace mâna sau să fie etichetat drept laș în fața cremei înaltei societăți londoneze. Suspină.

— Foarte bine, domnule, rosti el prefăcându-se foarte ezitant. Cum dorești.

Braxton zâmbi cu aroganță și satisfacție, apoi porni pe calea spre pierzanie.

Tăcerea din jurul mesei fu absolută în timp ce Braxton se holba îngrozit la cărțile etalate pe masă. Aplauze politicoase îi amintiră lui Jamie de publicul lor.

— Ai câștigat, spuse Braxton neîncrezător.

— Așa se pare, domnule, replică Jamie obosit.

— Bine. Tânărul căpătase o ciudată nuanță verzuie. Dacă îți convine, mâine-dimineață ce ai câștigat va fi livrat la adresa dumitale.

Rostise cuvintele anevoie.

— Da, apropo de asta. Domnule, trebuie să mărturisesc că nu am mijlocele de a păstra sau întreține un astfel de lux, declară Jamie cu îndrăzneală. Aș putea sugera un alt aranjament mai potrivit?

Braxton dădu vag din cap.

Jamie le zâmbi bărbaților din jur.

— Poate că pur și simplu mi-ai putea împrumuta caii și șareta în următoarele două săptămâni. S-ar putea să vreau să invit o anumită doamnă într-o după-amiază și sunt foarte sigur că nu va accepta să călărească pe crupa calului meu. Cuvintele lui Jamie stârniră râsete. Mi-ai face o mare favoare, Lord Braxton.

— Desigur. Tânărul își adună ultimele rămășițe de demnitate care îi mai rămăseseră. Te rog, trimite vorbă acasă la tatăl meu oricând dorești să te folosești de atelaj. Mă voi asigura că va fi pregătit și că îți va fi adus fără întârziere.

Jamie dădu respectuos din cap și îl privi pe tânăr dispărând rapid din sala de jocuri. Ceilalți ocupanți ai mesei se pregătiră și ei să plece.

— Mi-a făcut plăcere, domnule Montcrief. Vă doresc să vă bucurați de șederea la Londra.

Marchizul de Valence se ridică și dădu din cap spre Jamie, cuvintele prietenoase fiindu-i contrazise de expresia calculată care se zări pe chipul lui în timp ce se scuză și plecă de la masă.

Jamie îl urmări pe bărbat îndepărtându-se, dar atenția îi fu distrasă de ducele de Worth, care îl bătu pe umăr.

— Al naibii de bine ai jucat, Montcrief. Ducele rânji. Dacă cineva avea nevoie să fie pus la punct, fără îndoială că Braxton era acela. Hai să mai facem asta și altă dată.

Jamie habar n-avea ce însemna „asta”, dar încuviință oricum din cap.

Worth îl mai bătu o dată prietenește pe umăr, iar apoi se îndepărtă prin pâcla grea de fum.

Jamie își frecă ochii, care îl înțepau, fumul, zgomotul și căldura copleșindu-l în cele din urmă. Avea nevoie de aer.

— Te-ai descurcat bine, rosti Huston în șoaptă, în vreme ce Jamie se ridică. Cu Braxton, vreau să zic.

Jamie se mulțumi să ridice din umeri.

— Taică-su l-ar fi lăsat fără nici un ban, asta dacă nu l-ar fi ucis mai întâi.

Viconte le urmă afară din sala de jocuri.

— Nu-mi face plăcere să pun pe nimeni într-o situație proastă. Chiar dacă o merită din când în când.

— Ce părere ai de lordul Valence? întrebă Huston brusc.

Jamie se opri și se întoarse spre viconte.

— Cred că ai dreptate să fii îngrijorat, rosti el încet și perfect sincer.

Ochii vicontelui se întunecară, iar pe chip îi apărură o expresie îngrijorată.

— A, iată-te, domnule Montcrief! Cuvintele fuseseră rostite cu răsuflarea tăiată. Bună seara, Lord Huston.

— Înălțimea Voastră?

Jamie o privi confuz pe Eleanor, care se materializase alături de el. Numai că, de data asta, pe lângă puiul ei, târa după ea și o tânără subțirică. Jamie presupuse că era doamna de companie care lipsise mai devreme și observă rochia discretă și coafura simplă.

— Domnule Montcrief, Lord Huston, dați-mi voie să v-o prezint pe domnișoara Jenna Hughes. Este domnișoara mea de companie foarte capabilă și foarte fermecătoare.

Domnișoara Hughes era surprinzător de înaltă, cu părul negru ca tușul, cu ochi albaștri de gheață și cu maniere impecabile.

— Încântată, rosti ea cu o voce joasă și răgușită, făcând o reverență.

— Îmi pare rău că nu v-am întâlnit mai devreme.

Ducesa îl privi pătrunzător pe Jamie, însă domnișoara Hughes se mulțumi doar să-i zâmbească enigmatic.

— Din păcate, am fost reținută, replică ea pe un ton lejer, amuzamentul dansându-i în ochi.

Jamie o lăasă baltă, neavând energia necesară pentru a începe măcar să se gândească la secretele pe care fermecătoarea domnișoară Hughes le-ar fi putut ascunde. La urma urmelor, era angajata ducesei.

Eleanor își dresе vocea și se apropie mai mult de Jamie.

— Am auzit că l-ai salvat pe fiul lui Havockburn de umilința de a fi renegat sau ucis de tatăl lui.

Jamie clipi uluit.

— O, haide, domnule Montcrief. Jocul de cărți s-a sfârșit de cel puțin trei minute, iar bârfa este mult mai rapidă de-atât.

Se aplecă spre el cu un aer conspirativ.

— Mă bucur că acțiunile mele par să fi prevenit o moarte prematură, spuse Jamie oarecum surprins încă.

Eleanor mormăi amuzată, apoi își îndreptă atenția spre viconte.

— Arăți foarte bine în seara asta, lord Huston. Spune-mi cum se simt surorile dumitale în seara asta?

Nesigur, Huston își tot muta privirea de la ducesă la pui.

— Se simt bine, mulțumesc, Înălțimea Voastră.

— Familia dumitale probabil că se pregătește cu frenezie de nuntă.

— Mama este foarte ocupată, într-adevăr.

— Cu care se însoară Valence? Cu cea brunetă sau cu cea blondă? Întrebă văduva părând confuză. Niciodată nu-mi amintesc.

Huston tresări auzind formularea, dar răspunse după cum cerea eticheta.

— Cu Lady Julia, Înălțimea Voastră. Ea este sora mea blondă.

— Desigur, desigur. Eleanor își flutură mâna. Îmi amintesc acum. Seamănă foarte mult cu ultima lui soție, nu-i așa?

Huston își drese glasul.

— Există o oarecare asemănare, Înălțimea Voastră.

— Lordul Valence este foarte lipsit de noroc în dragoste, murmură Eleanor. Ambele lui soții au murit atât de tinere și în moduri atât de tragice. Dumnezeu, încă îmi amintesc explozia care a ucis-o pe ultima. Mingea de foc se vedea de la kilometri distanță. Sper ca surorii dumitale să-i meargă mult mai bine.

Vicontelesse păru șocat. Apoi, puiul țipă strident, iar Huston tresări.

— Cred că mama are nevoie de mine, izbuti el să spună. Vă rog să mă scuzați, Înălțimea Voastră. Domnule Montcrief, domnișoară Hughes.

Jamie așteaptă până nu mai putu fi auzit.

— Tocmai l-ați făcut să se scape-n pantaloni, Înălțimea Voastră.

— Vai! Ai grijă cum vorbești. Nu ești în barăcile soldaților, domnule Montcrief. Expresia aiurită a lui Eleanor dispăru, iar ea se încruntă. Și chiar că ar trebui să fie speriat. Nimeni nu vrea să audă adevărul. Dar poate că ar trebui să fie determinați să tragă propriile concluzii.

Jamie se uită la domnișoara Hughes, care încă stătea discretă în spatele ducesei.

— Domnișoara Hughes știe foarte bine despre ce concluzii e vorba, domnule Montcrief, îl asigură ea. Dar îți mulțumesc pentru prudență. Făcu o pauză. Ce părere ți-a făcut marchizul?

Jamie chiar nu-l cunoștea deloc pe bărbat, dar știa ce făcuse și știa ce era, așa că-l ura. Iar Jamie își dădu seama că asta îl făcea să fie precaut și rezervat. Se sili să gândească rațional.

— Este deștept. Excesiv de manipulator. Toată lumea pare să-i accepte exteriorul plăcut și, prin urmare, nu are nici un motiv să se îndoiască de afirmațiile lui că marchiza a trăit practic izolată fiindcă așa a ales ea. Dă impresia că domnișoara Whitby a refuzat să se apropie de alte doamne din înalta societate deoarece credea că le era mult superioară.

— Știu asta.

Două pete de culoare iscate de furie apărură în obrajii lui Eleanor.

— S-ar părea că s-a străduit din greu să creeze imaginea perfectă pentru a îndepărta suspiciunile. Ceea ce îmi spune că înțelege faptul că, dacă s-ar afla despre depravarea lui, ar fi distrus. Însă Valence nu va fi păcălit să se confeseze, în mod convenabil. Este prea deștept pentru asta.

— Așa este.

Ducesa bătea gânditoare darabana în fustă. Jamie dădu din cap, încercând să-și exprime impresiile în cuvinte.

— Pomenirea numelui lui Gisele l-a deranjat. În felul lui bolnav, a iubit-o și... Lăsa cuvintele în aer. Și cred că încă o mai iubește.

Eleanor se încruntă cu asprime.

— După explozie, Valence a stat izolat aproape un an, copleșit de o durere care nu mă îndoiesc că a fost reală, oricât de dezgustător pare. Pierderea banilor aproape că l-a ruinat. Este foarte posibil ca el încă să mai aibă o fixație în privința ei.

— Putem exploata asta? întrebă Jamie.

— Poate.

— Cum?

— Nu știu. Neatentă, Eleanor își ridică din nou puiul. O să mă gândesc la asta. Uneori, ideile bune îți vin mai ușor odată cu zorii, murmură ea. Dar deocamdată nu cred că în noaptea asta se mai poate realiza ceva. Făcu o pauză înainte de a-l privi pieziș pe Jamie. Cel puțin nimic în plus față de ce ai făcut deja.

— Înălțimea Voastră?

— Ai dansat cu toate persoanele care poartă rochie de bal.

Jamie tresări.

— Așa mi s-a spus.

— Ai fost un exemplu de eleganță stilată. Te-ai dovedit iscusit și la masa de joc. L-ai salvat pe fiul unui duce de la a se face de râs, iar asta n-aș fi putut-o aranja mai bine nici dacă aș fi încercat. Și... Făcu o pauză, iar în ochi i se aprinse o scânteie. ... ai fost suficient de viteaz pentru a fi văzut cu o babă nebună ca mine. Îl bătu ușurel pe braț. Superb, amabil, inteligent, modest și plăcut. Numele dumitale a fost pe toate buzele în noaptea asta.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră. Mă bucur să aud că seara a fost un succes. Cred. Tensiunea ultimei zile se manifestă brusc, o epuizare cumplită făcându-l să se simtă total zdrobit. Își scoase noul ceas strălucitor și se uită la el. Credeți că este acceptabil să plec acum? Este aproape ora trei.

— Un om de lume nu s-ar gândi să plece decât la mult timp după ora trei. Poate, la patru.

Jamie se gârbovi. Nu era sigur că se va mai putea ține pe picioare nici măcar un minut, darămite o oră. Lavaliera îl sufoca, pantofii îl strângeau chinuitor, iar zăpușeala îi lipise cămașa de spinare. Era prea obosit ca să mai danseze, prea obosit ca să mai zâmbească, prea obosit ca să mai gândească. Prea obosit ca să mai vorbească despre un război pe care dorea să-l uite, prea obosit ca să se mai prefacă eroul care nu era, prea obosit ca să mai fie cineva care nu exista.

— Dar dacă voi crea o diversiune, vei fi mai mult decât îndreptățit să pleci și să te întorci acasă. Trăsura mea este pe latura nordică. Ai grijă doar să-i spui vizitiului meu să se întoarcă pentru a mă lua și pe mine.

Jamie clătină din cap.

— Ar trebui să vă conduc acasă.

Ducesa râse zgomotos, umerii zgâlțâindu-i-se.

— Foarte puțini pleacă împreună cu aceia cu care au venit, dragul meu. Iar acum, sunt însoțită de domnișoara Hughes. Îl studie. Nu, du-te acasă. O să vorbim în curând.

— Dar cum...?

Jamie nu apucă să-și termine întrebarea înainte ca ducesa să înșface puiul cu amândouă mâinile și să-l arunce în aer. Pasărea țipă și dădu disperată din aripi prin sala de bal, apoi ateriză pe capul unei femei cu înfățișare severă. Matroana începu instantaneu să urle în timp ce soțul ei se repezi și încercă să desprindă puiul din coafura ei. Nu mai puțin de patru pahare cu băutură fură scăpate din mâini, sticla spărgându-se de podea și creând o suprafață alunecoasă pe care căzură doi bărbați și o femeie. Contesa de Baustenbury leșină și se prăbuși făcând surcele un mic taburet cu tapițerie roz. Alte țipete se stârniră, iar orchestra mări hotărâtă volumul pentru a acoperi agitația.

—Acum, poți să pleci, dragă, îi șopti Eleanor lui Jamie.

Ultimul lucru pe care Jamie îl văzu înainte să se strecoare pe ușa din față și să coboare scările largi din piatră fu un lacheu care se ținea cu o mână de balustrada măreței scări interioare, iar cu cealaltă flutura un baston spre puiul care acum era cocoțat senin în mijlocul elegantului candelabru de cristal al contesei Baustenbury.

Când Jamie intră pe ușa apartamentului, rămășițele focului încă străluceau în șemineul din hol. Răscoli cărbunii cu vătraiul, în încercarea de a crea puțină căldură care să alunge frigul tot mai intens. Azvârlindu-și pantofii ridicoli din picioare și lăsându-i acolo unde se nimeriseră să aterizeze, intră desculț în salon.

O lumină slabă, provenită de la felinarele de pe stradă, se strecura pe ferestre, suficientă pentru ca Jamie să vadă că încăperea era la fel de goală pe cât era de tăcută. Intră în dormitor și, cu toate că nu se așteptase cu adevărat s-o găsească acolo, dezamăgirea tot îl duru când văzu patul neatins. Nu realizase la vremea respectivă, dar acum își dădu seama că nu se grăbise să plece de la bal. Se grăbise să vină acasă. La Gisele.

Timp de o clipă, avu gândul nebunesc să o caute. Ea avea o cameră undeva în pod, iar el își imagină că n-ar fi greu s-o găsească. Probabil că ea ar dori să știe ce se petrecuse în noaptea asta. L-ar întreba pe cine cunoscuse și cum se descurcase. L-ar întreba ce se spusese și ce nu. Ar vrea să afle vești despre fostul ei soț.

Jamie își dorea să-i zică lui Gisele că înțelegea mult mai multe acum. Ea nu fusese măritată cu Valence, ci fusese încarcerată într-o temniță a izolării construită cu grijă. Iar în toată această vreme, marchizul, cu grația lui socială și minciunile abile, rămăsese de neatins.

Înțelegea acum că soarta lui Gisele fusese de prea multe ori hotărâtă de bărbați. Întâi, de tatăl ei, iar apoi, de soțul ei, și fusese nevoie de măsuri extreme pentru ca ea să se elibereze în cele din urmă de această opresiune. În seara asta, îi ceruse scuze lui Jamie pentru că insistase asupra trecutului lui, dar acum pricepea că nu fusese cu adevărat vorba despre el. Gisele dorise pur și simplu

să știe. Deoarece cunoașterea însemna control. Iar controlul însemna siguranța și capacitatea de a-și stăpâni singură destinul.

Și înțelegea și distanța impusă de ea. Această... atracție sau ce era, ce se aprinsese și începuse să ardă între ei, era ceva puternic și nebunesc, și incontrollabil. Adică, tot ce evitase Gisele în ultimii patru ani.

Jamie privi patul gol. Încă o dorea, acum mai mult ca niciodată. Respectul și admirația tot mai mari pe care le nutrea față de ea nu făceau decât ca dorința să-i fie și mai intensă. Dar înțelegea că ea încă nu era pregătită.

Și că, indiferent cât avea să dureze, el va aștepta.

Capitolul 12

Gisele avu un somn cu întreruperi și deloc odihnitor, și înainte de ivirea zorilor abandona încercarea de a dormi. Zăcuse trează în întuneric, încordându-și auzul pentru a auzi vreo trăsură hruind pe stradă sau zgomotul vreunei uși, dar, aflându-se atât de departe de drum și de apartamente, nu deslușise decât trosnetele clădirii și foșnetul vântului pe acoperiș.

Se spală și se îmbracă aproape pe întuneric, apoi coborî scările și îl găsi pe Sebastien scotocind deja în bucătărie, cu o jumătate de corn îndesată în gură.

– Unde pleci așa devreme? întrebă ea surprinsă.

– Să revăd niște cunoștințe, îi spuse el. Toți servitorii din toate casele vor ieși în curând. Aș vrea să aflu ce am ratat în acești ultimi patru ani. Mi s-a spus că marchizul de Valence mai are în serviciu doar o spălătoreasă, care îi este și bucătăreasă, și servitoare. M-am gândit că este indicat să-i fac o vizită cât mai curând. Să văd ce are de zis despre ilustrul ei stăpân.

– A, deci te-ai revăzut deja cu niște cunoștințe?

– Firește.

Sebastien îi făcu cu ochiul.

— L-ai văzut pe Jamie când s-a întors azi-noapte? Privi fascinată cum un val de roșeață se ridică peste gulerul lui Sebastien. Dar tu te-ai întors acasă azi-noapte? îl tachină ea.

— Eu nu te voi întreba în al cui pat ai dormit dacă tu îmi întorci favoarea, replică el.

— Foarte amuzant. Un nedorit fior de dorință iscat de simpla sugestie o luă pe nepregătite. Îl alungă. Deci, n-ai vorbit cu el?

— Nu. Sebastien se uită la ea. Bănuiesc că nici tu.

— Firește că nu.

Își dori ca tonul ei să nu fi fost atât de defensiv. Sebastien clătină din cap.

— Când o vei face, fii amabilă și amintește-i lui James că avem întâlniri toată după-amiaza. Își îndesă în gură cealaltă jumătate de corn, apoi își puse haina. Oricât de mult și-ar dori, nu poate trăi toată viața în cizme și pantaloni de călărie, adăugă el ștergându-și firimiturile de la gură. Mă întorc în câteva ore. Te rog, trezește-l pe James și dă-i ceva să mănânce până atunci, ca o fetiță bună ce ești.

Îi zâmbi obraznic, iar apoi, dispăru.

Punând apă la fiert, Gisele începu să-și pregătească un mic dejun simplu. Deasupra ei, auzi sunetele orașului care începea să se agite, dar știa că avea să mai treacă mult până când cei care fuseseră la petrecerea de noaptea trecută urmau să se trezească. Suspina frustrată și rezistă dorinței de a urca scările și de a-l zgâlțâi pe Jamie, pentru a smulge toate detaliile de la el, deși era foarte conștientă că, la acest ceas al dimineții, probabil dormise mai puțin de o oră. Iar Gisele avea nevoie ca el să aibă mintea limpede și să fie coerent, nu să fie epuizat și amețit.

Dar toată această... așteptare avea s-o ucidă. Ea era mai obișnuită să acționeze. Nu să aștepte să facă cineva ceva pentru ea.

Din păcate, până avea să găsească un plan mai bun, era neajutorată.

Era deja mijlocul dimineții când deschise ușa apartamentului ținând cu grijă în mâini o tavă plină de farfurii cu mâncare. O puse pe biroul din salon și se uită la ușile dormitorului încă

închise pentru a ține la distanță lumina dimineții. Era evident că Jamie tot mai dormea.

Pantofii lui fuseseră azvârliți în hol, iar Gisele îi culese și îi puse lângă perete. Haina de seară a lui Jamie fusese pusă pe spătarul canapelei, iar în timp ce ea o ridică, o aromă de fum de țigară și parfum se înalță din țesătură. Mirosul fu suficient pentru a-i aminti de cele câteva baluri la care i se îngăduise să meargă împreună cu marchizul, și, în ciuda a tot ce se întâmplase, își aduse aminte cât de mult îi plăcuse să privească vârtejul de culori și încântare. Cât de mult tânjise să facă parte dintre dansatori sau din micile grupuri de femei care chicoteau și își șopteau de toate și nimic.

Își trecu degetele peste umerii hainei. Jamie Montcrief trebuie să fi fost cel mai captivant bărbat de la bal, indiferent dacă avea un titlu sau nu, iar ea se întrebă dacă fetele acaparatoare și mamele lor vigilente îl siliseră să danseze și ultimul dans. Se întrebă dacă Jamie o cunoscuse pe Lady Julia. Dacă dansase cu ea, așa cum sugerase Gisele, dacă o fermecase cu vorbe frumoase și promisiuni deșarte pentru a-i suci mințile. Poate că Jamie izbutise chiar să-i fure un sărut.

O senzație de dezgust îi strânse măruntaiele, răsucindu-i-se nemiloasă în piept și lăsându-i un gust toxic în gură. Încremeni și încercă să identifice noua senzație. Își dădu seama că era gelozie. Gelozie pură, veritabilă.

Lăsând haina lui Jamie să cadă la loc pe canapea, se apropie de fereastră. O voce lăuntrică îi spuse că ar trebui să fie șocată. Îngrozită. Sau cel puțin consternată. Dar nu era nimic din toate astea.

Era ironic că îi pretinsese lui Jamie idealuri de onestitate când ea nu era în stare să fie sinceră cu ea însăși.

Pentru că, de fapt, Gisele îl dorea atât de mult pe bărbatul care dormea dincolo de ușile dormitorului, încât i se tăia răsuflarea, i se înmuiau genunchii, iar somnul fugea de ea. Ea păstrase distanța, iar el o lăsase. Cu toate astea, cu cât distanța era mai mare, cu atât îl dorea mai tare.

Își spusese că nu-și permitea să se lase distrasă. Dar acum își dădea seama de inutilitatea acestui argument. Jamie reprezentase

o distragere chiar din clipa în care se așezase în fața lui în acea tavernă. Era o distragere chiar și numai când se afla într-o cameră. Când călărea. Când își mânca micul dejun.

Își lipi fruntea de geam. Deci în ce situație se afla în condițiile astea? Era captivă undeva între dorință și negare? Între nevoia de a crede că putea să ia ce își dorea și a nu ști dacă va avea curajul s-o facă? Ascunzându-se după scuze și teama de necunoscut?

Ultimul gând fu cel care o făcu să străbată repede încăperea. Își spuse cu înverșunare că Gisele Whitby încetase cu mult timp în urmă să se mai teamă. Înainte de a apuca să analizeze înțelepciunea acțiunilor ei, apăsă clanța ușii dormitorului și intra fără zgomot.

Jamie era întins pe spate, cu un cearșaf înfășurat în jurul mijlocului, respirând încet și egal. Lumina slabă care se filtra printre draperiile trase făcea ca pielea să-i strălucească și îi grava trupul în umbre fluide. Mușchi proeminenți se continuau din brațe pe umeri și piept, întinderea lor fiind întreruptă doar de niște păr rar care nu prea reușea să ascundă cicatricea care altera perfecțiunea.

Nevăzută și fără grabă, îl studie din prag. Sfântă Fecioară, era frumos! Onoarea și decența îl făceau chiar și mai frumos. Inima i se strânse, iar ea făcu un pas în cameră, clătînându-se la limita nebuniei.

— Bună dimineața.

Ea tresări, aproape împiedicându-se când se dădu îndărăt.

El o privea cu ochi somnoroși, un zâmbet slab jucându-i pe buze.

— În mod normal, m-ar deranja, dar asta se pare că mi se tot întâmplă în ultima vreme.

— Astă? rosti ea cu voce ascuțită, inima bubuindu-i în piept.

Jamie arătă spre așternut.

— Să mă trezesc gol în pat și să descopăr că mă privești.

Gisele își simți sângele inundându-i chipul.

— Nu mă plângeam, o tachină el și se ridică în coate.

Ea părea să nu se poată mișca. Părea să nu-și poată desprinde privirea. Părea să nu poată gândi.

Jamie își propti pernele de tăblia patului și se sprijini de ele, făcând loc alături.

– Vrei să afli ce s-a petrecut noaptea trecută.

Nu fusese o întrebare. Și nu fusese nici răspunsul corect pe de-a-ntregul. Văzând că nu răspunde, el o privi mirat.

– E ceva în neregulă?

Nu. Da. N-avea nici cea mai vagă idee ce căuta acolo.

– Gisele?

Ea se apropie de pat, coborându-și privirea spre el.

– L-am cunoscut azi-noapte. Pe marchiz.

Jamie o privea cu atenție. Ea încremeni.

– Nu-mi pot imagina ce-ai îndurat din cauza lui, Gisele, dar știu că nimeni nu va mai păți așa ceva niciodată. Îți promit asta!

Chipul îi era dur. Ea reuși să respire din nou, cuprinsă de o senzație de inevitabilitate.

– Vrei să-ți spun ce mi-a făcut...

– Nu. Jamie o opri înainte de a putea termina propoziția. Nu!

– De ce?

– Pentru că nu contează. Pentru că este ceva ce tu ai învins. Nu te mai controlează. *El* nu te mai controlează. Acum, tu ești stăpâna destinului tău, Gisele. Nici un bărbat nu-ți va mai dicta vreodată cum să alegi să-ți trăiești viața. Nici tatăl tău, nici marchizul și în nici un caz eu. Nimeni nu va mai putea să te bage vreodată într-o cușcă.

Gisele suspină greu la auzul adevărului expus în câteva cuvinte simple. Ceva înăuntrul ei se avântă spre înălțimi.

– Da.

Se așază pe marginea patului, lângă Jamie, căci picioarele îi erau brusc incapabile să o susțină. Jamie își sprijini capul pe perne, un zâmbet cald apărându-i pe buze.

– Mi-a fost dor de tine noaptea trecută, știi? Valsurile au fost categoric dificile.

Gisele se uită la Jamie, urmărind cum zâmbetul îi dispare încet. Ochii i se întunecară, dar nu făcu nici o mișcare pentru a o atinge.

– Jamie...

Gisele simți un foc lent cuprinzându-i obrazii, răspândindu-i-se prin trup și cuibărindu-i-se între coapse.

Ochii lui erau învăpăiați acum, iar aerul din cameră deveni brusc sufocant. Pielea o furnica, iar sânii o dureau. Gisele își îndoi degetele în fustă pentru ca el să nu vadă că începuseră să tremure în timp ce dorința vibra cu violență în ea. Privea în adâncurile cutiei Pandorei, nesigură dacă avea tăria sau voința de a o închide.

— Nu pot...

— Poți.

Jamie nu se clintise.

O, Doamne! Gândul era și dătător de putere, și chinuitor. Să guste lucrul de care crezuse că nu va mai avea parte niciodată. Jamie însemna încrederea oarbă pe care nu crezuse că o va mai acorda cuiva.

El nu-și luă deloc ochii de la ea și nici nu întinse mâna spre ea. Era liberă să se îndepărteze de el și de această nebunie. Era însă liberă și să rămână.

— Sunt al tău, șopti el, iar ea înțelese ce-i oferea.

Se părea că Jamie Montcrief o înțelegea mai bine decât se înțelegea ea însăși.

Se aplecă și îl sărută.

Delicat la început, capul lui ridicându-se spre al ei, buzele lui fiind moi și ademenitoare. Ea nu se grăbi, ci își trecu limba peste marginile buzelor lui. Îi ceru mai mult, iar Jamie se supuse instantaneu, oferindu-i-se. Gemu în gura ei, dar totuși rămase locului, mâinile încleștându-i-se pe cearșaf.

Ea îi părăsi gura, buzele ei explorându-i bărbia și scobitura de la baza urechii. Îi dădu la o parte părul și simți sub degete firele aspre ale bărbii. Încet, își coborî degetele pe gât spre umeri. Îi simți mușchii încordându-se sub atingerea ei și își întinse palmele pe ei, frământându-le duritatea.

Își continuă explorarea pe brațe, mângâindu-i mușchii de oțel și forța. Se răsuci și îngenunche lângă el, răsfirându-și degetele pe pieptul lui larg. Proeminențele și adânciturile fiecărei coaste avură parte de atingerea ei, degetele ei trasând contururile mușchilor încordați ai abdomenului lui. Apucă marginea cearșafului

de pe pieptul lui și se opri. Întreg trupul lui era rigid acum, iar respirația îi era un gâfâit dureros.

— Să mă opresc?

Jamie clătină aproape imperceptibil din cap și se cutremură.

Gisele îi trase cearșaful de pe piept și îl lăsă să cadă pe dușumea. Dintr-o singură mișcare, ajunse deasupra lui, încălecându-i coapsele, în timp ce fustele i se ridicaseră în jurul taliei. Îi luă mădularul în mână și îl simți pulsând și zvâcnind. Jamie șuieră, iar coapsele i se ridicară.

— Încă nu, șopti ea.

Se aplecă în față, greutatea ei silindu-l să se lase înapoi pe spate, buzele ei găsindu-le pe ale lui, sărutându-l profund. El se împinse cu putere în palma ei, iar ea își simți miezul zvâcnind drept răspuns. Își coborî gura pe pieptul lui, alunecând în jos pe trupul lui. Dinții ei îi atinseră un sfârc, iar el se arcui sub gura ei.

— Dumnezeu, Gisele! icni el.

Ea își ridică mâinile și le coborî pe coastele lui, spre marginile mușchilor de pe piept, către coapse. Fesele lui se încordară sub atingerea ei, mușchii tremurându-i din pricina efortului de a rămâne nemișcat. Dar mai trebuia s-o atingă, s-o ghideze. Ea își ridică privirea spre el, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui, adâncimile de culoarea whisky-ului fiind cuprinse de febră, sudoarea strălucindu-i la tâmpile.

— Gisele...

Cu un gest foarte calculat, ea își înclină capul și îl cuprinse în gură. Își trecu limba în lungul mădularului, iar Jamie scoase un sunet chinuit, fiecare mușchi din trup încordându-i-se. Ea își răsuci limba în jurul vârfului, iar el țipă și coapsele îi zvâcniră spre ea, Jamie pierzându-și complet controlul. Ea simți cum propriul corp îi era cuprins de spasme în vreme ce el vibra, respirând anevoie.

Ea zâmbi cu fața în abdomenul lui, depunând săruturi blânde pe toată suprafața lui și simțind cum trupul lui încă se cutremura la atingerea ei.

— Îmi pare rău, rosti Jamie cu glas răgușit. De obicei, nu... asta nu...

— Sunt flatată, spuse Gisele simțind cum o cuprinde o satisfacție apatică.

Se întinse și îi sărută gâtul.

El îi cuprinse capul în palme și o trase în sus, punând stăpânire pe gura ei. O sărută cu disperare, ținând-o strâns lipită de el. În cele din urmă, Jamie se trase îndărăt și îi căută ochii.

— Nici un fel de regrete? șopti el.

Gisele clătină din cap, simțindu-se mai liberă decât se simțise vreodată.

— Nici un fel de regrete.

Jamie îi zâmbi înainte de a-și lăsa capul să-i cadă pe perne, închizând ochii și lăsându-se în voia unei letargii binecuvântate.

Gisele se rostogoli pe spate alături de el, cu capul pe umărul lui, acordându-și câteva clipe pentru a se delecta cu noua cunoaștere dobândită. Cunoașterea faptului că posedea puterea de a-i stârni lui Jamie aceeași nevoie nesăbuită pe care el i-o provoca ei. El renunțase de bunăvoie la autocontrol și se lăsase pe mâinile ei, iar ea înțelesese că el îi oferise mai mult decât trupul lui. Îi oferise încrederea lui.

Își ridică privirea spre profilul lui. Jamie încă avea pe chip o expresie de satisfacție euforică, iar Gisele savură gândul că ei i se datora. Buzele i se arcuiră cu mare încântare în timp ce ea se gândea ce altceva ar mai putea face pentru a-i provoca o asemenea expresie lui Jamie Montcrief.

Brusc, stomacul lui ghiorăi zgomotos. Gisele chicoti și se dădu jos din pat, îndreptându-și fustele.

— Ți-e foame? întrebă ea.

Cu un rânjet de lup, Jamie deschise un ochi. Se răsuci pe o parte și o măsură din priviri, iar ei îi fu imposibil să nu remarce erecția lui în creștere.

— De *mâncare*, rosti ea culegând cearșaful de pe podea și aruncându-l spre el.

Puterea era categoric îmbătătoare.

— Da. Și da, zise el și începu să râdă.

— Mulțumesc, Jamie. Pentru... asta, spuse ea deodată, cuvintele ieșindu-i spontan de pe buze.

El încetă să mai râdă.

— Sunt foarte sigur că eu ar fi trebuit să zic asta. Ochii lui deveniră serioși. Habar n-ai ce-mi faci, Gisele.

Ea izbucni în râs.

— O, am o bănuială.

Se feri de o pernă care zbură spre ea. Amândoi încremeniră auzind o bătaie puternică în ușă.

— Cine este? întrebă Gisele.

— N-am nici cea mai vagă idee.

Jamie coborâse deja din pat și întindea mâna după pantaloni și cămașă.

Gisele își privi rochia în timp ce ieși grăbită din dormitor, închizând ușile în urma ei. Una era ca menajera să răspundă la ușă, fiind una dintre îndatoririle ei, și alta să-i țină companie unui bărbat pe jumătate dezbrăcat.

Se opri în hol și își afișă pe chip o expresie de politețe servilă, apoi deschise ușa. Avu impresia că zărește o uniformă de soldat, dar nu avu timp să se dumirească fiindcă fu cuprinsă de o pereche de brațe puternice și se pomeni cu nasul într-o țesătură nouă de lână. Aproape că fu ridicată de pe dușumea, după care fu lăsată jos, în timp ce era studiată intens, din cap până în picioare, de o pereche de ochi negri ca tăciunile.

— Ar fi trebuit să-mi trimiți un mesaj, se răsti intrusul. Puteam să vin imediat.

— Erai ocupat. Gisele îl privi cu gura căscată. De ce porți uniformă? Și ce cauți aici?

— Ce cauți *tu* aici, Gisele? vru să știe soldatul ignorându-i întrebarea. Eu am trecut pe la ducesă, iar ea mi-a dat adresa asta. Aproape că am leșinat. Mi-a spus că faci pe menajera londoneză și că ai angajat un căpitan de cavalerie care a fost...

Ochii lui îi părăsiră brusc pe ai ei și priviră peste umărul lui Gisele, iar ea își dădu seama că Jamie intrase în încăpere.

— Cine naiba ești? întrebă Jamie cu o voce despre care Gisele crezuse că nu poate aparține decât monarhilor înfuriați.

Se apropie și o împinse pe Gisele în spatele lui de parcă ar fi crezut că o paște un pericol iminent.

Ambii bărbați erau enervați și aproape că mârâiau.

Gisele își ridică privirea spre tavan, căutând o îndrumare pe care știa că n-o va găsi acolo, apoi apărură din spatele lui Jamie.

— Gisele? rosti Jamie fără să-și ia ochii de la soldat. Îl cunoști pe acest bărbat?

— Ăăă, da. Gisele trase aer în piept. James Montcrief, dă-mi voie să ți-l prezint pe Iain Ferguson.

Capitolul 13

Jamie îl studie pe bărbat în timp ce ea îl pofti în apartament, remarcându-i ciudatul mers târșăit, care nu reușea însă să distragă atenția de la înfățișarea lui izbitor de frumoasă. Iain era înalt și zvelt, cu mușchi prelungi, despre care Jamie știa că nu se puteau forma decât prin muncă fizică grea. Avea părul negru, ochii negri și tenul măsliniu. Purta o uniformă militară, clar nouă, ceea ce lui Jamie i se păru ciudat având în vedere că Gisele îi spusese că, din cauza rănilor, Iain se retrăsese din armată. De asemenea, îi zisese că Iain Ferguson era în Scoția, unde se însura, ceea ce devenise limpede că nu era adevărat.

Jamie realizează că se încrunta la Iain, așa că făcu un efort pentru a afișa o expresie mai plăcută. Își aminti că acesta era *prietenul ei*, iar de dragul ei, va încerca să nu uite asta. Gisele se răsuci și îi conduse pe amândoi în salon, făcându-le semn să ia loc. Se așeză pe marginea canapelei și îi aruncă lui Jamie o privire prin care îl ruga să-și țină gura. Cel puțin, deocamdată. El dădu scurt din cap.

— Te rog, spune-mi de ce nu ești în Scoția.

Gisele îl străpunse pe Iain cu o privire neutră.

— Te rog, spune-mi de ce ai crezut că este o idee bună să vii la Londra, replică Iain.

— Marchizul se însoară din nou, Iain. Și nu poate fi îngăduit să se întâmple așa ceva.

— Am auzit. Ar fi trebuit să-mi trimiți un mesaj când ai aflat, Gisele. Nu poți face asta de una singură.

— Domnul Montcrief s-a oferit să mă ajute, îi zise Gisele dându-și ochii peste cap. Nu aveam de gând să încerc nimic prostesc de una singură.

— Dar vei încerca să faci o prostie împreună cu el?

Iain își smuci bărbia în direcția lui Jamie.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Gisele. De ce ai venit, Iain? întrebă ea, iar Jamie îi recunoscă atitudinea. De data asta, nu se va lăsa descurajată. S-a întâmplat ceva? Helena este sănătoasă?

— Helena se simte foarte bine. Un zâmbet apărură pe buzele soldatului. Se simte minunat. Zâmbetul îi dispărură. Dar trebuia să te văd înaintea de... Lăsa propoziția neterminată. Plecăm.

— Plecați? Unde?

— La Halifax.

— Halifax? repetă ea stupefiată. Plecați în Canada?

Iain se aplecă în față.

— Cea mai mare parte a regimentului meu urmează să fie trimisă acolo. Căpitanul m-a întrebat dacă n-aș vrea să merg cu ei. Deși, evident, rănilor nu-mi permit să mă implic în confruntări directe, acestea nu-mi afectează totuși capacitatea de a încărca o pușcă și de a trage cu ea. O abilitate care se pare că a devenit legendară. Rosti ultima propoziție aproape cu regret. Mi s-a spus că au mare nevoie de un om priceput pentru a antrena trupele la folosirea acestor arme.

— Înțeleg.

Gisele își frământa materialul fustei în poală, iar Jamie trebuia să se înfrâneze ca să nu se ducă lângă ea.

— Nu este singurul motiv.

Gisele îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Iain.

— Ea nu e la fel de puternică precum ești tu, rosti Iain încet. Helena. A fost curajoasă, dar teama permanentă de a nu fi recunoscută o consumă de vie. Ori de câte ori întâlnim o persoană nouă sau dacă o trăsură trece pe lângă noi, tresare. Abia îndrăznește să se ducă la piață sau la teatru. Nu mai poate trăi în felul acesta. Făcu o pauză. Iar în Halifax, nici nu va trebui. Este un nou început pentru ea. Pentru noi.

Jamie o privi pe Gisele. Rămăsese tăcută, regretul și resemnarea citindu-se pe chipul ei.

– Când plecați?

– Diseară.

– O, Iain!

– Îmi pare atât de rău, Gisele.

– Poftim?

– Îmi pare rău. Nu mi se pare corect să te părăsesc când se întâmplă toate astea.

Gisele lovi biroul cu palma. Jamie și Iain tresăriră amândoi.

– Că mă părăsești pe *mine*? Vorbești serios?

– Dar eu...

– Tu nu ai nici o responsabilitate față de mine. Ai responsabilități față de Helena. Ai responsabilitatea să te asiguri că ajunge cu bine la Halifax, să-i faci o droaie de copii pe care să-i crească și să o iubești cu devotament neștirbit. Ai responsabilitatea de a prețui fericirea pe care ați găsit-o.

– Spui tot ce gândești, nu? murmură el.

– Și când n-am făcut-o față de tine?

Iain se crispă.

– Poate că altădată o fi fost plăcut.

Gisele râse, dar se întrerupse brusc.

– Isuse, o să-mi fie dor de voi!

Iain îi zâmbi.

– Da, o să-ți fie. Totuși, ducesa pare să creadă că ești pe mâini bune. Zâmbetul dispăru, iar privirea i se îndreptă spre Jamie. Gisele, ai vrea să ne lași puțin singuri pe mine și pe domnul Montcrief?

Jamie se sprijini circumspect de spătar, încruntându-se. Gisele clătină din cap.

Iain o privi fix.

– N-o să dureze mult. Domnul Montcrief i-a supraviețuit lui Napoleon și în *grande armée* vreme de zece ani. Cu siguranță, zece minute petrecute cu mine nu vor fi o problemă.

Jamie îl privi pe Iain. Se întrebă ce altceva îi spusese ducesa de Worth lui Iain Ferguson.

Și Gisele părea să se gândească la același lucru, ochii îngustându-i-se suspicioși. Încet, ezitând, se ridică în picioare. Ezitând chiar mai mult, se îndreptă spre ușă. Jamie se gândi că se va opune totuși, însă ea luă două găleți pentru cărbuni și ieși fără să mai rostească nici un cuvânt.

Iain se ridică și se îndreptă spre rafturile cu cărți, trecându-și degetele peste cotoare.

— Ce intenții ai față de Gisele? întrebă el fără a se răsuci spre Jamie.

— Ce intenții am?

Jamie clipi simțindu-se instantaneu jignit. Se așteptase la o întrebare mai militărească.

— Da, ce intenții ai?

— De ce ar fi asta treaba ta? întrebă Jamie evitând să răspundă.

Iain se răsuci spre Jamie și își încrucișă brațele peste piept.

— Am vrut să mor, știi? rosti el în cele din urmă.

— Poftim?

— În Spania. În fiecare zi în care ei m-au lăsat pe acel blestemat câmp de luptă, mi-am dorit să mor. M-am trezit pe jos într-un cort medical, mi-am dat seama că încă trăiesc și i-am implorat pe toți cei care mă puteau auzi să mă ajute să mor. Încă îi mai imploram când m-au trimis înapoi în Anglia, cu toate că deja era evident că rănilor mi se vindecau și că nu mai exista posibilitatea să mor. Mama a venit să mă ia, m-a dus acasă, iar următoarele două săptămâni mi le-am petrecut privind pereții și dorindu-mi să fi murit.

Jamie își schimbă poziția, nesigur cum să reacționeze.

— Ce s-a întâmplat după cele două săptămâni?

— Ducea a adus-o pe Gisele acasă la mama pentru a se ascunde. A sosit străină... tăcută și palidă, și mirosind a fum și a Tamisa, iar mama a îmbăiat-o, a hrănit-o și a băgat-o în pat alături de mine, care încercam să mă torturez de moarte autocompătîmîndu-mă. Iain își coborî privirea spre mâinile sale. Gisele îmi scrisese pentru a mă informa în legătură cu logodna ei, dar, după aceea, nu mai promisem nici o veste de la ea, ceea ce era ciudat. Dar eram prea preocupat de mine și nu mi-a trecut prin cap să mă interesez de ea. Clătină din cap. Mama era o femeie deșteaptă. E greu să-ți

fie milă de tine când cea mai bună prietenă a ta suferă mai mult decât tine.

— Asta a spus și Gisele despre tine.

Iain pufni.

— Sigur că a spus. Însă adevărul este că am fost un prost smiorcăit și egoist. Mă convinsesem singur că rănilile mele erau de nedepășit și că viața mi se sfârșise. Că nu voi reuși niciodată să-mi găsesc fericirea așa cum mi-o imaginasem întotdeauna, ca soț sau tată, deoarece care femeie să mă mai vrea? Cine să vrea un bărbat care nu mai era bărbat pe de-a-ntregul?

— Dar ea te-a convins că realitatea era alta.

Jamie nu fu sigur cum reușise să mascheze gelozia posesivă care s-ar fi putut desluși în cuvintele sale. Deși știa că nu fusese ră iubiți, compasiunea și grija crease o legătură trainică între cei doi prieteni.

Iain îi aruncă o privire dură, semnificativă.

— Da, m-a convins.

Jamie refuză să muște momeala, rămânând tăcut. Jamie știa prea bine că, fără Iain Ferguson, n-ar fi avut parte de darul care era Gisele. Dar asta nu însemna că nu avea un resentiment irațional din pricină că nu el fusese bărbatul care o ajutase atunci.

— Dar știai deja asta.

— Da. Mi-a spus, răspunse Jamie simplu.

— Ți-a spus totul.

Cuvintele fuseseră speculative.

— Nu totul.

— Destul însă.

Nu fusese o întrebare.

— Da.

Jamie suportă neclintit greutatea privirii lui Iain.

— De ce ai fost de acord să faci asta? S-o ajuți.

Cuvintele lui Iain fuseseră critice.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! se răsti Jamie furios. N-am de gând să mai trec din nou prin asta. Sebastien. Ducesa. Tu. M-am săturat să mi se pună la îndoială caracterul, moralitatea și sentimentele față de Gisele!

— O iubești?

— Eu...

Jamie deschise gura pentru a nega, dar cuvintele i se înțepenisă în gât.

— Deci așa stau lucrurile.

Iain își îndreptă brusc trupul.

Jamie înghiți, simțindu-și deodată gura uscată. O iubea? Nu era sigur de asta și nici măcar de faptul că putea îndrăzni. S-o protejeze, da. S-o ajute, cu siguranță. Dar s-o iubească?

Iain nu păru să-i remarce suferința, ci se așeză pe canapea și se crispă. Își coborî mâna și își masă piciorul prin pielea cizmei.

Jamie își dresă glasul și încercă să se adune.

— Te doare piciorul? întrebă el ursuz.

El era soldat. Era un bărbat care nu lăsa să se vadă ce simțea. Încă mai avea demnitate. Pe undeva. Însă dezvăluirea profunzimii sentimentelor față de Gisele era ceva ce trebuia să facă. Dar nu acum. Și, cu siguranță, nu în fața lui Iain Ferguson.

Iain îl privi îndelung.

— Da. În unele zile, mai mult decât în altele.

Făcu un efort să-și aranjeze cizma, dar pielea strâmtă nu-i lăsa prea mult loc de manevră. Se uită în direcția ușii de parcă spera ca Gisele să apară.

— Pot să te ajut? întrebă Jamie nesigur dacă Iain avea să-i accepte oferta.

Iain ezită.

— Ți-aș fi îndatorat.

Conversația devenise aproape normală, iar Jamie realizează asta. Nimic altceva din ultima oră nu fusese normal. Nimic nu fusese normal de când o cunoscuse pe Gisele.

— Ce dorești? întrebă Jamie.

Iain se strâmbă în timp ce trase de carâmbul cizmei.

— Vreau să-mi scot afurisitele de cizme, mormăi el. Uneori, mă ajută dacă îmi masez mușchiul.

— Te pot ajuta.

Jamie se lăsă pe vine în fața lui Iain.

Celălalt bărbat se propti în canapea, iar Jamie apucă în mână călcâiul cizmei.

— Smucește-o o dată zdravăn, sugeră Iain.

Jamie făcu așa cum i se ceruse, iar cizma ieși cu un oribil zgomot de sfâșiere. Iain scoase un țipăt cumplit și își încheștă mâna pe picior. Jamie se rostogoli și se lovi de bibliotecă, aterizând pe spate cu cizma lui Iain încă în mână.

— Iisuse Hristoase! șuieră Jamie îngrozit.

— Piciorul meu! țipă Iain. Dumnezeuule mare, mi l-ai smuls!

Jamie se albi la față și, dintre cărțile prăbușite, se holbă spre locul unde ar fi trebuit să fie piciorul lui Iain. Acesta dispăruse. Se ridică în picioare împleticindu-se și începu să se agite panicat. Un pansament. Avea nevoie de ceva cu care să bandajeze rana. O mai făcuse, pe câmpul de luptă. Avea nevoie de ceva cu care să oprească sângerarea. Înainte ca Iain să sângereze de moarte în fața lui.

Sau înainte ca Iain să facă pe el de râs.

Jamie se răsuci și îl privi fix pe bărbatul care era îndoit de răs, nemaiputând să respire.

— La naiba, Montcrief, ar fi trebuit să-ți vezi fața! izbuti să rostească Iain înainte de a izbucni iarăși în râs.

Jamie își coborî privirea spre cizma pe care încă o strângea în mână. Un strat gros de lână era prins de carâmb, iar pe laterale se vedeau curele de piele. Partea solidă care umplea cizma era tare ca piatra, și, privind-o mai atent, constată că era o gleză și o labă a piciorului măiestrit sculptate în lemn.

Ușa apartamentului se deschise, iar Gisele intră grăbită.

— Ce s-a întâmplat? gâfâi ea, privirea mutându-i-se de la Jamie la Iain și înapoi, după care zări cizma din mâna lui Jamie. La naiba, Iain, nu ți-am spus să nu mai faci asta? se încruntă ea la bărbatul care încă râdea isteric.

Lui Jamie nu-i scăpă efortul făcut de ea pentru a părea furioasă.

— Într-o zi, cineva o să-ți tragă un glonț în cap, într-o încercare nefericită de a te scăpa de durere.

Ochii începură să-i lăcrimeze din pricina strădaniei de a-și reprimă râsul. În cele din urmă, Iain reuși să se controleze într-o oarecare măsură.

— Îmi pare rău, minți el.

— Nu, nu-ți pare, rosti Jamie frecându-și fața cu mâna liberă.

Iain se aplecă spre celălalt picior și desfăcu curelele cizmei. Își scoase piciorul și îl puse alături, pe pernele de pe canapea. Văzu privirea lui Jamie și se strâmbă.

– Tunarul francez a țintit bine în ziua aceea. Iain își masă cioturile picioarelor care se terminau sub genunchi. A naibii ghiulea!

– Poate că ar fi trebuit să sari mai sus.

Jamie își îndreptă hainele și îi aruncă lui Iain piciorul. Soldatul îl prinse din zbor și se uită la el înainte de a rânji.

Jamie nu se putu abține să nu-i zâmbească și el.

Văzând că situația se rezolvase, Gisele începu să chicotească precum o școlăriță. Jamie se uită la ea, inima îi bătu mai tare în piept, iar el își dădu seama că Iain avusese dreptate.

Respectul, admirația și dorința pe care Jamie le simțea pentru această femeie magnifică se contopiseră, devenind iubire.

Capitolul 14

Iain rămase pentru a-l ajuta pe Jamie să se bucure de mâncarea pe care Gisele o adusese mai devreme. După ce terminară, Jamie se duse să-și piardă vremea la graduri, enervându-i pe rânđași, pentru a-i lăsa pe Gisele și pe Iain să-și ia rămas-bun în particular. Când se întoarse, Iain deja plecase, iar Gisele făcea ordine, cu ochii puțin cam roșii, dar cu umerii drepecți.

– O să-ți fie dor de el, rosti Jamie dorind să se apropie de ea, dar nesigur dacă avea nevoie de alinările lui în clipa aceea.

Tocmai își luase rămas-bun de la un om la care ținuse toată viața, iar amestecul lui părea deplasat.

– Da. Îi zâmbi cu tristețe. Dar așa este bine – pentru ei amândoi. Iain are dreptate. Viața pe care a trăit-o Helena nu este deloc viață.

– Cum de a ajuns Iain să se însoare cu Helena?

Zâmbetul ei își pierdu tristețea.

– După explozie, ducesa a trimis-o pe Helena la conacul unei prietene din Bath pentru a lucra ca guvernantă. Desigur, nu a spus

că se numește Helena, dar Iain a vizitat-o cu regularitate, ca să se asigure că-i este bine.

— Ah!

Jamie își făcu de lucru cu paharele de cristal de pe bufet, gândindu-se la influența pe care marchizul o avea asupra Helenei chiar și acum. La modul cum comportamentul odios pe care îl avusese Valence cu atâția ani în urmă încă afecta viețile victimelor sale.

Cu o claritate bruscă, își dădu seama ce o adusese pe Gisele în dormitorul lui, în acea dimineață.

La vremea aceea, nu-i recunoscuse pe deplin motivele, dar îi recunoscuse nevoia.

Își dăduse seama de nevoia ei de a-și dovedi că avea curajul să-și dăruiască trupul pe încredere, fără ca acel dar să însemne vreun preț din partea identității ei. Acela era motivul pentru care el îi cedase controlul total. Pentru ca Gisele să înțeleagă că pasiunea dintre ei nu era ceva de care să se teamă. Să înțeleagă că nu va mai fi niciodată proprietatea unui bărbat, așa cum nu puteau fi nici marea, nici luna, nici stelele.

Înainte de această dimineață, Gisele își negase posibilitatea de a fi fericită sau de a simți plăcere, și nu pentru că era *indiferentă*, ci pentru că marchizul și tatăl ei o învățaseră că totul avea un preț. Chiar dacă asta avea să-l ucidă, Jamie intenționa s-o învețe că lucrurile nu stăteau deloc așa. La acest gând, zâmbi în sinea lui.

Ea se apropiase atât de mult în această dimineață. Iar el abia aștepta să încerce din nou.

Lăsă jos un pahar și se răsuci spre ea. Gisele îl privea în expectativă. El suspină știind că amânaseră această conversație cât de mult fusese posibil.

— S-ar putea să trebuiască s-o răpesc pe Lady Julia, spuse el încercând să folosească un ton nepăsător.

Comentariul lui iscă un zâmbet slab, care dispăru repede.

— Deci, ai cunoscut-o.

— Da.

— Și ai dat-o pe spate?

Jamie reuși să-și controleze expresia în ultima secundă. Oare detectase gelozie?

—Nu pare, ăăă, genul care poate fi dat pe spate, spuse el cu regret.

—Ce înseamnă asta? Ai dansat cu ea?

—Da.

—Ai sărutat-o?

Întrebarea fusese bruscă. Jamie aproape că se distra.

—Am...

Chipul ei se crispă.

—N-am sărutat-o.

—Ești un ticălos.

Se strâmbă la el, dându-și în cele din urmă seama că glumea.

—Da, chiar sunt, replică el vesel, cu inima mai ușoară decât îi fusese de multă vreme.

Nu numai că nu era indiferentă, Gisele Whitby era *geloasă*.

—Dar am eșuat lamentabil în încercarea de a-i provoca fetei mai mult decât o îmbujorare și un „Mulțumesc, domnule Montcrief“. Se pare că n-am fost un Romeo foarte convingător.

—O!

—Vestea bună este că lordul Huston și-a exprimat îndoielile legate de această căsătorie, îi spuse Jamie.

—Ți-a zis ție?

Îl privi surprinsă.

—Da. Cuvintele lui exacte au fost că e de părere că Valence este puțin... anormal.

Gisele ridică o sprânceană.

—Cum Dumnezeu l-ai făcut pe viconte să vorbească despre logodnicul surorii lui cu tine?

—Se pare că inspir încredere. Și că sunt plin de înțelegere. Și prietenos. Cu toate că sunt un ticălos, adăugă el incapabil să se abțină.

—Mda. Părea îngrijorată. Dar ea tot intenționează să se mărite cu el?

—Da. Sunt foarte sigur că simțul datoriei față de tatăl ei și de numele familiei o va face să ignore orice atacuri date inimii ei sensibile. Sau instinctele fratelui ei.

—Deci ne-am întors de unde am plecat. El îi desluși frustrarea din cuvinte. Chiar că s-ar putea să trebuiască s-o răpim.

— Sau să n-o răpim și să ne gândim la altceva.

Gisele nu păru să-l fi auzit. Luase un plic din teancul de invitații care fuseseră aduse și îl lovea de palmă, încruntându-se amarnic.

— Poate că ar fi cel mai bine, spuse ea. Chiar dacă i-ar distruge reputația. Dar cel puțin ar trăi. I-aș putea oferi o viață nouă, cu tot confortul și luxul la care se așteaptă și de care se bucură.

— Cu ce bani? întrebă Jamie subliniind evidenta fisură a planului. Nici un fel de contabilitate creativă n-ar putea ascunde lipsa unei astfel de sume din conturile ducesei.

Gisele se uită lung la el, un mic zâmbet jucându-i în colțurile gurii.

— Ai dreptate.

— Mulțumesc, rosti Jamie cu toate că nu vedea ce era amuzant în asta.

— I-ai dat deja calului tău un nume? întrebă ea după câteva clipe.

— Ce să fac?

Cum reușea femeia să facă asta? Oare îi scăpase cumva vreo turnură a conversației? Din nou.

— Mă gândeam că ai putea să-l numești Diamant.

Jamie avu nevoie de un minut întreg pentru a pricepe.

— Dumnezeuule mare! șopti el.

— Valence a făcut un colier din diamante, rosti ea cu glas distant, și îi plăcea să-l port. Era făcut pe toată înălțimea și circumferința gâtului meu. În noaptea aceea a fost prima și singura dată când am fost bucuroasă că-l port. Acele diamante au ajutat o mulțime de femei.

Jamie clătină surprins din cap. Nu doar din pricina depravării lui Valence, ci și deoarece realizase că Gisele avea o avere în diamante demnă de un rege, dar totuși preferase să rămână. Ar fi putut pleca oriunde în lume, iar acea avere i-ar fi asigurat un trai de prințesă. Ar fi putut avea orice își dorea. Însă rămăsese și ajutase alte femei care suferiseră asemenea ei. Rămăsese și își folosisese averea pentru a scoate femei și familii din situații imposibile și a le oferi o șansă la fericire. La viață.

— Ducea a vândut diamantele pentru tine, murmură el, o piesă din puzzle așezându-se la locul ei.

— Eu nu prea pot s-o fac, nu?

— Gisele, începu el, dar descoperi că băjbâia în căutarea cuvintelor potrivite. Tu... Eu cred...

Simți ceva cald cuprinzându-i pieptul și strângându-l fără milă. Ea îl privea îngrijorată.

— Ești extraordinară.

Gisele clipi surprinsă.

— Mulțumesc. Dar n-o fac singură. Și nu fac nimic din ce n-ar face și altcineva.

— Nu.

— Nu?

Îngrijorarea reveni.

— Există foarte puțini oameni în lume care ar face ce-ai făcut tu.

Părănd stânjenită, Gisele ridică din umeri, însă refuză să-și fe-rească privirea.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

Ochii se plecară în pământ.

— N-am știut dacă pot avea încredere în tine.

— Dar acum?

Ea își ridică din nou bărbia.

— Știi că acum am încredere în tine.

Din doi pași, Jamie traversă încăperea și îi atinse obrazul, incapabil să se stăpânească. El auzi cum ei i se oprește respirația, apoi, pentru că era inevitabil, se aplecă și o sărută cu blândețe.

După câteva clipe, ea se retrase.

— Uneori, cred că a fost greșit, șopti ea.

— Ce anume?

— Motivul pentru care am rămas.

— Nu înțeleg.

Gisele își coborî privirea, degetele ei răsucind plicul.

— Nu l-am oprit. Ci am fugit. Asta n-a fost nimic extraordinar.

Rămase tăcută un moment. Auzi povești despre alte femei, dar nu te gândești niciodată că ți s-ar putea întâmpla și ție. Te gândești că ai fi mai puternică. Mai curajoasă. Mai bună. Dar, până la urmă, nu ești. Ești speriată și neajutorată, și îngădui să ți se întâmple.

— Gisele...

— Ai avut dreptate când m-ai acuzat că încerc să ispășesc ceva. Am crezut că, dacă împiedic să li se întâmple asta altora, mă revanșez pentru lașitatea mea.

Jamie îi ridică bărbia.

— Încetează. Te aflai într-o situație imposibilă, cu alternative imposibile. Dar să nu crezi niciodată că lașitatea a fost ceea ce te-a adus aici.

Ea zâmbi slab.

— Nu voi îngădui să se întâmple din nou.

Jamie o trase în brațele lui.

— Nu, fu el de acord. Nu vom îngădui. Ne vom gândi la ceva. Eu nu plec nicăieri.

Ea rămase nemișcată câteva clipe înainte de a vorbi.

— Sebastien mi-a zis să-ți amintesc că ai întâlniri toată după-amiaza.

Jamie gemu. Tot ce-și dorea era să-și petreacă restul după-amiezii cu Gisele. Nu dorea s-o lase singură acolo.

— Ce vei face cât noi vom fi plecați?

Gisele își lăsă brațele să-i cadă și îl privi nefericită.

— Mă voi preface că șterg praful. Voi țopăi pe pat, ca să-l pot face din nou. Își mușcă buza. Dumnezeu, urăsc această senzație de neputință. Sunt închisă în aceste camere și nu pot decât să aștept. Să aștept să pleci. Să aștept să te întorci acasă. Să aștept ca ticălosul ăla să facă o prostie. Nu suport să nu pot face nimic! Se duse cu pași apăsăți spre ușile dormitorului. Nu pot să stau aici și să îi îngădui acelui bărbat să mai distrugă o femeie. S-ar putea s-o iau razna dacă mai durează mult... Încremeni cu o expresie intensă pe chip. Asta-i!

— Ce anume?

Jamie o privi confuz.

— Știu ce trebuie să facem.

— Serios?

Ea avea o strălucire aproape sălbatică în ochi.

— Știu cum să-l distrug. Cum să-l distrug pe Valence, clarifică ea, deși nu era necesar.

— Cum?

O privi îngrijorat.

— Există ceva care l-ar împiedica să se însoare. Care l-ar face să nu-și mai poată păstra locul în Camera Lorzilor. Care l-ar face să nu mai fie acceptat în înalta societate.

— Îmi dai voie să-l ucid? sugeră Jamie.

— E ceva și mai bun.

— Nu pricep.

— Cum își pierde cineva locul în Camera Lorzilor?

— Moare.

— Sau?

— O ia razna, rosti Jamie încet, începând să înțeleagă. Dacă o persoană își pierde rațiunea, nu mai are ce căuta acolo.

— Și nici nu se poate însura.

Jamie o studie.

— Vrei să-l faci să pară că și-a pierdut mințile.

— Jamie, el deja este nebun de legat. Nu trebuie decât să expunem în fața tuturor această nebunie.

— Și cum propui să facem asta?

— Ce presupui că ar face dacă ar crede că s-ar putea ca eu să fiu în viață?

— Poftim?

Jamie o privi uimit, sigur acum că nu-i plăcea deloc încotro se îndrepta discuția.

— Cum ar reacționa dacă m-ar vedea? Pe stradă. În parc. În diferite locuri, în diferite momente.

Jamie clătina din cap, toate instinctele sale sunând alarma.

— Nici nu se pune problema să te expui, Gisele. Ești moartă, îți amintești? Moartă și în *siguranță*. Și aș prefera ca lucrurile să rămână astfel.

Gisele își încrucișă brațele cu enervare nerăbdătoare.

— Nu fi dificil. Nimeni nu este niciodată cu adevărat în *siguranță*. S-ar putea ca mâine să fiu călcată de o trăsură.

— De o ce?

— Nu-mi vine să cred că nu m-am gândit la asta mai demult.

— Eu cred... este o idee cu adevărat cumplită! Dacă Valence descoperă că, de fapt, ești foarte reală?

— Nu mă pot ascunde pentru totdeauna!

— Poți încerca.

– Tu așa ai face?

Jamie deschise gura pentru a o contrazice, dar descoperi că nu-și găsea cuvintele.

– Dacă Valence ar crede că mă poate recăpăta, nu s-ar însura niciodată cu Lady Julia.

Cuvintele sunară ca o împușcătură, o detunătură puternică în adevărul și simplitatea sa. Jamie o privi fix, conștient că pierdea teren. Pentru că, în sinea lui, dincolo de reacția instinctivă, știa că ea avea dreptate.

Cu ochii minții, Jamie văzu reacția viscerală a lui Valence la pomenirea numelui lui Gisele. Își aminti comentariile lui Eleanor despre izolarea extremă a marchizului după explozie. Și de neli-niștitoarea asemănare a Juliei Hextall cu Gisele Whitby.

Ea rămase tăcută vreme de un minut lung.

– Și-a ucis prima soție pentru a se putea însura cu mine, rosti ea brusc îmblânzită.

Jamie deja bănuise asta.

– Ești sigură?

– Da. M-a cunoscut când ea încă trăia și s-a dat bine pe lângă mine într-un mod înspăimântător. Marchiza a murit după nici trei săptămâni. La vremea aceea, m-am gândit doar că era tragic. Acum, știi că a fost premeditat.

– S-a înecat?

– Mamei Helenei nu-i plăcea apa și nici nu avea încredere în ea, dar cumva a sfârșit înecată la malul heleșteului de pe domeniu. Aparent, a alunecat și s-a lovit la cap.

Jamie trase adânc aer în piept, asigurându-se că vocea îi va fi egală.

– Atunci, ai dreptate.

– Am? rosti ea puțin uimită.

– Dacă ar exista chiar și cea mai mică șansă ca tu să fii în viață, știi exact ce ar face el.

– Știi?

Jamie se apropie de ea.

– Ar răscoli cerul și pământul pentru a te găsi. Ar face orice pentru a te avea din nou. Ar deveni un nebun furios încercând să-i convingă pe alții să-l ajute și nu i-ar mai păsa de nimic. Făcu

o pauză. Ai spus că la moartea ta au existat numeroși martori. Este posibil ca unii dintre ei să creadă că ai supraviețuit?

Gisele clătină din cap.

— Nu. Nu, explozia a fost spectaculoasă. În noaptea aceea, Valence ne dusese pe mine și pe Helena pe un vas, cu ocazia petrecerii costumate date în cinstea solstițiului de primăvară, la Vauxhall Gardens. A dorit ca toată lumea să treacă peste pod și să ne vadă — închiriasse un șlep pe care îl decorase cu panglici și lumini, și artificii, și...

— Și un șlepar pe nume George, încheie Jamie în locul ei.

— Asta a fost partea cel mai ușor de aranjat.

— De ce Valence n-a fost cu tine?

Ideea îi venise cu întârziere. Gisele surâse cu dispreț.

— Ne aștepta pe malul celălalt, ca o zeitățe păgână care se uita cum îi este adusă o fecioară pentru a fi sacrificată.

— Normal, murmură Jamie. Dar ești sigură că nimeni nu v-a văzut scăpând?

Gisele clătină din cap.

— Înainte ca vasul să explodeze, George a creat un fum atât de gros și de neplăcut, încât abia dacă îmi puteam vedea mâna ridicată în dreptul feței. Și a fost foarte întuneric în noaptea aceea. Ar fi fost imposibil să ne vadă cineva în apă.

— Deci putem considera că toți te consideră cu adevărat moartă?

O privea cu atenție, știind exact cât de greu îi era să retrăiască acea noapte.

— Două sute de oameni m-au văzut murind. Da.

— Bine.

Îi luă mâna în ale lui.

— Va trebui să ne asigurăm că el va fi singurul care mă va vedea.

— Corect, replică el. Mintea lui gândea cu intensitate. Dar trebuie să-mi promiți că nu vei fi nesăbuită. Trebuie să fim deștepți, atenți și preciși.

Ea încuviință din cap.

— Promit. Trase adânc și încet aer în piept, apoi îl expiră. Îți mulțumesc. Că îmi ești partener. Nu gardian.

- Cu plăcere. Să nu mă faci să regret asta.
Ea îi zâmbi hotărâtă.
– Niciodată!

Capitolul 15

Marchizul de Valence mototoli ziarul în pumn și îl zvârli energic în foc. Un singur rând. I se dedicase un singur rând în secțiunea socială, în timp ce despre James Montcrief se vorbea aproape într-un paragraf întreg. Un nimeni afurisit, care se fâțâise țăntos pe-acolo, îmbrăcat în haine de calitate și istorisind povești de războaie inventate pentru a ascunde faptul că era o nulitate.

Era ceva nu tocmai în regulă cu James Montcrief. Adam avusese întotdeauna încredere în instinctele lui, iar acum, instinctele îi spuneau că Montcrief nu era ce părea a fi. În mod cert, căpitanul avea un plan ascuns, iar conversația de la masa de joc, din noaptea trecută, îl pusese pe gânduri pe Adam. Când se discutasese subiectul izolării răposatei sale soții, Montcrief aproape că îl făcuse mincinos, pentru numele lui Dumnezeu.

La fel de îngrijorător era timpul îndelungat pe care lordul Huston îl petrecuse cu Montcrief. Până acum, vicontele nu fusese o problemă, dar, dacă fostul căpitan îi dădea băiatului idei greșite în privința surorii lui, era posibil ca Adam să fie silit să facă ceva... neplăcut. Nimic nu putea sta în calea căsătoriei lui. Avea nevoie de banii lui Boden, și avea nevoie repede.

Adam avea datorii enorme și, deși creditorii fuseseră liniștiți cu asigurări că sipelele lui vor fi umplute în curând, el știa că stăteau la pândă ca niște necrofagi pentru a înșfăca tot ce puteau din bunurile care îi rămăseseră, în caz că nu plătea sumele respective. Legăturile și titlul lui Adam nu aveau să-i mai țină mult la distanță. Ultima lui investiție, ca absolut totul în ultimii patru ani, dăduse greș, iar în această situație critică Adam era dispus să facă orice pentru a se asigura că Lady Julia avea să se mărite și să se culce cu el înainte ca Boden să se poată răzgândi.

Marchizul privi focul fără să-l vadă. Avea nevoie de mai mult timp cu Montcrief. Pentru a-și da seama la ce reacționa acesta, care îi erau punctele tari și cele slabe, limitele și prețul, dacă era cazul. Poate că el chiar venise la Londra pentru a-și căuta o soție. Sau poate că se afla aici dintr-un cu totul alt motiv. Era bine ca Adam să afle mai multe despre acest intrus misterios. Înainte de întrunirea Camerei Lorzilor din această după-amiază, Adam va trece pe la Ministerul de Război. Încă mai avea acolo un contact care va fi încântat să-i da un raport complet despre Montcrief, inclusiv informații neoficiale despre perioada cât fusese în serviciu. Dacă existau pete în dosarul militar al bărbatului, Adam avea să le cunoască mai târziu în această după-amiază.

Capitolul 16

Sebastien se întoarse la Albany la scurtă vreme după aceea, iar Jamie îi explică planul lor.

– S-ar putea să meargă, rosti gânditor valetul.

– Sigur că o să meargă, rosti Gisele pe un ton zeflemitor.

Sebastien ezită.

– Draga mea, scormonești cu un băț într-un cuib de viespi.

– Tocmai asta-i ideea.

– Nu știi ce va ieși de-acolo.

Gisele se încruntă.

– Atâta vreme cât va ieși *ceva*, vom sta mai bine decât acum.

Ai o idee mai bună?

– Spune-ne ce ai aflat în dimineața asta, Sebastien, interveni Jamie punând capăt disputei lor.

Sebastien strânse din buze.

– Am vorbit cu ultima servitoare pe care o mai are Valence. Toți ceilalți au plecat în anul de după moartea ta, în special deoarece marchizul nu i-a mai plătit, dar spălătoreasa n-a avut unde să se ducă. A rămas acolo și muncește din greu, așa că e nemulțumită din pricina asta.

— A zis ceva util despre Valence?

— O, a avut tot felul de lucruri de spus despre Valence, o asigură Sebastien. Cât de utile sunt...?

— Zi totuși, rosti Gisele.

— Din câte mi-am dat seama, el nu s-a schimbat prea mult, începu Sebastien încet. Are tipare și o rutină de la care nu se abate. Camera Lorzilor, clubul White's, evenimente exclusiviste alese cu grijă. Nu joacă foarte des, bea rar, dar adesea ia seara laudanum. Se pare că a avut mari probleme cu somnul după moartea ultimei marchize de Valence.

Gisele dădu în tăcere din cap, asimilând informațiile.

— Unde va fi astăzi?

Sebastien se încruntă.

— În după-amiaza aceasta, la Westminster. Diseară târziu, la clubul lui. Apoi, acasă, presupun.

Gisele privi rafturile cu cărți fără să le vadă.

— Camera Lorzilor se întrunește astăzi, nu?

— Da.

— Atunci, în zona din jurul palatului va fi aglomerație. Mai ales la mijlocul după-amiezii.

— Da.

— N-am mai fost la Westminster de multă vreme, spuse ea așezându-se cu un aer hotărât. Am chef de o mică ieșire. Se uită la ambii bărbați, fluturându-și inocentă genele. Ați dori să mă însoțiți? Iar dacă mă gândesc mai bine, poate că ar trebui să le invităm pe Margaret și pe domnișoara Hughes. Sebastien, dacă ești amabil, te rog, trimite-i un bilet ducesei. Dacă ne grăbim, putem ajunge acolo într-o oră.

— Ca să facem ce anume?

Ochii lui Jamie se îngustară privind-o.

— Pentru a vedea palatul și parcul din jur, desigur. Este o fantastică realizare arhitectonică, de artă, cultură și...

— Și?

Vocea ei deveni o șoaptă.

— Și am auzit că e și bântuit.

Capitolul 17

Adam Levire se întoarse spre Westminster străbătând distrat mulțimea tot mai deasă pe măsură ce se apropia de Bridge Street. Vizita făcută la Ministerul de Război fusese interesantă, însă habar n-avea dacă informațiile pe care le obținuse despre fostul căpitan James Montcrief aveau să se dovedească utile în vreun fel. În plus, spre marea supărare a lui Adam, competența lui Montcrief ca ofițer se confirmase. Sperase să-și înceapă ziua cu vești mai bune.

Își aranjă mai bine pe braț mantia grea, blestemând lipsa unui lacheu și blestemând și mai tare absența unei trăsură cu vizitiu. „Curând“, își spuse Adam. În curând, va fi din nou suficient de bogat pentru a nu se mai ocupa de detaliile neplăcute pe care un bărbat în poziția lui ar trebui să le delege altora. El nu era un servitor, precum făpturile care alcătuiau mulțimea din jurul lui. N-ar trebui să-și care singur și pe jos lucrurile personale, ca orice coate-goale. Era umilitor.

Nici nu-și termină bine gândul, că o servitoare de la bucătărie se ciocni de el, coșul ei lovindu-l dureros în șold și dezechilibrându-l. Câteva mere căzură și se rostogoliră în toate direcțiile. Adam înjură furios, împleticindu-se în spate și încercând să își ferească mantia de noroiul de pe jos.

— Uită-te pe unde mergi, târfă! mârâi el, furia sa găsindu-și un debușeu.

Servitoarea acoperită cu o pelerină își ridică privirea spre el, iar Adam îi zări ochii verzi larg deschiși și părul blond rostogolindu-i-se în jurul chipului atât cât îi permitea gluga cenușie.

— Bună ziua, Adam, rosti ea înainte de a se pierde în mulțimea de oameni care traversa Westminster Bridge.

Adam se holbă în urma ei, șocul ținându-l locului. Puncte luminoase minuscule începură să-i danseze în fața ochilor, iar plămânii porniră să țipe după aerul pe care se părea că nu-l putea trage în piept. Preț de o secundă cumplită, avu impresia că va leșina. Oamenii se grăbeau pe lângă el, îmbrâncindu-l.

Smulgându-se din stupefacție, lăsă mantia să-i cadă și se năpusti în mulțime după ea. După soția lui. După Gisele a lui.

Se repezi pe mijlocul Bridge Street, evitând milimetric să fie călcat de doi cai care trăgeau o căruță plină cu baloturi de lână. Vizitiul îl înjură furios în timp ce își mână caii speriați pe lângă marchiz. Adam abia dacă băgă de seamă. Ea era aici. Undeva. Porni în goană spre fluviu, fiind sigur că într-acolo de îndreptase Gisele, dar prin mulțimea de trăsură, căruțe și birje nu zări decât zeci de trupuri neidentificabile, toate acoperite cu pelerine și haine de culori închise, pentru a se feri de frigul după-amiezii.

— Lord Valence?

Își auzi vag numele strigat de undeva. Ignoră chemarea. Nu-și permitea să se lase distras. Nu când ea era atât de aproape.

Văzu în față o femeie îndepărtându-se grăbită, același coș legănându-i-se pe lângă corp, șuvițe blonde fluturând de sub aceeași glugă cenușie. Gisele! Evitând caii care veneau spre el, se năpusti spre ea și o înșfăcă de braț, răsucind-o spre el. Ea țipă, coșul îi căzu, iar gluga îi alunecă dezvăluindu-i chipul. O zgâlțâi, atât de sigur că era Gisele, încât nu observă imediat că femeia avea ochi de un albastru-deschis, și nu de un verde intens. Și părul ei era blond, și era și ea înaltă. Și încă țipa încontinuu. Gisele a lui nu țipa niciodată. Niciodată.

Adam o trânti pe femeia inutilă. Își pierdea vremea. Cu fiecare secundă care trecea, Gisele se îndepărta de el.

Fugi înapoi pe Bridge Street, privind înnebunit în jur. Un strigăt disperat răzbi în cele din urmă prin ceață, iar el își ridică privirea și văzu un zid de copite fluturând năpustindu-se direct spre el. Vizitiul trăgea de frâie, însă caii nu aveau cum să biruie inerția uriașei căruțe pline cu cărbune din spatele lor.

Se azvârli din calea morții sigure și ateriză dureros în genunchi, în timp ce caii trecură derapând pe lângă el, căruța cărbunaru-lui înclinându-se pe două roți, iar, în cele din urmă, răsturnându-se. Izbitura fu asurzitoare, cărbunii se revărsară pe toată lățimea străzii la intrarea pe pod, iar caii se opinteau în hamurile încurcate. Vizitiul fusese azvârlit de pe capră, iar căruța răsturnată era trasă mai departe pe stradă.

Ignorând durerea din genunchi, Adam se luptă să se ridice în picioare și se cățăără pe o balustradă de piatră de la capătul podului. Dar nu reuși s-o vadă. Nu izbutea s-o găsească. Nu, nu, *nu!* Asta nu se putea întâmpla.

– Lord Valence!

Își auzi din nou numele, iar, de data asta, se uită să vadă cine îl strigase.

Ducele de Worth îl privea îngrozit.

– Te simți bine? îl întrebă ducele.

– Nu! țipă Valence. Trebuie să mă ajuti!

– Ai fost jefuit? Un alt lord, deja îmbrăcat cu mantia oficială pentru întrunirea Camerei Lorzilor, i se alăturase ducelui. O să-mi trimit oamenii pe urmele ticălosului! Încotro s-a dus tâlharul?

– Nu e un tâlhar, imbecilule! se răsti Valence înnebunit. Este soția mea!

Worth își dresе glasul.

– Ăăă, tocmai vin de la St. James, Lord Valence. Lady Julia și sora ei au primit câțiva oaspeți. Este imposibil ca ea să fie aici.

Adam înjură frustrat. La naiba, chiar erau toți atât de tâmpiți? El o pierdea, și nimeni nu părea să înțeleagă. Stăteau în jurul lui ca niște oi în timp ce iubita lui soție se îndepărta tot mai mult.

– Nu Julia, țipă el. Gisele!

Adam se aplecă agitat în față și își pierdu imediat echilibrul. Mâinile lui încercară să se agațe de ceva, dar nu găsiră nimic, iar preț de o clipă îngrozitoare, crezu că va aluneca de pe pod și va cădea în fluviul aflat departe sub el.

Iute ca fulgerul, ducele îl prinse de poalele hainei și îl smulse de pe balustradă. Picioarele îi fugiră de sub el, iar Adam căzu și ateriză dureros pe spate, izbitura alungându-i aerul din plămâni.

Pete îi dansară prin fața ochilor, iar când dispărură, Adam își ridică privirea și văzu o jumătate de duzină de lorzi, inclusiv Worth, uitându-se la el cu expresii ce variau de la îngrijorare la nedumerire și milă. În spatele lor, traficul încremenise blocat de mormane de cărbuni care se împrăștiaseră pe stradă. Oamenii murmurau furioși și se uitau urât la el. Cineva prinsese caii, iar doi lachei și un rândaș încercau să-i dezlege de la căruța răsturnată, în timp ce un gentleman îl ajuta pe vizitiul amețit și însângerat

să se ridice în picioare. Servitoarea pe care o acostase plângea în hohote și arăta spre el în vreme ce o lady și servitoarea ei, care coborâseră din trăsură ce nu mai avea pe unde să treacă, încercau s-o liniștească.

Adam simți cum îi dispărea culoarea de pe chip. Dumnezeuule, ce făcuse?

Jamie urmări cu interes cum, în cele din urmă, marchizul începea să devină conștient de el însuși și de ce se întâmpla în jur. Dacă se îndoise cumva de obsesia lui Valence față de Gisele, reacția lui ștersese orice urmă de îndoială. Cu respirația ușor întretăiată, Sebastien i se alătură.

– E în siguranță? întrebă Jamie fără să se uite la valet.

– A trecut de mult fluviul, confirmă Sebastien. Margaret este cu ea.

– Bine. Dacă Gisele nu era în siguranță cu Margaret, nu era în siguranță cu nimeni. Cum părea Gisele?

– Părea... foarte încrezătoare, răspunse Sebastien încet.

Jamie dădu din cap, extrem de mândru de ea. Își îndreptă din nou atenția către scena care se desfășura în fața lor.

– Este teafără domnișoara Hughes? întrebă Jamie privind cum fata înaltă acostată de Valence își culese coșul și se lăsă condusă de acea lady bine intenționată care ținea în mână un flaconaș cu săruri pe care i-l întindea domnișoarei Hughes la fiecare câțiva pași.

Părul ca pana corbului al domnișoarei Hughes era ascuns sub o perucă blondă de cea mai bună calitate, cu păr lung, iar cum de reușise ducesa să găsească atât de repede una care să se potrivească atât de bine la culoare cu părul lui Gisele era dincolo de puterea de înțelegere a lui Jamie. Înălțimea Sa chiar că avea la îndemână niște resurse foarte ciudate și foarte utile.

Sebastien pufni.

– Domnișoara Hughes este mult mai rezistentă decât pare. I-am cerut să se facă remarcată și să fie convingătoare.

– Ei bine, eu am fost convins pe deplin.

Sebastien scoase un sunet indescriptibil și privi dezastrul din jurul lor.

— Este foarte impresionant.

— Dincolo de așteptările mele cele mai optimiste, murmură Jamie.

Marchizul era ajutat să se ridice în picioare, respingând întrebările îngrijorate și ofertele de ajutor. Valence respira anevoie, părul îi era ciufulit, hainele, murdare, iar pantalonii, ruși la genunchi.

— Să punem capăt acestui mic spectacol? întrebă Sebastien.

— Categorical. Jamie se uită la Sebastien. Ești sigur că ești gata?

Valetul dădu din cap, repulsia citindu-i-se pe chip înainte de a fi înlocuită cu o perfectă mască de dezinteres vag.

— După dumneata, domnule Montcrief.

Jamie se urni din loc, mantia grea fluturând în brațele sale.

— Lord Valence! strigă el cu voce tare. Un moment, domnule!

Marchizul se opri cu grupul de aristocrați nedumeriți pe urmele sale.

— Domnule Montcrief, rosti el evident dezgustat în timp ce ochii căutau dintr-o parte în alta. Ce faceți aici?

— Mă uitam, domnule, spuse Jamie cu toată sinceritatea. N-am avut niciodată ocazia să vizitez palatul Westminster, dar în mod cert nu mă așteptam la... asta.

Flutură mâna spre distrugerile din jurul lor.

Maxilarele lui Valence se încleștară, iar privirea îi căzu pe veșmântul din brațele lui Jamie.

— V-a scăpat asta, domnule, continuă Jamie întinzându-i lui Valence mantia pe care acesta o abandonase. M-am gândit că n-ați intenționat să lăsați o ținută atât de elegantă în noroi. Pare foarte scumpă.

Valence se uită la ei cu intensitate, ignorând brațele întinse.

— Deci, ați văzut-o.

Jamie se prefăcu derutat.

— Pe cine?

— Pe so... pe femeia care s-a ciocnit de mine.

— O! Jamie clătină din cap. Nu, nu, mă tem că n-am văzut nimic, minți el. În realitate, se aflase la un metru jumătate în spatele lui Valence, gata să-l oprească pe marchiz dacă Gisele nu reușea

să scape. Gândirea rapidă a valetului meu v-a salvat mantia, domnule. Nu-mi pot asuma acest merit.

Jamie făcu un gest nepăsător cu mâna spre spate, unde Sebastien aștepta răbdător și stoic.

— Sebastien!

— Bună ziua, Lord Valence, îl salută valetul cu o plecăciune scurtă.

— N-am știut că te-ai întors la Londra.

— M-am întors de curând, domnule.

— Cum de vă cunoașteți? întrebă Jamie prefăcându-se surprins.

— Am avut norocul să-l servesc pe lordul Valence cu câțiva ani în urmă, spuse Sebastien.

Ochii marchizului se îndreptară de la Sebastien la Jamie și înapoi.

— Ești angajat la domnul Montcrief?

Sebastien dădu scurt din cap.

— Da.

Jamie fu impresionat de câtă nemulțumire reușise Sebastien să strecoare într-un cuvânt.

— Înțeleg. Valence păru sfâșiat între preocuparea față de apariția fostului său valet și preocuparea față de apariția soției. Atunci, tu ai văzut-o? Pe femeie.

Fantoma lui Gisele ieși victorioasă, după cum Jamie știuse că se va întâmpla.

— Nu, domnule, n-am văzut nimic. Sebastien privi fix în față, chipul fiindu-i o mască împietrită. Desigur.

Nările lui Valence fremătară, iar el smulse mantia din mâinile lui Jamie. Fără un alt cuvânt, se îndepărtă de Jamie și de Sebastien, fiind repede înghițit de mulțimea captivă și care se foia în preajma dezastrului.

— Montcrief!

Scărpinându-și capul și privind în direcția în care dispăruse Valence, ducele de Worth se apropie de Jamie.

— Excelență, rosti Jamie afișând o îngrijorare gravă. Ce s-a petrecut aici?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse ducele perplex. S-ar părea că lordul Valence și-a pierdut mințile și a fugit în mijlocul străzii. Părea convins că aleargă după soția lui.

— Lady Julia? întrebă Jamie. De ce s-ar fi aflat Lady Julia în mijlocul Bridge Street?

— Nu Lady Julia, îl lămurii Worth. Gisele. Ultima Lady Valence.

— Soția lui decedată...? lăsa Jamie întrebarea în aer.

— Așa se pare.

Jamie izbucni în râs.

— Vreți să spuneți că toate astea s-au întâmplat... Arată cu mâna spre dezastrul din jurul lor. ... pentru că marchizul de Valence a văzut o fantomă?

Ducele ridică neajutorat din umeri.

— O vede adesea pe soția lui moartă? întrebă Jamie.

— Nu cred. Ducele se uită nesigur la Jamie. Dar nu-i exclus.

— Poate că își pierde mințile.

Jamie îl lăsa pe duce să decidă dacă glumise sau dacă vorbise serios.

Clopotele începură să bată ora fixă, întrerupându-i. Worth se strâmbă.

— La naiba, am întârziat! Totuși, măcar... Se uită în jur, la micile grupuri de oameni care vorbeau și gesticulau cu însuflețire. ... nu voi fi singurul. Îi zâmbi lui Jamie. N-ai vrea să ni te alături mie și lordului Huston mâine? Mergem să călărim în Hyde Park. Am o iapă nouă pe care mă gândesc s-o dau la montă și aș aprecia o a doua opinie calificată.

— Desigur, Excelență, rosti Jamie cu ușurință. Mi-ar face plăcere.

— Ai vrea să urmărești o sesiune? întrebă ducele arătând cu capul spre Westminster.

Jamie clătină cu regret din cap.

— Mă tem că am niște întâlniri despre care valetul meu spune că sunt necesare dacă vreau să vă scap de obligația de a avea grijă să fiu îmbrăcat cât timp mai rămân la Londra.

Worth râse.

— Atunci, o să-ți trimit o notă de plată, Montcrief.

Ducele se uită pentru ultima dată în jur, clătînând neîncrezător din cap. Apoi, îl salută scurt pe Jamie și se îndreptă spre palat.

— A decurs bine, rosti Jamie pe un ton neutru.

— Mai mult decât bine. Lovind cu piciorul o bucată de cărbune care se rostogolise lângă cizma lui și cu ochii ațintiți spre orizontul ceșos, Sebastien se apropie de el. Cu titlu informativ, James, dacă planul ăsta dă greș, o să-l ucid.

— Stai la coadă, îi spuse Jamie pe un ton plăcut. Poți să te ocupi de ce va mai rămâne din Valence după ce voi termina cu el.

Capitolul 18

Adam se repezi în biroul lui fără a-i păsa că cizmele sale lăsau urme groase de noroi pe covoarele scumpe. Din păr îi picura apă, iar haina îi era murdară și udă. Menajera lui, sau oricum își spusese ea, dispăruse la sosirea lui. Smulgându-și haina de pe umeri, aruncă veșmântul distrus pe dușumea, se duse direct la bufet și își turnă un pahar mare de brandy, golindu-l din trei înghițituri. Îi arse cumplit gâtul și îl sili pe marchiz să tragă adânc aer în piept. Își mai turnă unul, mâinile tremurându-i mai puțin decât cu un minut în urmă.

O văzuse. Pe Gisele a lui.

Ea se uitase la el, îl atinsese, îi vorbise. Îi spusese pe nume, așa cum el o încurajase mereu. „Adam.” Numele lui se rostogolise de pe limba ei precum argintul viu, într-un mod cum nu izbutise niciodată când fusese măritată cu el. Cum de o lăsase să-i scape? De ce nimeni altcineva n-o văzuse?

Acel gând îl făcu să se dezmeticească. Punând jos paharul, se sili să închidă ochii și să recapete controlul asupra gândurilor răvășite care îi bâzâiau cu sălbăcie în cap. Chiar așa, de ce n-o văzuse nimeni?

„Pentru că a murit cu mult timp în urmă”, îi șopti cu cruzime o voce mică în cap. „N-a văzut-o nimeni pentru că nu există.” Își sprijini mâinile pe bufet, simțind că transpiră. Oare întâlnirea

de astăzi fusese o manifestare a imaginației lui? Îi repugna atât de tare gândul apropiatei sale nunți, încât mintea lui căuta refugiu în amintirea miresei sale pierdute – a adoratei lui Gisele?

„Nu!” mârâi Adam la el însuși. Nu ura această căsătorie, ci abia o aștepta. Odată căsătorit, toate problemele lui aveau să fie rezolvate. Nu-și permitea bârfa sau un scandal acum. Nu-și permitea ca Boden să găsească un motiv pentru a anula nunta. Adam avea nevoie de acest mariaj, altminteri era distrus. Indiferent ce se întâmplase în această după-amiază pe pod fusese o greșeală. O greșeală oribilă și jenantă, dar nimic altceva decât o greșeală.

Totul se petrecuse atât de repede, dar adevărul era că femeia pe care o crezuse Gisele a lui nu fusese altceva decât o servitoare amărâtă. El era un bărbat educat, pentru numele lui Dumnezeu! Prea sofisticat pentru a crede în spirite întoarse din morți pentru a-l bântui ziua în amiaza mare, în plin Bridge Street. Era evident că Adam înțelesese greșit ce-i spusese servitoarea când trecuse pe lângă el. La naiba, era foarte probabil ca ea nici să nu i se fi adresat lui, ci cuiva din mulțimea aflată în jurul său.

Adam gemu și își frecă fața cu mâinile. Va trebui să se gândească serios la un mod potrivit de a gestiona discuțiile care aveau să se stârnească din pricina nefericitelor evenimente de după-amiază. Nu-și permitea ca oamenii să șușotească. Nu acum.

Un alt gând îi veni în minte, șocându-l. Sebastien. Fostul lui valet.

Adam crezuse că omul plecase de mult, poate chiar era mort, dar el se întorsese la Londra și, dintre toți oamenii, tocmai cu Montcrief. Valetul fusese întotdeauna un ideal de discreție, dar fusese la fel de discret și în privința celor mai personale aspecte ale vieții sale. Adam era perfect conștient că era posibil ca alții să nu împărtășească sau să nu înțeleagă gusturile lui în materie de plăceri, dar oricum acele gusturi nu erau menite să fie împărtășite. Avea valetul să-i pricinuiască neazuri?

„Nu”, se liniști Adam singur. Sebastien nu avea să fie o problemă. Nu acum, după atât de mulți ani. În orice caz, ar fi cuvântul unui marchiz împotriva cuvântului unui servitor. Cu siguranță, Adam putea să înfrunte bârfele, dar va trebui să fie vigilent. Prudent. Discret.

În doar câteva zile, va avea o altă mireasă și averea ei, iar atunci, nimic nu va mai conta.

Capitolul 19

Margaret avusese grijă ca Gisele să se întoarcă în siguranță la Albany, după apariția ei lângă Westminster. Ziua aceea, la fel ca atât de multe altele, se dovedise rece și ploioasă, dar, chiar și fără pelerinele grele cu glugi care le acoperiseră capetele și fețele, două servitoare ar fi trecut neobservate, personaje necesare în mecanismul vieții cotidiene la Londra. Atmosfera fiind rece și umedă, Gisele făcu focul în hol și își puse pelerina lângă șemineul care se încălzea. Lăsându-se pe vine în fața focului, își întinse mâinile pentru a și le încălzi și își dădu seama cu surprindere că nu tremurau.

Își simțise inima bătându-i în gât în timp ce îl privise pe Valence apropiindu-se cu chipul la fel de aspru cum și-l amintea și avusese nevoie de toată tăria pentru a nu se răsuca pe călcâie ca să o ia la fugă. Apoi, se ciocnise de el și îl făcuse să se clatine îndărăt, iar tot ce văzuse fusese un om. Nu un monstru, nu o creatură înfricoșătoare, ci doar un om care nu mai avea puterea de a-i face rău.

Așa că îi zâmbise marchizului privindu-l în ochi, șoptindu-i numele și împlântând pumnalele surprizei adânc în inima lui. Nu fusese cuprinsă de panică, nu se temuse, ci doar fusese conștientă că, împreună cu oamenii care o iubeau, putea să distrugă sănătatea mintală a acestui bărbat cu o armă pe care o crease chiar el.

Iar atunci, într-o fracțiune de secundă dispăruse în mulțime scăpând ușor de marchiz în aglomerația de la intrarea pe pod. Se întrebă ce se întâmplase după aceea. Ce se petrecuse după ce marchizului i se înfățișase imaginea vie a soției sale moarte? Fruntea i se încruntă de consternare.

Dacă își acordase prea mult credit? Dacă se supraevalua? Dacă marchizului nu-i mai păsa de ea așa de mult cum credea ea, iar obsesia lui se transferase spre o pajiște mai verde reprezentată

de Lady Julia și de toți acei bani ai ei? Dacă... Se sili să înceteze. Disprețuia toate întrebările care începeau cu „dacă”. Nu aveau nici o utilitate, ci doar îl chinuiau pe cel care și le punea.

Cu toții căzuseră de acord că era mai bine ca Jamie să se ducă la întâlnirile stabilite, în loc să se ascundă după micul spectacol de la Westminster. Sebastien considera că Jamie ar trebui să fie văzut în oraș cât mai mult posibil, chiar dacă numai pentru a-și stabili credibilitatea. Un gentleman care se izola toată ziua într-un mic apartament ar fi fost suspect, dar un gentleman care era văzut cheltuindu-și banii în cele mai bune magazine și localuri din Londra ar fi fost considerat de cei din înalta societate ca fiind unul dintre ei.

Gisele se strâmbă. Partenerii ei aveau să se întoarcă în cele din urmă cu răspunsuri la toate întrebările ei. Trebuia doar să aibă puțină răbdare.

Începuse să se lase seara când Sebastien și Jamie se întoarseră încărcăți cu vrafuri de cutii și pachete ambalate. Valetul își depozită fără ceremonie povara în hol și se duse imediat la Gisele, sărutând-o sonor pe ambii obraji.

— Ai fost extraordinară în după-amiaza asta, îi spuse el cuprinzând-o într-una dintre rarele lor îmbrățișări.

Gisele întâlnește ochii lui Jamie peste umărul lui Sebastien. Încordat și îngrijorat, Jamie îi cerceta chipul. Ea îi adresează un zâmbet liniștitor, iar el îi surâse la rândul-i, fața lui exprimând o blândețe pe care ea n-o mai văzuse.

— Spuneți-mi, le ceru ea, desprinzându-se de Sebastien. Spuneți-mi ce s-a întâmplat. Chiar a crezut Valence că am fost eu?

Cu un aer înfumurat, Jamie își încrucișă brațele și se sprijini de polița șemineului.

— Ce versiune preferi să auzi? întrebă Jamie. Fiindcă am auzit mai multe prin locurile pe care le-am vizitat în după-amiaza aceasta.

Gisele se uită nedumerită la Jamie.

— Versiuni?

Jamie se încruntă concentrat și îi relatează patru variante ușor diferite ale evenimentelor petrecute după ce Gisele îi zâmbise

și îl salutase pe marchiz. În trei dintre aceste povești, marchizul se urcase pe balustrada podului cu intenția de a se arunca în fluviu, dar fusese salvat de gândirea rapidă și de acțiunea și mai rapidă a ducelui de Worth. În alta, marchizul o aruncase în apă pe o tânără servitoare nefericită. Dar în toate, marchizul de Valence crease haos și confuzie, înnebunit în căutarea disperată a răposatei sale soții.

— O! Gisele se trânti neatentă într-un fotoliu, surprinsă de succesul strategiei lor. Nu m-am așteptat...

— Au fost locul potrivit și momentul potrivit, reflectă Sebastien după un moment. Chiar înainte de sesiunea Camerei Lorzilor. Un mare număr de oameni potriviți au fost martori la, ăăă, episodul lui Valence.

— Va fi suficient? întrebă Gisele.

— Conte de Boden a fost acolo?

— Nu l-am văzut, spuse Jamie. Dar sunt sigur că deja a aflat ce s-a întâmplat.

— Credeți...?

O bătaie în ușă îi curmă următoarea întrebare.

Jamie o privi în ochi, iar Gisele fu străbătută de un freamăt de îngrijorare.

— Nici să nu te gândești să deschizi ușa, șuiere Jamie. Închide-te în dormitor și să nu ieși până nu-ți spun eu.

Gisele nu avu nevoie să i se zică de două ori.

Extrem de încordat, Jamie deschise ușa.

Răvășit și asudat, lordul Huston se năpusti pe lângă el și se opri brusc în mijlocul holului.

— Intră, te rog, Lord Huston, rosti Jamie închizând ușa.

— Trebuie să vii în parc mâine.

Huston își scoase agitat mânușile.

— În parc?

— Da, da. În Hyde Park. La Rotten Row. La ora normală și toate alea. Iar eu nu pot... Am nevoie de...

Bărbatul arăta ca un cal speriat. Jamie deschise gura, apoi se răzgândi. Ridică o mână.

— Dă-mi voie să-ți ofer o băutură. Brandy?

Vicontele înghiți în sec.

– Sebastien? A venit lordul Huston. Dacă ești amabil, toarnă-i, te rog, un brandy. Și a lăsat menajera ceva de mâncare?

Valetul lui apărură tăcut în pragul ușii.

– Desigur, domnule Montcrief. S-ar putea să mai fie niște plăcintă rămasă de la...

– Nu vreau nimic de mâncare, spuse vicontele. Doar o băutură.

– Desigur.

Sebastien se apropie pentru a lua pelerina lui Huston. Bărbatul nu păru să bage de seamă, la fel cum nu observă nici că Jamie îl conduse spre unul dintre fotoliile de lângă foc.

Sebastien se întoarse cu două pahare cu băutură, iar Huston îl goli pe al lui dintr-o înghițitură nervoasă. Carafa fu lăsată discret pe măsuta de lângă viconte, iar Sebastien schimbă o privire cu Jamie înainte de a dispărea înapoi în salon.

Brandy-ul păru să-l fi calmat pe Huston.

– Îmi pare rău că am dat buzna în felul acesta, Montcrief.

Jamie se așeză pe fotoliul din fața vicontelui și își flutură nepăsător mâna. Faptul că oamenii se năpusteau în apartamentul lui începea să devină tiparul zilei.

– Te pot ajuta în vreun fel? Parcă ai spus ceva despre Hyde Park? În după-amiaza asta, ducele de Worth mi-a spus că aveți de gând să călăriți mâine. Despre asta-i vorba?

Huston clătină din cap și se uită pătrunzător la Jamie.

– Am fost foarte naiv când ți-am împărtășit sentimentele mele față de apropiata căsătorie a surorii mele cu lordul Valence.

– Da, rosti Jamie încet.

– Nu sunt sigur de ce am făcut-o.

– Nu pricep.

– Nu te cunosc, domnule Montcrief. Nu te cunosc bine, dar totuși scurtul timp pe care l-am petrecut împreună m-a convins că ești un om de onoare. Că ai abilitatea de a-i vedea pe oameni așa cum sunt. Cred că de asta mi-am exprimat îndoielile.

– Mulțumesc. Jamie îl privi confuz. Cred.

Fu rândul lui Huston să-și fluture nepăsător mâna, apoi își mai turnă niște brandy. Și porția aceasta dispărură la fel de repede ca prima.

— În după-amiaza aceasta...

Se opri părând în pană de cuvinte și se consolă strângând carafa la piept.

— Ah! Jamie se sprijini de spătar și afișă o expresie de înțelegere încurajatoare. Te referi la nefericitul incident de pe Bridge Street, din această după-amiază.

— Am auzit că ai fost acolo, murmură Huston. Ba chiar ai salvat mantia lui Valence de la distrugere.

— De fapt, valetul meu a făcut asta.

Huston păru să se prăbușească.

— Tata insistă să ieșim în familie mâine, rosti el printre dinții încheștați. Tata și mama. Surorile mele. Și lordul Valence, desigur. Se înfioră. Tata dorește să arate o solidaritate familială pentru ca acest... nefericit incident să fie ascuns sub proverbialul covor și uitat. Vrea să confirme că totul este în regulă în lumea familiei Hextall.

— Tatăl tău nu este îngrijorat de faptul că bărbatul cu care fika lui urmează să se mărite a fost văzut pe balustrada unui pod, căutându-și soția moartă?

Din pricina surprizei, Jamie uitase de politețe. Huston pufni.

— Tata m-a asigurat că poveștile sunt exagerate. Insistă că incidentul din această după-amiază a căpătat o amploare nejustificată din pricina bârfelor dușmănoase, invidioase. Spune oricui dispus să asculte că lordul Valence a fost mereu un gentleman desăvârșit față de fiica lui și față de cei din jurul lui. Iar dacă marchizul a fost copleșit de șocul de a vedea o femeie care părea fantoma soției sale moarte, asta nu face decât să dovedească faptul că a iubit-o foarte mult și că respectă într-un mod admirabil jurămintele căsătoriei.

„Ei bine, rahat!“ gândi Jamie șocat. Contaseră pe o reacție cu totul diferită din partea lui Boden. Nu conta ce gândea tot restul Londrei, opinia contelui era cea care conta.

— Mare păcat, spuse Jamie păstrându-și vocea egală. Și ce are marchizul de zis despre toate astea?

— N-am fost acolo, dar mi s-a spus că lordul Valence a venit personal la mama și la tata, în această seară, pentru a-și exprima regretele față de evenimentele de după-amiază și ca să-și ceară

scuze pentru stânjeneala pe care e posibil să i-o fi provocat contelei sau surorii mele.

„La naiba!“ gândi Jamie furios. Evident, Valence nu era gata să abandoneze averea Hextall din cauza unei apariții a fantomei fostei soții.

– Ce pot să fac eu? îl întrebă pe Huston.

– Poate că n-ar strica să vorbești cu tata. Să-l convingi că obiecțiile mele față de această uniune nu sunt născute din prejudecăți neîntemeiate și a faptului că nu-l plac, că doresc să împiedic această căsătorie nu pentru a afecta poziția socială a familiei, ci pentru a o proteja pe Julia de rele. Poate că, dacă aude câteva cuvinte de atenționare din parte unui respectat căpitan de cavalerie, se va gândi de două ori.

– Nu știu ce aș putea spune care să nu fi fost spus deja de peste o jumătate de tonă de cărbuni împrăștiați pe stradă, sublinie Jamie.

– O, Doamne! Huston își lăsă capul în palme. Este un dezastru. Lui Valence nu i se poate îngădui să intre în familia noastră.

„Habar n-ai tu!“ gândi Jamie posomorât.

– O să fac tot ce pot, desigur, îl asigură el pe viconte. Nici eu nu-l plac și nici n-am încredere în acest om.

– Mulțumesc. Huston își ridică privirea. Nu pot petrece nici măcar două ore într-o conversație politicoasă cu Valence, prefăcându-mă că-mi face plăcere prezența lui. S-ar putea să mă inspire din ce a făcut el și să mă arunc de pe un pod în lacul Serpentine. Tu o să mă salvezi de mine însumi. Încercă să zâmbească în ciuda nefericirii. Cel puțin Viola va fi încântată de prezența ta.

Jamie tresări în sinea lui.

– Atunci, abia aștept.

Stabiliră detaliile, apoi Jamie îl conduse la ușă pe vicontele care se afla acum într-o formă mult mai bună.

– Mulțumesc din nou, domnule Montcrief.

– Nu-mi mulțumi încă, îi atrase atenția Jamie. N-am făcut nimic.

Huston suspină și se grăbi spre scară.

– Am toată încrederea în dumneata, îi spuse el peste umăr.

Jamie închise ușa și se sprijini de ea.

— Asta este extrem de dezamăgitor. Sebastien venise lângă el. Speram că Boden e mai deștept.

— Nu știu ce altceva l-ar convinge pe conte că nu poate îngădui ca nunta să aibă loc.

— Atunci, nu trebuie să ne ocupăm de conte.

Vocea lui Gisele îl luase prin surprindere. Jamie își ridică privirea spre ea. Se afla în pragul ușii salonului, având pe chip o expresie fermă și calmă, nelăsând să se vadă nici un semn al frustrării pe care o simțea.

— Ai auzit totul?

— Da.

— Și ce sugerezi?

— Să ne concentrăm asupra lui Valence. Încă îl putem discredita public dacă se ivește ocazia, dar, în cele din urmă, Valence este cel care decide dacă nunta va avea loc.

Sebastien își mângâie mustața.

— Crezi că-l putem face pe marchiz să se dezonzoreze singur și să refuze să se însoare cu Lady Julia?

— Nu noi. Eu. Și, da, pot. Și va părea nebun.

Jamie se desprinsese de ușă. Mai văzuse expresia aceea pe chipul lui Gisele, și în general nu ducea la ceva care să-i fie pe plac.

— Valence trebuie să creadă fără urmă de îndoială că eu trăiesc.

— Am crezut că am rezolvat foarte frumos asta astăzi.

Jamie încerca s-o îndepărteze de cine știe ce plan nebunesc se cocea în spatele acelor ochi frumoși.

— A crezut că m-a văzut. Dar mai crede asta acum? Nu are nici o dovadă. Iar contele Boden i-a furnizat o scuză plauzibilă și o explicație.

— Atunci, o facem din nou, spuse Jamie. Ce am făcut în după-amiaza asta.

Sebastien clătină resemnat din cap.

— Gisele are dreptate, James. Îl putem chinui luni de zile pe Valence cu întrezăriri ale miresei sale pierdute, dar acesta este un asediu, iar noi nu mai avem timp. După ziua de azi, Valence va fi mai vigilent și e mai puțin probabil să reacționeze la fel de nesăbuit în public. Trebuie să ne schimbăm strategia.

— Valence ia laudandum pentru a-l ajuta să doarmă.

Gisele era cufundată adânc în gânduri.

— Ceea ce ți-e familiar te liniștește, rosti Sebastien. I-a plăcut mereu să fumeze.

Jamie îi văzu pe Gisele și pe valet uitându-se lung unul la altul.

— Opiul este înșelător, nu-i așa? rosti Gisele încet. În diversele sale forme, poate stârni tot soiul de vise ciudate, febrile. Îi face pe oameni să creadă în fantome.

Jamie tresări de parcă ea l-ar fi lovit.

— Nu!

— Poftim? zise ea ridicând o sprânceană blondă.

— Nu!

— Nici măcar nu știi la ce mă gândesc.

— O, ba da, știi. Și este cea mai idioată și nesăbuită idee care ți-a venit până acum. Și mi-ai promis că nu vei fi nesăbuită. Una e să apari în fața lui înconjurată de o mulțime de oameni printre care te poți ascunde, eu și Sebastien aflându-ne la un pas de tine, și cu totul altceva este să fii captivă într-o cameră cu un nebun drogat. Asta plănuiai, nu-i așa?

— Da. Totuși, n-am plănuir să fiu singură, zise ea. Și n-am plănuir să fiu captivă. L-am văzut de multe ori pe Valence luând opiu. Devine foarte slăbit și letargic.

— Da, desigur, clocoti Jamie. Și dincolo de celelalte planuri, cum plănuiești să-l droghezi, domnișoară Whitby?

Sebastien fu cel care vorbi.

— Lăsați asta în seama mea.

— Nu mă ajuți, Sebastien! strigă Jamie. Ar trebui să spui ceva de genul: „Gisele, este prea primejdios și frizează nebunia, și nu va funcționa niciodată“.

— Trebuie ca el să mă vadă, Jamie. Să mă vadă într-un decor plin cu amintiri, și dorințe neîmplinite, și visuri. Trebuie să-l fac să-și amintească. Să-l fac să creadă. Trebuie să-i las o dovadă tangibilă.

— Ei bine, o s-o faci legată cu lanțuri de mine, mârâi Jamie, pentru că mai degrabă o să înghețe iadul decât să te las singură în casa lui pentru a pune în scenă unul dintre spectacolele tale absurde, printre aburi de opiu și depravare.

— Da, șopti Sebastien.

— Pardon?

Jamie și Gisele se întoarseră amândoi spre valet.

— E genial!

— Nu pricep.

— Una este ca Valence s-o vadă pe Gisele. Asta îl va măcina amarnic. Îi aruncă o privire meditativă lui Gisele. Dar dacă te vede cu un alt bărbat?

Gisele se uită cu ochi mari la Sebastien.

— Îmi place la nebunie cum îți lucrează mintea.

— Asta l-ar înnebuni ca nimic altceva.

Sebastien își încrucișă brațele, afișând ceea ce părea o satisfacție înfumurată.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Jamie își aruncă brațele în sus cu un gest de înfrângere totală, dezgustat de amândoi. Și bănuiesc că vă așteptați să accept asta.

— Nimeni nu te va sili, firește. Deși ai fi mult mai convingător decât mine sărutând-o pe Gisele, fu de părere Sebastien. Chiar dacă refuzi, lui Valence oricum nu-i pasă de tine prea mult. Sunt sigur că Joseph poate face asta fără probleme.

— Joseph? Mintea lui Jamie se golise. Hoțul de cai?

— Vizitiul, îl corectă Gisele cu o ușoară enervare.

— Iisuse Hristoase! exclamă Jamie.

— Nu mai avem timp, Jamie, spuse Gisele apropiindu-se de el. Ne vei ajuta?

— Asta-i o nebunie!

— În ultima vreme, pari să fi îndrăgit foarte mult acest cuvânt. Jamie își îndepărtă mâinile de pe față.

— Asta pentru că-i singurul cuvânt care descrie cât de cât tot ce s-a întâmplat de când te-am cunoscut.

Gisele se uită la Sebastien.

— Poate că ar trebui să-l aduci pe Joseph...

— Să nu îndrăznești! se răsti Jamie. Dacă ai de gând să te furișezi pe întuneric și să te săruți cu bărbați, mai bine să fii eu. În plus, murmură el, probabil că băiatul n-ar supraviețui experienței.

Gura lui Sebastien se arcui, iar Gisele se înroși.

— Sunteți siguri că putem intra și ieși fără să fim văzuți?

Lui Jamie nu-i venea să creadă că era de acord cu asta. Dar știa că ea o va face cu sau fără el.

— Da, rosti Gisele. Mi-am petrecut mult timp punând la cale diverse planuri de evadare. Cunosk casa aia și pe dinăuntru, și pe dinafară.

— Și cum rămâne cu menajera?

Valetul ridică din umeri.

— Doarme în pod. N-o să audă nimic, dar, chiar dacă va auzi, n-o să facă nici un efort pentru a investiga. Mi-a spus că s-a învățat să ignore toate ciudățeniile lui.

— Dar opiul...

— Asta va fi partea cea mai ușoară.

Sebastien își încleștă maxilarele.

— Bine. Jamie se recunoscuse înfrânt. Se întoarse spre Gisele. Dar nu te vei îndepărta de mine. Iar dacă voi crede că este ceva în ne-regulă... dacă marchizul dă măcar vreun semn că nu este suficient de amorțit pentru ca tu să fii în siguranță... atunci, te vei încrede în judecata mea. Ai înțeles?

— Da.

— Și ca să fie clar, Gisele, n-ai pomenit nimic de intrarea prin efracție și de băntuire când m-ai angajat. Cred că voi avea nevoie de o mărire de salariu.

Capitolul 20

După evenimentele din acea după-amiază, Adam fusese silit să le facă o vizită contelui și contesei de Boden, dorind să îndepărteze orice gânduri negre și-ar fi făcut contele ca urmare a incidentului de la Westminster. Boden făcea tot posibilul pentru a discredita bârfele care circulau prin toate cafenelele și saloanele Londrei, dar în particular se exprimase clar că nu era deloc încântat de scandalul iscat de comportamentul bizar al lui Adam. Contele mersese chiar atât de departe, încât să-l amenințe pe Adam

promițându-i că un astfel de comportament nu va fi tolerat pe viitor – iar prostul își încheiase tirada goală sugerând că interesul pe care încă îl mai manifesta față de răposata soție era un afront față de Lady Julia.

Adam mârâi. De parcă ar fi putut mânji reputația unei fete al cărei tată deținuse o fabrică de săpun de mână a treia înainte de a moșteni un titlu care n-ar fi trebuit să-i aparțină niciodată. Parvenitul conte nu era cu nimic mai breaz decât negustorul împruțit care fusese, și curând, va afla că nimeni nu-l amenința pe marchizul de Valence. Nu fără a exista consecințe. Așa că, atunci când Adam ajunsese acasă, le primise pe toate cunoștințele care îi apăruseră la ușă mâunate de o curiozitate morbidă prost disimulată în îngrijorare. În timpul fiecărei discuții, Adam lăsase să-i scape câte un comentariu cum că se îndoia totuși că ar fi bine să o ridice pe fica unui negustor la rang de marchiză. Că se gândea dacă era până la urmă potrivit să aibă vreo legătură cu regretabil de vulgara familie Hextall.

A doua zi dimineață, contele avea să se umilească în salonul lui, implorându-l pe Adam să se însoare cu fica lui. Implorându-l să nu-și retragă cererea în căsătorie și să n-o distrugă pe Lady Julia. Simți o satisfacție sumbră gândindu-se la asta.

Totuși, Adam preferase să evite să meargă la club în acea seară, nemaiaivând nici un interes să răspundă la întrebări lipsite de tact care, până la urmă, nu făceau altceva decât să-i amintească dureros de Gisele. Dar, uitându-se pe fereastră în întuneric, își regretă decizia, pentru că, în lipsa a ceva care să-l distragă, n-avea altceva de făcut decât să se plimbe fără vlagă și supărat prin casă. Dorul, frustrarea și durerea, pe care de obicei era capabil să le suprima, acum nu se mai lăsau alungate.

Când menajera îl informă pe Adam că avea un vizitator, primul gând fu să-i ceară femeii să-l dea pe respectiv afară. Abia când ea îi spuse că bărbatul insistase că fusese angajat la lordul Valence, Adam deveni atent. Se răsti la menajeră să-l poftască pe om, iar apoi, se duse lângă foc, sperând să pară calm și stăpân pe sine.

Sebastien intră în cameră la fel de neauzit ca întotdeauna. La naiba, lui Adam îi lipsise cu adevărat competența bărbatului.

– Lord Valence, rosti el înclinându-și respectuos capul.

— Sebastien, trebuie să mărturisesc că este o surpriză.

— Iertați-mi îndrăzneala, domnule.

— Desigur. Sper că faci bine.

— Atât de bine cât este de așteptat având în vedere situația mea actuală.

— Montcrief.

Sebastien se strâmbă puțin.

— Nu este decât un soldat de rând, domnule.

— Cauți o altă slujbă?

Sebastien se uită în ochii lui.

— Consideră că s-a rezolvat. Adam simți un val de plăcere cuprinzându-l. Nu doar că va avea indiscutabil cel mai bun valet din Londra, dar Sebastien avea să se întoarcă sub acoperișul lui. Sub controlul lui. Poți să te prezinți aici după nunta mea.

— Cele mai umile mulțumiri, domnule. Sebastien făcu o pauză. În legătură cu după-amiaza de azi, domnule, rosti el pe un ton neutru.

Adam se încruntă.

— În după-amiaza de azi, am întâlnit o femeie care era însăși imaginea iubitei mele Gisele. Mă tem că strania asemănare m-a făcut să mă comport într-un mod care nu a fost nici demn, nici potrivit. După-amiaza de azi a fost o greșeală nefericită.

— Poate. Vă cunoașteți soția mai bine decât oricine, spuse Sebastien cu glas moale.

— Da.

Adam suspină înainte de a se încrunta. Ce voia să însemne asta? Îl studie pe valet, dar nu văzu decât compasiune pe chipul omului. Fostul lui valet scoase o punguță din haină.

— Pentru seara asta, domnule. Știu că această după-amiază a fost dificilă. Mă gândesc că noaptea ar putea fi și mai rea.

Adam luă opiul oferit de Sebastien.

— Mulțumesc, rosti el cu glas răgușit, mișcat peste poate. Era primul lucru amabil pe care îl făcuse cineva pentru el de foarte mult timp. Ți-ai adus aminte.

— Îmi amintesc totul, domnule, spuse Sebastien, apoi făcu o plecăciune și ieși din cameră.

Mirosul fumului de opiu era puternic la etaj, mascându-l pe cel al decăderii și al prafului care se așternuse peste tot. Casa era tăcută, iar Gisele știa că Valence era închis în camerele lui, singur cu pipa sa, nimeni neputând să-l vadă sau să-l deranjeze acolo.

Gisele se furișă încet și neauzită pe hol, având o senzație de ireal. Nu se gândise niciodată să se întoarcă la Londra și nici în cele mai nebunești momente de imaginație nu se gândise să se întoarcă în această casă. În ciuda bravadei de mai devreme, dacă Jamie n-ar fi fost imediat în urma ei, se îndoia că ar fi reușit să ajungă până aici.

Gisele își petrecuse aproape toată viața de femeie măritată în această închisoare, marchizul neîngăduindu-i niciodată să-i viziteze domeniul strămoșesc aflat undeva la capătul vestic al țării. Călătoriseră rar și doar când eticheta solicitase asta, dar, chiar și atunci, vizitele la conacele și pe domeniile de la țară fuseseră scurte și sufocante. Se opri în pragul ușii care dădea spre fostele ei camere, simțindu-se mai mult decât puțin sufocată.

— Ne putem întoarce, auzi la ureche vocea blândă a lui Jamie.

— Nu, șopti ea.

Nu se putea întoarce. Nu se mai putea întoarce.

Se sili să se uite prin camerele în care locuise cândva, pentru a-și dovedi că acum le putea privi în siguranță.

O strălucire argintie din fundul încăperii îi atrase atenția. Lumina felinarelor de pe stradă filtrată prin perdele crea umbre macabre pe pereți, dar era suficientă pentru a se vedea formele și detaliile din dormitor. Gisele se holbă nesigură dacă ochii nu o înșelau. Făcu un pas ezitant în dormitor, apoi încă unul. Ajunse lângă masa de toaletă și ridică obiectul care strălucise în penumbră.

Era peria ei de păr, fire blonde fiind încă prinse printre țepii ei. Oglinda și pieptenele ei se aflau de asemenea acolo, la fel și sticluta de parfum. O pereche de cercei zăceau uitați pe masă, abandonati cu patru ani în urmă. Gisele se răsuci și se îndreptă spre masivul șifonier lipit de peretele opus. Cu un clic ușor, ușa se deschise. Rochiile atârnavă în fața ei — cele mai fine țesături încă strălucitoare și curate. Își trecu degetele peste mătase și muselină aurie, peste tafta și satin. Rochiile luceau în întuneric, culorile

lor palide fiind parcă niște amintiri fantomatice ale femeii care le purtase cândva.

– O, Doamne! șopti ea răsucindu-se.

Capotul ei din mătase brodată încă mai era atârnat pe spătarul unui scaun, acolo unde îl lăsase ea când se îmbrăcase cu o rochie de bal, într-o seară de primăvară asemănătoare cu aceasta.

– Toate sunt aici, șopti ea. Așa cum le-am lăsat în seara aceea. Jamie intrase în cameră și rămăsese lângă ușa.

Gisele descrie încet un cerc, încercând să identifice ce simțea. O ușoară greață. Repulsie. Ceva asemănător cu mila.

– Totul este la fel.

Jamie veni în fața ei. Mâinile lui îi cuprinseseră fața.

– Nimic nu este la fel.

Ochii lui licăriră în întuneric.

Gisele dădu din cap și îl prinse de mâini, ancorându-se de forța calmă a lui Jamie.

– De patru ani, Valence așteaptă să mă întorc. Zâmbi rece, cu asprime. Hai să nu-l dezamăgim.

Opiul era de o calitate excelentă, după cum știuse că va fi – Sebastien îi adusese mereu tot ce era mai bun. Laudanumul pe care Adam îl folosea de obicei îi oferea uitare, dar în seara asta el nu uitare dorea. Stătea sprijinit pe dușumeaua dormitorului, inhalând adânc fumul tare, familiara ușurare apatică furișându-se în el încet, dar sigur. Dumnezeuule, chiar avea nevoie de asta. De câteva ore în care să se simtă bine din nou. Să găsească plăcere în ceva. Avea nevoie de o evadare într-o lume a fanteziei în care putea găsi singurul lucru în stare să-i aducă alinare. Amintirea lui Gisele îl traumatizase în această după-amiază, pe pod, iar acum avea s-o caute într-un loc unde știa că o putea găsi și de unde știa că ea nu va putea fugi.

Mâinile și picioarele îi deveniră grele și nu mai simți nimic la extremități. Simți că plutește, pipa căzu zăngănind pe tava din fața lui, iar capul i se lăsă pe spate în timp ce el abandonează lumea neînsemnată și inconsecventă din jurul lui. O căută murmurându-i numele, așteptând, sperând, știind că avea să vină la el.

Minute sau ore trecură și, ca dintr-o ceață, ea apără.

– Adam.

Gisele stătea în picioare lângă el, părul blond căzându-i în bucle pe umeri, umbre ciudate fiind așternute pe chipul ei de flacăra felinarului.

O vedea mai clar decât o văzuse vreodată, părând suficient de reală pentru ca pulsul să i-o ia razna de anticipare. Și spre deosebire de visele trecute, Gisele purta halatul pe care i-l dăruise cu ocazia nunții – un veșmânt din mătase pură brodată complicat cu trandafiri minusculi. Își simți trupul fremătând și își aminti cum o făcuse să-și dea jos halatul acela. Îi zâmbi soției sale și întinse mâna spre ea, dar ea se îndepărtă. Adam nu se supăra. Aici, ea nu se îndepărta niciodată prea mult.

– Întoarce-te, murmură el făcându-i semn cu degetele.

Ea pluti în jurul lui, poalele capotului atingându-i pielea, frământând ceva între degete.

– Ce mi-ai adus în seara asta, Gisele? întrebă el.

– Ce ai pierdut, șopti ea de parcă ar fi trebuit să fie evident pentru el.

Obiectul scânteie.

– Diamantele mele.

Asta îi provocă o bucurie imensă, iar în visul lui, ea se aplecă astfel încât pietrele scânteiară în fața ochilor lui într-un caleidoscop de culori. Culorile se învârteliră, iar când vederea i se limpezi, ea dispăruse.

– Gisele?

Adam își întoarse fără grabă capul. Ea se afla lângă patul lui, privind în penumbră.

Un alt val de extaz îl cuprinse, iar Adam își simți mădularul întărindu-i-se. O învățase atât de bine.

Întunericul spre care privise Gisele se mișcă și căpătă brusc formă, un bărbat apărând. Îi cuprinse capul în mâini și o sărută, posesiunea acestuia asupra ei fiind evidentă.

Adam se mișcă îngrozit, extazul curmându-i-se, dar se simțea prea apatic pentru a găsi o soluție.

– Gisele, o chemă el, dar ea nu-l mai asculta.

Îl săruta pe bărbatul fără chip, halatul alunecându-i de pe umeri în timp ce ea îl ignora.

— Gisele! o strigă Adam din nou, dar bărbatul fu cel care se uită la el, trăsăturile conturându-i-se puternice în lumina felinarului.

— Am găsit ce ai pierdut tu, îi spuse Montcrief, iar apoi camera se cufundă în întuneric, iar Adam nu mai știu unde o văzuse ultima dată pe Gisele. Se strădui să se orienteze, dar în zadar.

Umbrele îl copleșiră, iar Adam fu absorbit în abisul apăsător, știind cumva că o pierduse din nou pe iubita lui Gisele.

Capitolul 21

Jamie o împiedică ferm să se întoarcă în camera ei de la mansardă. În schimb, o băgase pe furiș în apartamentul lui, ignorându-i protestele nu foarte aprige, și o instalase pe canapea, acoperind-o cu o pătură și dându-i un pahar mare cu whisky. Apoi, se apucase să facă focul, iar frigul atotcuprinzător făcu curând loc unei călduri aproape copleșitoare, toropitoare.

Sorbind din băutura tare, Gisele încercă din răspuțeri să nu se gândească la Valence cum îl văzuse rășchirat pe podea, cu ochii injectați și sticloși, cu pleoapele coborâte pe jumătate. Încercă să nu-și amintească de fostele ei camere aflate în perfectă ordine, de parcă Valence ar fi știut cumva că ea avea să se întoarcă. Simplul fapt de a se fi aflat în acea casă făcuse s-o furnice pielea, iar o miasmă rece să i se infiltreze adânc în oase. Se cutremură.

— Se va face mai cald în curând, spuse repede Jamie venind să se așeze lângă ea.

— Este suficient de cald, murmură ea privindu-și băutura. Închise ochii. A fost... mai greu decât am crezut.

— Dar s-a terminat.

— Da. Își lăsă capul pe spătarul canapelei. Mulțumesc, Jamie. Că ai fost acolo.

— Nu te-aș părăsi niciodată.

Gisele ridică din umeri simțindu-se brusc mai epuizată decât își amintea să se fi simțit vreodată. Nu-și dorea decât să se târască

în pat, să-și tragă pătura peste cap și să pretindă, pentru foarte mult timp, că lumea nu exista. Se uită la Jamie.

— Ar trebui să plec. Nu poți avea o femeie în apartament, în toiul nopții. Vei fi evacuat dacă ești prins.

— Vei rămâne aici. Jamie o privea cu ochi îngrijorați. Nu vreau să fii singură acum.

— Jamie, n-o să mă arunc în fața unei trăsuri, dacă pentru asta îți faci griji.

— Nici nu mă aștept ș-o faci.

Îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz. Gisele încercă să găsească energia necesară pentru a i se opune, dar whisky-ul și căldura în combinație cu oboseala o făceau să-i fie aproape imposibil.

— Poate că o să mai stau câteva minute, șopti ea.

Gândul la camera rece, întunecată și izolată din pod nu era deloc atrăgător în clipa aceea. Realiză că Jamie îi strecurase cumva o pernă sub cap, iar ea se sprijini de moliciunea îmbietoare. Îl simți mișcându-se și ridicându-i picioarele pe canapea, apoi învelind-o bine cu pătura. Îi luă paharul din mână și o sărută pe frunte.

Gisele suspină și închise ochii.

Armele mai bubuiau încă. Scurpau neconținut foc și moarte, iar fumul atârna greu deasupra câmpului de luptă, făcând ca ochii lui Jamie să lăcrimeze. Își simți iapa mișcându-se sub el, animalul epuizat dorindu-și cu nervozitate ca acest coșmar să se sfârșească. Gâfâia, iar trupul strălucitor cândva îi era acoperit acum cu sudoare și sânge. Jamie se uită într-o parte și în cealaltă, îngrozindu-se când văzu cât de puțini rămăseseră. Încă unul. Încă un atac, iar francezii vor ceda sau ceea ce mai rămăsese din regimentul lui avea să fie distrus.

— Stai în spatele meu, îi strigă el lui Red, care îi zâmbi trufaș, cu dinții oribil de albi pe fondul chipului murdar de sânge și de praf.

— Hai să-i terminăm pe ticăloșii ăștia, țipă Red, și calul său se cabră când un alt tun bubui.

Își ridică sabia în semn de salut spre Jamie, apoi atacară din nou. Prin păclă se auziră trosnetul armelor, plesnitura îngrozitoare a plumbului intrând în carne, iar iapa lui necheză,

picioarele din față cedându-i și prăbușindu-se la pământ, galopul transformându-se într-o rostogolire de oase care se frângeau. Jamie fu azvârlit din șa, dar parcă privea de la mare distanță de sus. Nu simți nici o durere până nu se lovi de pământ, apoi nu percepu decât o neîncredere amortită în timp ce trupul zvârcolindu-se al calului său îi ateriză pe partea inferioară a trupului, după care rămase nemișcat.

Jamie încercă frenetic să se elibereze de sub iapa moartă. Doar că nu putea să-și miște unul din brațe, iar el realiză cu aceeași neîncredere că fusese împușcat, iar sângele îi curgea întunecat prin lâna stacojie a uniformei. Se prăbuși înapoi în țărână, înclăștându-se de iarbă, știind că, dacă nu se va putea elibera, va muri.

Brusc, simți mâini sub el trăgându-l cu putere, iar Jamie țipă când o sulită de durere parcă încinsă în foc îi străpunse umărul ajungându-i în piept.

– Nu te mai văita, căpitane, auzi o voce aspră la ureche. Era mai dur când aveai zece ani!

– La naiba, Michael, ce dracu' faci? țipă Jamie. Urcă-te pe calul tău!

– Al naibii animal a avut tupeul să moară sub mine, gâfâi Red în vreme ce se lupta să-l elibereze pe Jamie.

– Atunci, întoarce-te! Găsește altul. Jamie se uită în jur cuprins de panică, știind exact cât de vulnerabil era un cavalerist fără cal. La naiba, Red! Lasă-mă pe mine! Îți ordon!

– Nu te aud. Red îi rânji din nou, smucindu-și capul într-o parte. Ale dracului împușcături sunt prea zgomotoase...

Se opri, iar zâmbetul șmecheresc fu înlocuit de o privire confuză. Pielea îi deveni cenușie, iar un infanterist francez, un flăcău care abia dacă depășise vârsta adolescenței, își smulse baioneta de sub coastele lui Michael. Se uită la Jamie și, nevăzând decât un mort, se răsuci și dispăru înapoi în haos.

– Nu! țipă Jamie și se ridică brusc în șezut.

Respira anevoie, iar pielea îi era îmbrobonită de sudoare, deși se simțea înfrigorat în întunericul de dinainte de ivirea zorilor. Nu se afla pe câmpul de luptă, înconjurat de muribunzi, oameni și cai, pe pământ saturat de sânge și de măruntaie și respirând duhoarea morții. Era în patul unui aristocrat, pe o saltea din pene,

încurcat în așternuturi de mătase, încă îmbrăcat cu hainele în care adormise.

Se trase pe marginea patului și își masă umărul, simțind sub cămașă proeminența groasă a țesutului cicatrizat. Avea nevoie disperată de o băutură. Ridicându-se în picioare, se apropie de ușile salonului și le deschise, tresărind când balamalele protestară zgomotos. Se îndreptă clătînându-se spre bufet și carafe.

— N-ai putut să dormi? se auzi o voce din întuneric, iar Jamie aproape că țipă.

— Iisuse!

Nervii îi erau încordați. După acel vis, se simțea mereu slăbit și amețit. Privi în direcția canapelei, dar își dădu seama că Gisele nu se afla acolo. În schimb, pe bancheta de lângă geamul înalt care dădea spre grădini se zărea abia vizibilă silueta unei femei.

— Ce faci? întrebă el în cele din urmă, cu voce răgușită.

— Același lucru ca și tine. Gisele își băgă picioarele goale sub poalele fustei și își strânse mai tare pătura în jurul umerilor. Atunci când un vis te trezește, nimic nu te mai poate convinge că este o idee bună să te întorci în locul acela. E mult mai ușor să aștepți zorii.

Jamie scoase un sunet imperceptibil recunoscând adevărul din cuvintele ei.

— Cred că a fost din cauză că m-am întors în casa aceea. A trecut multă vreme de când... n-am mai visat.

Nu se uită la el.

Jamie se îndepărtă de bufet și se așeză alături de Gisele, suficient de aproape pentru a-i simți căldura, dar nu suficient de aproape pentru a o atinge. Ea dăduse la o parte draperiile atât cât să lase o fâșie argintie din lumina lunii să pătrundă în cameră, iar el o privi preț de un minut îndelungat cum se uita afară, în întuneric, fără să vadă nimic. Oricât de puternică era Gisele, întoarcerea în acea casă o costase. Părea obosită și secătuită, iar vivacitatea ei obișnuită dispăruse.

Își dădu seama că subestimase sau nu înțelesese efortul pe care trebuia să-l facă ea pentru a ține la distanță propriile fantome. În noaptea aceasta, fusese silită să dea ochii cu ele. Dar o făcuse.

Rămaseră în tăcere, ascultând vântul izbind în geamuri.

— Mi-am ucis fratele.

Cuvintele ieșiră înainte ca el să le poată reține.

Respirația ei se opri pentru câteva clipe înainte de a-și reveni, însă nu îl privi.

— La Waterloo.

Ea se răsuci și își sprijini capul de genunchi, ochii strălucindu-i în lumina lunii care o învăluia.

— Nu înțeleg. Fratele tău este ducele de Reddyck.

— Fratele meu cel mai mic e duce acum. Malcolm. Am fost trei.

Gisele îl privi doar, o cută fină străbătându-i fruntea.

— Michael a moștenit titlul după moartea tatălui nostru. Avea cu doi ani mai puțin decât mine și era favoritul familiei. Spiritual, cumsecade, deștept. Tata a refuzat să-i cumpere un brevet. A spus că Michael are datorii și responsabilități față de titlu, nu față de armată. L-am tachinat mereu pe Michael și l-am poreclit Red — prescurtarea de la Reddyck, esența viitorului său.

— Pe tine, tatăl tău te-a lăsat să te înrolezi.

— Eu nu aveam să fiu niciodată ducele. A fi ofițer de cavalerie era o profesie nobilă pentru un bastard, iar tata m-a sprijinit din plin și mi-a apreciat serviciul în armată. După moartea lui, Red a continuat să-mi suplimenteze solda de ofițer astfel încât să pot obține gradul de căpitan. Credea că sunt un afurisit de erou.

Gisele închise ochii, înțelegerea citindu-i-se pe chip.

— N-a fost vina ta.

— Ba da, a fost. Nu m-am străduit să-l conving că lucrurile stăteau altfel. I-am trimis scrisori prin care îl delectam cu povești pe care voia să le audă și nu i-am spus niciodată adevărul. Iar când Napoleon a scăpat de pe insula Elba și a adunat o altă armată, primul lucru pe care l-a făcut Michael a fost să-și cumpere un brevet. Tata fiind mort, iar eu, departe, n-a fost nimeni care să-l oprească. Pur și simplu, într-o zi a apărut în echipament complet, călare pe un frumos cal de vânătoare irlandez, uniformă fiindu-i atât de nouă, încât vopseaua țesăturii încă nu se uscaseră, iar sabia îi strălucea atât de tare, încât mă dureau ochii. Mi-a zis că vrea să fie ca mine. Să trăiască o viață plină de aventuri și de glorie.

Amintirea era atât de dureroasă, încât aproape că îl sufocă.

— Fratele tău era adult, Jamie.

— Un adult care credea că războiul e un joc. Care nu auzise și nu văzuse niciodată un foc de artilerie transformând o duzină de oameni într-o masă amorfă de carne și așchii de os. Care nu văzuse niciodată infanteriști zdrobiți de ultimii pași ai unui cal muribund și apoi eviscerat din interior spre exterior. Care nu fusese niciodată plătit pentru a ucide. Jamie privi fără să vadă în întineric. Este ciudat cum te obișnuiești cu moartea. În India, în Spania, am văzut și am făcut lucruri oribile. Dar nu am stat niciodată să mă gândesc că erau de fapt oribile până când fratele meu mai mic n-a ajuns să călărească lângă mine, plin de iluzii și concepții greșite despre realitate, iar atunci am realizat că nu puteam face nimic pentru a-l proteja. Nu era aventură și nici glorie. Era doar o nesfârșită așteptare a morții, presărată cu momente cumplite, feroce, în care trebuia să uciți pentru a nu fi ucis.

— Îmi pare rău, Jamie.

— Când a murit, încerca să mă salveze. Calul meu mă ținutise sub el, iar eu fusesem împușcat. Jamie abia auzise cuvintele ei. N-a vrut să asculte... Se opri îngrozit că, din cauza emoțiilor, își pierde ultimele rămășițe de control. Suspendat. A trebuit să mă duc acasă și să-i spun mamei că nu l-am putut salva. Că a murit în fața mea, iar eu nu l-am putut salva.

— Jamie...

— Nu cred că mama a trecut vreodată cu adevărat peste durerea pricinuită de moartea tatei, și era deja bolnavă când am sosit. Cred că moartea lui Michael a distrus-o. S-a prăpădit două săptămâni mai târziu.

Vântul făcu să zornăie un geam care nu era bine fixat, iar Jamie se concentrează pentru a-și menține respirația egală. Gisele era prima persoană cu care vorbise despre Red. Și habar n-avea ce sperase de făcuse asta. Că, mărturisindu-și complicitatea la moartea fratelui său, avea să fie absolvit de păcate? Că ea îl va bate amical pe spate și îi va spune că totul urma să fie bine? Că îi va distra atenția de la propriii demoni, iar pentru asta ea avea să-i fie recunoscătoare? Se temea să se uite la ea și se temea și să nu se uite la ea.

— Și de aceea te-am găsit beat în taverna aceea.

Fusese o afirmație, nu o întrebare. Iar el nici măcar nu putu să-i răspundă.

— Nu știi sigur ce vrei să spun, Jamie.

Vocea ei nu avusese nici o inflexiune, așa că Jamie habar n-avea ce gândea.

— Nici eu nu știu.

Se întoarse pentru a se uita la ea și descoperi că ochii ei erau atințiți asupra lui, privindu-l pătrunzător.

— Acesta este motivul pentru care fratele tău te urăște? Întrebă ea.

Jamie suspină adânc.

— Malcolm mă urăște fiindcă mă consideră răspunzător pentru moartea lui Michael. Mă urăște deoarece Michael m-a urmat la război, iar acțiunile mele, sau mai bine zis lipsa lor, l-au făcut să piardă un frate iubit și l-au silit să ducă o viață plină de responsabilități pe care nu și-a dorit-o niciodată.

— Asta sună foarte... meschin.

Jamie scoase un sunet îndurerat.

— Îmi pare rău pentru Michael. Ea își studie chipul. Dar te-ai pedepsit destul, nu crezi?

— Nu, murmură el nefericit.

— Nu? De data asta, deslușise pasiune în vocea ei. Te-ai gândit că, dacă bei până mori, totul în lume va fi bine?

Jamie își frecă agitat fața.

— N-a fost... Eu nu... Se opri. A fost vina mea.

— Ce anume? Războiul împotriva Franței? Urăsc să-ți spun asta, Jamie, dar nu ești atât de important, încât să stârnești un război între două țări.

Jamie se încruntă la ea.

— N-am zis niciodată că aș fi. Dar ar fi trebuit să fiu în stare să fac ceva.

Ea suspină.

— Poți începe să faci ceva acum – renunță la a purta pe umeri povara morții lui Michael.

— Și cum să fac asta? Cum să mă conving că nu puteam face nimic? Că, dacă aș fi fost doar un pic mai rapid, dacă aș fi stat mai aproape, dacă aș fi...

— Nu poți supraviețui dacă te lași măcinat de „dacă“.

Pe chipul ei se citea compătimire, dar cuvintele îi fuseseră ferme. Își dădu la o parte fustele și se ridică de pe banchetă.

— Ai fost în toiul unui război cumplit, sângeros. Crezi că frațele tău s-a aflat acolo doar din cauza ta? Crezi că a fost atât de infantil, de imatur, încât să nu priceapă ce se petrecea în jurul lui? Că nu și-a dat seama că exista posibilitatea să moară?

Jamie se uită mirat la ea.

— Dar dacă...

— Hai să jucăm jocul ăsta atunci, vrei? îl întrerupse ea pe un ton categoric. *Dacă* tatăl tău ar fi știut că mama ta era însărcinată, atunci poate că nu s-ar fi dus la Londra. *Dacă* nu s-ar fi dus la Londra, tu ai fi fost de drept duce de Reddyck, așa că n-ai fi devenit ofițer. *Dacă* n-ai fi devenit ofițer, fratele tău nu te-ar fi urmat. Deci, logic vorbind, este vina tatălui tău că nu s-a însurat cu ducesa lui suficient de repede. Sau hai să dăm vina pe bunicul tău. El a fost ticălosul în toată povestea asta, nu-i așa? Sau poate că ar trebui să dăm vina pe mama ta? Nu a dezvăluit că este însărcinată, iar când a făcut-o, era deja prea târziu. Pătura îi căzu de pe umeri, nebăgată în seamă. Jamie, poți să-ți irosești întreaga viață cu „dacă“, dar asta nu va schimba absolut nimic. Lucruri rele li se întâmplă oamenilor buni, iar singurul lucru pe care îl poți face este să te aduni și să mergi mai departe. Îți sugerez cu tărie să încerci asta.

Jamie se ridică anevoie în picioare și o privi fix. Își simțea pulsul bubuindu-i în tâmpile și încercă să identifice vâltoarea de sentimente din sufletul lui. Furie. Vină. Admirație. Minunare. Alese furia pentru că numai ea nu-l îngrozea.

— Nu poți să înțelegi cum a fost, mârâi el.

Expresia ei se schimbă atunci, pe chip apărându-i o mască înverșunată. Fără a-și lua ochii de la el, își ridică mâinile și își deschise rochia șifonată, iar apoi, își dezlegă șireturile cămășii. Cu un gest foarte lent, dădu la o parte veșmintele și le lăsă să-i alunece pe trup, adunându-i-se la picioare. Norii se despărțiră brusc sub

acțiunea vântului, iar o rază palidă de lună pătrunse în cameră, îmbăindu-i pielea goală într-o lumină strălucitoare.

Jamie înghiți un nod, aerul îi dispăru din plămâni, iar stomacul i se strânse chinuitor. Ea era superbă, liniile trupului ei fiind tot ce își imaginase vreodată. Ceea ce nu își imaginase erau cicatricile. Urme ale torturii care începeau sub sâni și se continuau pe abdomen, pe picioare și în partea interioară a coapselor. Unele erau în formă de arc, lungi cât palma lui. Altele erau creștături simple, neglijente, denotând doar cruzime. Foarte încet, Jamie se apropie și se opri în fața ei. Întinse o mână, își dădu seama că tremura și se opri. Gisele încă se uita la el, pieptul ridicându-i-se și coborându-i superficial. Îi atinse o cicatrice care se întindea de-a lungul șoldului, simțindu-i pielea denivelată rece în aerul nopții.

În tăcere, se duse într-o parte, apoi în spatele ei, degetele lui rămânând pe pielea ei. Spinarea ei era o oroare de cicatrici întretăiate, iar Jamie recunoscuse imediat ce erau. Văzuse mulți oameni biciuiți de ofițeri pentru diverse ofense. Îi adună părul în pumn și îl dădu la o parte, degetele lui urmărind fiecare dovadă lăsată de bici. Simți o strângere în piept cum nu mai simțise niciodată, iar vederea i se încețoșă.

— Niciodată, acolo unde se putea vedea, rosti ea cu o voce atât de joasă, încât el abia o auzi.

— Îmi pare rău, șopti el. O, Doamne, Gisele, îmi pare atât de rău!

— Nu vreau să-ți pară rău pentru mine, replică ea. Am vrut să vezi ca să înțelegi cum a fost. Suspină profund. Uneori, lucruri rele li se întâmplă oamenilor buni.

Jamie făcu un efort pentru a trage adânc aer în piept. Se aplecă și luă pătura căzută, învelind-o cu blândețe. Își coborî mâinile pe brațele ei și își împleti degetele cu ale ei, lipindu-se de spatele ei. Își înclină capul și își sprijini bărbia de gâtul ei. Ea se sprijini de el și îi strânse mâinile.

— O să-l ucid!

Gisele se răsuci spre el.

— N-o s-o faci. Nu vei risca tot ce ai și tot ce ești pentru nimic. Dacă vei fi prins, viața ta nu va valora nici cât funia cu care te vor spânzura.

Jamie își desprinsese o mână din a ei și îi dădu la o parte părul de pe față.

— Cum ai făcut-o, Gisele? Cum ai suportat și ai supraviețuit, și ai ieșit astfel la liman?

Ea se încruntă.

— Cum astfel?

— Frumoasă. Puternică. Milostivă și bună, tot ce eu nu sunt.

Ea își lipi obrazul de mâna lui.

— Am fost ajutată. Am avut oameni care m-au iubit. Am văzut că oamenii se pot iubi și respecta unii pe alții chiar și în zilele în care nu se plac prea mult unii pe alții. Am ajuns să-mi doresc asta, deși înțelegeam că s-ar putea să n-o capăt niciodată, dar știind că nu meritam ce-mi făcea Valence. Îi apucă din nou mâna. Ce i s-a întâmplat fratelui tău n-a fost vina ta, Jamie. Crezi că Michael ar vrea să te pedepsești pentru alegerile făcute de el? Asta ar fi o insultă față de omul care devenise. Ce-i făcut e bun făcut, iar indiferent cât de mult îți dorești, nu poți schimba trecutul. Trebuie să treci peste asta dacă vrei să ai șansa de a trăi din nou.

Jamie închise strâns ochii, simțind un nod suspect în gât. O cuprinse în brațe și o trase aproape, o parte a subconștientului său crezând că, dacă o strângea suficient de aproape de el, va putea face așa cum îi ceruse ea.

— Voi încerca, șopti el cu glas răgușit la urechea ei.

— Asta-i tot ce poți face, rosti ea, sprijinindu-și capul pe pieptul lui. Chiar și atunci când pare imposibil.

El își îngropă fața în părul ei.

— Tu cum faci?

— Nu mă gândesc niciodată la el. La ce mi-a făcut. Trase adânc aer în piept. Dar faptul că m-am dus în acea casă a scos la lumină tot ce crezusem că am îngropat. Mi-a readus coșmarurile. Noaptea asta este una dintre dățile când a trece peste ce s-a întâmplat pare puțin... cam imposibil.

Îi scăpă un hohot de râs batjocoritor, trist, dar lipsit de autocompătimire.

Lui Jamie îi era dificil să priceapă de unde căpătase ea o asemenea forță – o forță interioară pe care el n-o avea. Căutase consolare și înțelegere în altă parte, mai ales pe fundul unei sticle, și niciodată nu reușise să le găsească. Până acum. Până la Gisele.

Atingerea trupului lui Gisele era un chin dulce, compasiunea din inima lui luptându-se disperată cu dorința răscolitoare din corpul său. Dorea s-o facă să uite. Asta era ceva ce putea face pentru ea. Dorea cu disperare s-o facă pentru ea. Dar nu făcu nici o mișcare pentru a o atinge, și mai mult, era îngrozit că ar putea trăda fragila legătură de încredere nou creată.

– Mulțumesc, rosti Jamie încet. Strânse pătura mai mult în jurul frumosului trup plin de cicatrici. Că ai încredere în mine.

Pentru o clipă scurtă, ea își ridică privirea spre el, apoi își lăsă din nou capul pe pieptul lui.

– Unele secrete își pierd puterea când nu mai sunt secrete.

Jamie știa că nu se referea doar la ea.

– Te gândești la Valence acum? întrebă el.

– Încerc să n-o fac.

El îi ridică bărbia cu degetele și o sărută cu o tandrețe deosebită.

– Dar acum?

Gisele zâmbi ușor, cu buzele lipite de ale lui.

– Nu la fel de mult.

Încurajat, el o sărută mai profund, lăsându-și degetele să treacă prin părul ei, cuprinzându-i ceafa. Îi simți degetele încreștându-se de cămașa lui.

– Acum?

Gisele clătină din cap, brațele încolăcindu-i-se pe după gâtul lui.

– Du-mă în pat, Jamie Montcrief, șopti ea.

El nu așteptă să i se spună de două ori.

Jamie o ridică în brațe și o duse în dormitor, lăsând-o să alunece pe trupul lui când se opri lângă pat. Se aplecă și o sărută din nou, o seducție lentă, delicată a limbilor, dar nu fu suficient pentru ea. Ea dorea să uite. Dorea să se piardă în Jamie atât de irevocabil, încât trecutul cu toate amintirile lui întunecate să n-o mai găsească niciodată. Îl dorea pe Jamie cum nu mai dorise în viața ei pe nimeni.

Se lipi de el, mâinile coborându-i pe gâtul lui și strecurându-se pe la guler în cămașă, până își putu plimba palmele pe umerii săi largi. Sub degete, îi simți inima bubuind într-un ritm care rivaliza cu al propriului puls care îi urla în urechi. Îi trase cămașa peste cap și o lăsă să cadă pe dușumea.

Jamie se cutremură la atingerea ei, și orice rest de gingășie dispăru alungat de dorință. Mâinile lui Gisele găsiră șlițul pantalonilor și descheiară repede nasturii. El gemu când ea îngenunche în fața lui și îi trase pantalonii în jos. Apoi își trecu mâinile pe dosul picioarelor lui și peste coapse, înainte de a-i cuprinde în palmă mădularul care pulsa.

— Nu de data aceasta, iubita mea, șopti Jamie ridicând-o la pieptul lui. De data asta, vii cu mine.

Jamie puse din nou stăpânire pe gura ei, acaparator și neobosit. Îi trase pătura de pe ea și o ridică pe el astfel încât picioarele ei îi cuprinseră șoldurile, iar ea îl simți tare și pulsând la intrarea în miezul ei. Gemu ușor, disperată să-l primească, dar el o ținu nemışcată, lipită de trupul lui. Cu o încetineală chinuitoare, Jamie o puse pe pat și veni deasupra ei, greutatea și căldura lui făcând anticiparea și mai dureroasă.

Buzele lui le părăsiră pe ale ei, lăsându-i o dără de foc pe gât, iar apoi se mutară pe sâni, mâinile mângâindu-i și cuprinzându-le rotunjimea. În tot acest timp, Gisele îi simți vârful mădularului lipit de intrarea în ea și aproape că țipă de dorință. Băgă mâna între ei, dar el i-o prinse și o puse din nou pe umărul lui.

— Nu încă, rosti el cu o strălucire diavolească în ochi și se apăsă câțiva centimetri în ea.

Gisele se arcui spre el, simțind cum marginea abisului se apropia cu repeziciune de ea. Vibra, și trupul o durea, și avea nevoie

de Jamie. Avea nevoie de el în ea, îngropat adânc. Picioarele ei se strânseseră în jurul taliei lui, măbind presiunea mădularului pe trupul ei.

– Te rog, Jamie, șopti ea știind că îl implora și nepăsându-i deloc.

Jamie gemu, iar apoi pătrunse în ea, în vreme ce gura i-o acoperi pe a ei pentru a-i captura țipătul. Se retrase, doar puțin, înainte de a se împinge din nou, mușchii spinării încordându-i-se sub mâinile ei. Șoldurile lui Gisele se ridicară pentru a le întâlni pe ale lui, fiecare terminație nervoasă a trupului ei fiind cuprinsă de foc.

Tremurul începu din adâncul ei, pulsând și răsucindu-se în spirală tot mai strânsă, până deveni un vârtej arzând nemilos. Mușchii interiori fură cuprinși de spasme, iar ea se prăbuși, valuri de plăcere inundându-i trupul, iar Jamie îi înșfăcă într-o clipă șoldurile și o pătrunse încă o dată, făcându-i vederea să se împânzească de scânteii.

Gisele se agăța de el cu toată forța pe care o avea, lăsându-se dusă de furtună până când amândoi se prăbușiră epuizați, respirând anevoie, cu pielea umedă. Ea își lăsă capul să se odihnească în scobitura umărului lui, încercând să-și recapețe răsuflarea. După câteva clipe, Jamie se dădu la o parte și se aplecă pentru a pune pătura pe picioarele lor împletite. Trăgând-o lângă el, o cuprinse în brațe, iar Gisele se ghemui în căldura lui.

– Dormi acum, șopti Jamie. Ești în siguranță aici, cu mine.

Ea dădu din cap, lipită de gâtul lui. Jamie o strânse și mai tare în brațe și depuse un sărut tandru pe tâmpla ei, iar Gisele se simți iubită și protejată cum nu se simțise niciodată în viața ei.

Totuși, Gisele nu adormi imediat. Rămase tăcută în întuneric, ascultând cum respirația lui Jamie devine în cele din urmă egală și profundă, o senzație de pace și de bine instalându-i-se în brațe și picioare. Cu o claritate perfectă, Gisele înțelese că, undeva între aici și o tavernă din sudul comitatului Nottingham, ea se îndrăgostise de Jamie Montcrief.

Capitolul 22

Adam deschise ochii deranjat de soarele care se revărsa prin perdele, o trezire nedorită. Capul îi bubuia, iar gura îi era uscată și amară. Încă zăcea rășchirat pe dușumeaua dormitorului, tava cu opiu și pipa aflându-se alături de el. Tresări când se ridică în șezut și gemu când mușchii protestară.

Adam nu se simțea deloc odihnit. De fapt, se simțea mai lipsit de energie decât noaptea trecută, ceea ce era ciudat. Visele nu fuseseră perfectă binecuvântare euforică de care avea parte de obicei, ci avuseseră o notă întunecată. Desigur, Gisele apăruse, dar, noaptea trecută, nu venise la el când o chemase. Fusesse în brațele altui bărbat. Ale lui Montcrief.

Adam clătină din cap, negând ceea ce i se înfățișase. Poate că motivul erau evenimentele neplăcute din ziua precedentă. Poate, chiar apariția bruscă a lui Sebastien declanșase acea manifestare. Însă doar gândul că Gisele s-ar putea afla în brațele altui bărbat îl făcu să se albească la față și să tremure de o furie incontrollabilă – reacție pe care timpul și moartea n-o reprimaseră.

Adam se sili să respire adânc. Fusesse un vis. Un vis deranjant, dar un vis, la urma urmei. Se ridică în picioare, încercând să alunge letargia care încă se agăța de mușchii lui. Probabil că era deja târziu și ar trebui... Încremeni cu ochii ațintiți asupra patului. Un halat era atârnat la picioarele lui, mătasea delicată fiind brodată cu trandafiri minusculi. Ca în transă, întinse mâna spre el, simțind răceala țesăturii pătrunzându-i în degete. Îl lipi de față, inhalând mirosul ei. Mirosul lui Gisele.

„Ce soi de truc e ăsta?” gândi el, durerea făcându-i inima să bată cu putere. Ce se întâmplase noaptea trecută? Ce fel de ticălos plin de cruzime s-ar folosi astfel de visele lui pentru a-i face rău? Clătinându-se, se apropie de oglindă și se privi de parcă reflexia sălbatică i-ar fi putut oferi răspunsul. Gisele purtase acest halat noaptea trecută. O văzuse, îi atinsese mătasea când trecuse

pe lângă el. Închise strâns ochii. Nu fusese real. *Nu se putea să fi fost real.*

Deschise din nou ochii, încet, încercând să se conecteze cu realitatea. Indiferent ce soi de nebunie pusese stăpânire pe el în ultimele zile, trebuia să înceteze. Poate că, în năuceala lui, luase capotul și pur și simplu nu-și amintea. Încă în fața oglinzii, Adam zări pipa abandonată, vizibilă în spatele lui, iar pentru prima dată în viața lui, regretă că își pierduse controlul.

O strălucire puternică pe tava de lângă pipă, unde un mănunchi de raze cădea pe podea, îi atrase atenția. Adam se răsuci încruntându-se sălbatic. Încet, de parcă s-ar fi apropiat de o vipe-ră, Adam se aplecă spre obiectul care licărea cu putere în soare. Întinse mâna spre el și îl ridică, palmele tremurându-i.

Luat prin surprindere, vomită brusc, tot trupul fiindu-i cuprins de convulsii. Capul i se acoperi cu sudoare, iar el se prăbuși pe pat, slăbit și tremurând. Foarte încet, se sili să-și desfacă palma și se uită la obiectul din ea.

Era un diamant mare, cu o tăietură neobișnuită, în formă de pară, unic datorită culorii ușor aurii. Când cumpăraseră piatra de la un conte francez, fusese obscen de scumpă, dar, la vremea aceea, lui Adam nu-i pășase, deoarece nu i-ar fi refuzat nimic lui Gisele. Ea îl purtase în noaptea exploziei. În noaptea în care el pierduse o avere fantastică în diamante, această piatră fiind cea mai spectaculoasă dintre toate. În noaptea în care crezuse că-și pierduse soția.

Dar de ce? De ce să-l lase să sufere patru ani crezând că e moartă? Ce încerca ea să-i spună? Și unde se afla acum?

„Montcrief!” Numele i se infiltră în conștient precum otrava, iar Adam aproape că vomită din nou. Acea parte a nopții rămânea încețoșată, iar Adam urlă de frustrare lovind cu piciorul tava care alunecă zăngănind, după care se auzi un zgomot de sticlă spartă. Avea impresia că îl văzuse pe căpitan, dar acum nu putea ști sigur ce fusese real și ce își imaginase.

Adam își încheștă pumnul în jurul diamantului încă aflat în palma sa. Asta nu-și imaginase. Ce ținea în mână era o dovadă solidă, incontestabilă.

Dovada că diamantele nu se pierduseră în noaptea aceea. Dovada că Gisele trăia încă.

Dovada că ea se întorsese.

Capitolul 23

Gisele n-avea nici cea mai mică idee cât era ceasul când, în cele din urmă, se răsuci. Deschizând ochii, își dădu seama că încă era în patul lui Jamie, deși el nu era acolo. Zări în schimb un bilet sprijinit de perna lui, pe care scria simplu: „Am plecat cu S. Mă întorc curând”. Gisele fu mulțumită pe moment că nu trebuia să se întrebe unde ar putea fi el. Deși faptul că Jamie plecase fără ca ea să audă era puțin alarmant, era și extrem de îmbucurător. Gisele nu mai dormise atât de profund sau de bine de nu mai ținea minte când.

Știa că ar trebui să se scoale. Sau măcar că n-ar mai trebui să zacă atât de indecentă în patul lui Jamie, ca o curtezană înfumurată. Totuși, nu se putu convinge să-i pese. Ceea ce împărtășise cu Jamie noaptea trecută fusese uimitor și minunat, iar acum, în lumina strălucitoare a dimineții, rămăsese doar cu un sentiment de fericire și siguranță.

Și știa că era foarte îndrăgostită de Jamie Montcrief.

Auzi sunetele traficului de-afară și, fără nici un chef, părăsi căldura moale a așternutului. Dimineța trecea repede, iar ea nu putea rămâne acolo la nesfârșit, oricât de mult și-ar fi dorit. Cineva – Gisele speră disperată că fusese Jamie, nu Sebastien – îi atârnamea cu grijă hainele la picioarele patului, iar ea se îmbrăcă repede. Se stropi pe față cu apa rece lăsată în ligheanul de pe lavoar, apoi își pieptănă și împleti părul, prinzându-și boneta pe creștet. Cel puțin acum, dacă sosea cineva, aducea mai degrabă a menajeră cuviincioasă a lui Jamie, decât a amantă întreținută de el. Gisele pufni a regret. Menajul era extrem de supraevaluat.

Parcă la comandă, se auzi o bătaie ezitantă în ușă. Ștergându-și mâinile cu șorțul și aranjându-și șalul pe umeri și în corsaj,

Gisele deschise ușa. O femeie apăru în prag, îmbrăcată în veșminte simple, dar bine croite, având un bebeluș sprijinit de umăr. Părul roșcat-castaniu al femeii era pieptănat peste cap, lăsând complet la vedere un chip plăcut, deschis, iar ochii de un albastru strălucitor priviră pe lângă Gisele, de parcă s-ar fi așteptat să vadă pe altcineva.

— Aici locuiește domnul James Montcrief? întrebă femeia.

Gisele se încruntă.

— Da, replică ea scurt, nevăzând nici un motiv să mintă.

Probabil că portarul îi spusese asta deja, când ea întrebasese.

— Este aici?

Se uită plină de speranță în hol.

Gisele observă că avea un ziar londonez în mână liberă. Cine naiba era această femeie și ce treabă avea cu Jamie? Încercând să-și stăpânească gelozia irațională față de acea străină drăguță, Gisele își mușcă disperată buza. Crezuse despre sine că era mai sofisticată de-atât. Iar dacă ar mai fi avut vreo urmă de nesiguranță, Jamie i-o alungase noaptea trecută. De mai multe ori.

— Pot să-i transmit vreun mesaj din partea dumneavoastră? întrebă ea imaginându-și că așa ar fi făcut o menajeră bine plătită.

— Aăă...

Femeia își coborî nehotărâtă privirea spre ziarul din mână. Copilul din brațele ei se agită, iar ea îi schimbă poziția astfel încât Gisele îi văzu pentru prima dată fața. Probabil că avea șase sau șapte luni, un zâmbet fericit între obrăjorii rotunzi, iar în mânuța dolofană strângea un căluț de lemn.

Asemănarea era surprinzătoare.

Băiețelul avea căpșorul acoperit cu delicate bucle blonde, iar Gisele știu că aveau să se închidă la culoare, devenind de un blond-ărămiu când va crește. Ochișorii de culoarea whisky-ului erau bordați de gene negre și dese și se uitau la Gisele cu o încântare atentă în timp ce îi întindea comoara lui pentru ca ea să o cerceteze.

Ea făcu un pas în față, apropiindu-se de fiul lui Jamie.

— Este un căluț drăguț, izbuti Gisele să spună în cele din urmă, inima bubuindu-i în piept. Era fascinată de perfecțiunea lui

inocentă. Băiețelul este foarte frumușel, roști ea cu toată sinceritatea. Probabil că sunteți foarte mândră.

– Mulțumesc. O mândrie evidentă străluci în ochii femeii, dar dincolo de ea se întrezări tristețea în vreme ce femeia îndepărtă absentă buclele blonde de pe fruntea copilului. Arată spre ziarul din mână. Am văzut aici numele lui James, spuse ea. Și scrie că stă aici. L-am tot căutat.

„Fac pariu că l-ai căutat”, gândi Gisele luptându-se să alunge vâjăitul din urechile ei.

– Îți puteți zice că l-a căutat Sofia? Și Richard. Spuneți-i că familiei lui îi este dor de el. Ciufuli din nou buclele blonde. Știe unde să ne găsească.

– Desigur, răspunse Gisele, stomacul strângându-i-se.

– Mulțumesc.

Femeia îi zâmbi cu căldură, iar Gisele fu frapată de dragălașenia ei.

Cei doi se întoarseră să plece, copilul privind-o cu ochi mari pe Gisele, peste umărul mamei lui, iar ea rămase în pragul ușii până când cei doi nu se mai văzură. Apoi, foarte încet, închise ușa și se sprijini cu spatele de lemnul masiv, închizând ochii. Genunchii îi cedară în cele din urmă, iar ea alunecă pe podea gemând.

„Știe unde să ne găsească.” Cuvintele îi răsunară în cap iarăși și iarăși. La naiba, era chiar proastă!

Cât timp? Cât timp ar fi trecut până când Jamie i-ar fi spus într-un final? Dar, în fond, de ce i-ar fi spus? Băiatul și mama lui nu păreau să joace un rol important în viața lui. De fapt, păreau să nu joace nici un rol.

Însă gândul că el ar putea fi totuși cu acea femeie o răni adânc. Aproape la fel de adânc ca gândul că Jamie Montcrief avea un fiu frumos, perfect, de care îi păsa atât de puțin, încât mama lui nici nu știa cum să ia legătura cu el.

Furia se lupta cu trădarea. Cum de putuse să facă una ca asta? Avea un fiu. Indiferent de relația lui cu Sofia, avea un fiu căruia ar fi trebuit să-i poarte de grijă. N-ar fi trebuit să se afle aici, cu Gisele, după cum n-ar fi trebuit să se afle nici în acea tavernă împrăștiată, beat și fără nici un ban. Jamie avea responsabilități mult mai importante. Furia îi inunda rapid inima și mintea, iar

ea o acceptă pentru că nu era nici pe departe la fel de dureroasă ca alternativa.

Cu fața încrâncenată, Gisele se sili să se ridice. O fi fost oarbă, dar nu era neajutorată. În această situație cumplită nu putea face decât un lucru. Îi va transmite mesajul Sofiei și unul al ei.

Puțin mai târziu începu să plouă, scurta strălucire a soarelui dimineții fiind alungată de nori grei și întunecați, care transformă apartamentul într-o cavernă sumbră. Ceea ce îi convenea de minune lui Gisele. Se plimba ca o leoiacă în cușcă prin holul întunecat, așteptându-l pe Jamie să se întoarcă. Crezu că găsisese ce să-i spună, repetase cuvintele în minte de sute de ori, dar, când Jamie intră pe ușă, nu putu decât să-l privească încremenită.

Neștiutor, Jamie stătu să-și scuture apa de pe haină și o atârână lângă foc pentru a se usca. Se îndreptă spre ea pentru a o saluta, dar se opri.

— Gisele? Fruntea i se încruntă. Ce s-a întâmplat? S-a petrecut ceva? Ești bolnavă? O privi de sus până jos, căutând semnele unei traume pe care nu reușea s-o descopere.

— Unde ai fost? vru ea să știe.

Avea în brațe o cutie plată, pe care ea abia acum o remarcă, făcută din lemn de nuc strălucitor, iar Gisele recunoscuse imediat ce era.

— Ai cumpărat un pistol?

Atenția îi fusese momentan distrasă.

— Și două săbii. Sebastien le-a dus la fierar. O să sosească în curând. Jamie se uita îngrijorat la ea. Nu mi-a plăcut gândul de a fi neînarmat. Nu mă aștept ca Valence să facă vreo prostie, dar nu vrea să fiu surprins nepregătit. Jamie făcu un pas spre ea, iar ea făcu unul îndărăt. Gisele, ce este?

Gisele deschise gura de două ori înainte de a-și găsi curajul.

— În dimineața aceasta, ai avut o vizitoare, rosti ea.

— Cine? Gisele, ce se petrece? Începi să mă sperii. Încercă s-o apuce de mâini, dar ea se trase iarăși înapoi. Știam că n-ar fi trebuit să te las singură...

— O femeie care avea un băiețel cu ea. De nici un an. Gisele privi cum dispare culoarea de pe chipul lui Jamie. M-a rugat să-ți transmit un mesaj.

Jamie o privea în tăcere, pământiu la față.

— Mi-a cerut să-ți spun că Sofia și Richard te-au căutat. Că le este dor de tine. Și că știi unde să-i găsești.

În ciuda celor mai bune intenții, ultima propoziție sună ca o acuzație. Fu îngrozită că va începe să plângă.

— Gisele...

— Cum ai putut? șopti ea. Cum ai putut să-i abandonezi în felul acesta? Ea nici măcar n-a știut unde să te găsească până nu ți-a văzut numele într-un blestemat de ziar!

— Nu i-am abandonat, mârâi el.

— Nu, zău? Gisele detestă tonul jalnic al cuvintelor ei, dar nu se putu opri. Atunci, cum se cheamă ce-ai făcut?

— Nu înțelegi.

— Ai dreptate. Nu înțeleg cum ai putut să-l ignori pe acel băiețel.

Jamie își înclină capul și înjură.

— Au tot ce le trebuie. Destui bani, destule haine, destulă mâncare...

— Și tu crezi că toate astea fac ca lucrurile să fie în regulă? Ei au nevoie de tine. Băiețelul acela are nevoie de tine.

Gisele se cuprinse în brațe.

— Nu este atât de simplu.

— Ei sunt *familia* ta, Jamie. Ce nu e simplu? Își dori ca Jamie să spună ceva. Să-i ofere o explicație care să aibă un oarecare sens. Tu i-ai adus aici. La Londra. Când?

Jamie închise ochii.

— Anul trecut. Imediat după război.

Ei bine, asta explica limpede de ce o mințise în legătură cu ultima lui vizită la Londra.

— Iar apoi, ce-ai făcut? Ai cumpărat o sticlă și ai tot băut până ai ajuns într-o tavernă din Nottingham?

— N-a fost așa! A...

O bătaie în ușă îl întrerupse.

— La naiba, ce mai e acum? blestemă Jamie îndreptându-se spre ușa și deschizând-o cu o smucitură.

Un bărbat umplu tot cadrul, learcă de ploaie și îmbrăcat într-un palton stropit cu noroi, având mâna ridicată pentru a bătea din nou.

— Iisuse Hristoase! șopti Jamie și făcu un pas îndărăt.

— Îmi cer scuze, domnule Montcrief, găfâi portarul oprindu-se agitat în spatele musafirului. Ați spus să cer numele tuturor gentlemanilor care vă vizitează, dar acest bărbat nu mi-a îngăduit privilegiul de a-i vedea cartea de vizită...

— N-am nevoie de o afurisită de carte de vizită pentru a-mi vedea fratele, mârâi omul. Iar dacă un titlu e bun de ceva, atunci să știi că un afurisit de duce n-are nevoie să-i dea explicații unui afurisit de servitor.

Portarul păli.

— Iertați-mă, Excelența Voastră.

Se răsuci și se îndepărtă grăbit.

— Ce dracu' cauți aici? întrebă Jamie nefăcând nici un gest pentru a-l invita pe bărbat înăuntru.

Gisele privi pe după Jamie și aproape că se clătină. Ducele chiar că era fratele lui Jamie — nu exista nici o îndoială. Același maxilar, aceiași ochi de culoarea whisky-ului, același păr auriu. Singurul lucru care îl deosebea pe bărbatul mai tânăr era trupul mai subțire și mai scund.

— Ai de gând să mă poștești înăuntru sau vrei să mă faci să-ți spun ce am de spus stând în ploaie și îngăduindu-le tuturor să audă? vru ducele să știe. Pentru că, îți jur, asta am să fac!

Tăcut, cu chipul ca de granit, Jamie se dădu în spate, îngăduindu-i fratelui său să intre în hol. Trânti ușa în urma ducelui cu mai multă forță decât era necesar.

— Ce vrei? întrebă Jamie cu ostilitate.

— Ce vreau? repetă ducele, chipul lui exprimând un amestec de neîncredere, supărare și ceea ce părea a fi regret. Doar nu vorbești serios?

Gisele făcu neauzită un pas în spate. Nu avea nici o dorință să se amestece în asta, indiferent ce-o fi fost *asta*. Era ceva între

frați, iar pe ea n-o privea. Orice avea ea de rezolvat cu Jamie putea să aștepte. Își drese glasul.

– O să plec acum...

– Rămâi! se răsti Jamie fără să se uite la ea.

– Nu cred că...

– Ți-am spus să rămâi! Indiferent ce are fratele meu să-mi spună, o va face în următoarele zece secunde, iar după aceea, va pleca. Noi doi însă nu am încheiat. Nici pe departe.

Gisele îngiți un nod și încremeni în spatele lui Jamie.

– Spune ce-ai venit să-mi spui, Malcolm. Iar apoi, pleacă.

– O să plec pe dracu'! șuieră Malcolm. Știi cât de greu mi-a fost să te gășesc?

– Nu-mi vine să cred că ți-ai pierdut timpul căutându-mă, mărâi Jamie. Tu ești cel care mi-a spus că își dorește să fi murit eu în locul lui Michael și să iau târfa, și să nu mă mai întorc niciodată.

Ducele se făcu stacojiu.

– A fost o greșeală.

– O greșeală? Iartă-mă dacă nu te cred absolut deloc. Jamie se îndreptă spre ușă și o deschise din nou. Ai terminat? Ți-ai liniștit conștiința? Acum, pleacă!

– Sofia mi-a zis unde ești.

Chipul lui Jamie se întunecă.

– Poftim?

– Sofia mi-a zis unde ești. Ți-a văzut numele menționat într-un ziar, așa că a venit...

Jamie închise ușa foarte încet înainte de a se întoarce spre duce.

– Dacă i-ai făcut ceva ei sau lui...

– La naiba, încetează să vorbești și încearcă să ascuți un minut! țipă Malcolm. Trase aer în piept, încercând să se calmeze. Încerc să-mi cer scuze. Ce-am spus în ziua aceea am spus de furie și de durere. Într-o fracțiune de secundă, îmi pierdusem fratele și mă pomenisem potcovit cu un titlu și cu niște așteptări și responsabilități pe care nu le dorisem niciodată. Am fost egoist și infantil, și te-am invidiat pentru timpul pe care tu l-ai petrecut cu Michael, iar eu nu. Asta nu scuză ce-am făcut. Dar am regretat

imediat pentru că, prin cuvintele și acțiunile mele, am pierdut un alt frate.

Gisele văzu un mușchi zvâcnind pe maxilarul lui Jamie.

— Nu m-ai dat afară doar pe mine, Malcolm, ai alungat și ce iubea Michael cel mai mult. Iar asta a fost de neiertat.

— Știu. Crede-mă, știu. Înainte de a trece o săptămână, am pus oameni să o caute pe Sofia. Au reușit s-o găsească destul de repede. Mi-a zis ce ai făcut pentru ea.

Jamie își feri privirea.

— N-ar fi trebuit s-o faci. Brevetul acela a însemnat foarte mult pentru tine.

— Ce altceva era să fac? mârâi Jamie clocotind de furie. Ce altceva era să facă ea? Era singură și fără un ban, și însărcinată. Făcea parte din familie chiar dacă tu ai negat asta și i-ai întors spatele.

Gisele se uita de la un frate la celălalt, o senzație ciudată strecurându-se în ea. Nimic din toată conversația asta nu avea sens.

— Ai dreptate, Jamie. Face parte din familie, la fel ca și tine. Acesta este motivul pentru care te-am căutat aproape un an. Când ea a văzut acel articol...

— Cine este de fapt Sofia? nu mai putu suporta Gisele.

Maxilarul lui Jamie se încleștă, iar ea nu fu sigură dacă avea să-i răspundă.

— Sofia a fost... a lui Michael.

Gisele simți dușumeaua clătinându-i-se puțin sub picioare.

— Soția lui?

— Nu erau căsătoriți.

— De ce?

Întrebarea îi scăpă înainte de a o putea opri.

— Pentru că bărbații din familia mea stau spectaculos de prost la capitolul sincronizare când vine vorba de femeile pe care le iubesc.

— Nu înțeleg.

Jamie suspină.

— Sofia și Michael s-au cunoscut în ziua în care el s-a prezentat la datorie și s-au îndrăgostit pe loc. Ea era fiica unui tunar și crescuse mergând pe urmele armatei britanice. Cârpea și croia

uniforme pentru ofițeri, ca să suplimenteze solda tatălui ei. Michael dorea s-o aducă acasă și să se însoare cu ea, dar au aflat că era însărcinată, așa că au decis să se căsătorească imediat. Nunta lor fusese plănuită să aibă loc în data de 16 iunie anul trecut. În ziua în care toate trupele engleze au fost trimise la Quatre Bras și Waterloo.

— Iar Richard este fiul lui Michael, șopti Gisele nesigură.

Jamie dădu din cap.

— N-a avut ocazia să-l vadă vreodată. Îi aruncă o privire glacială lui Malcolm. Unde se află ea?

— Încă locuiește în magazinul pe care i l-ai cumpărat. De îndată ce am găsit-o, am invitat-o să vină și să stea la mine, dar a refuzat. A spus că va rămâne acolo pentru ca, atunci când vei fi gata să te întorci, să știi unde s-o găsești.

Gisele își puse o mână pe polița căminului, pentru a reuși să se țină pe picioare.

— O, Doamne! Seamănă leit cu tine.

Jamie se răsuci spre ea pentru prima dată de la sosirea lui Malcolm.

— Cine?

— Richard.

Jamie o privi fix.

— Sfinte Hristoase, ai crezut că-i al meu?

— Seamănă leit cu tine, repetă ea amețită.

— Seamănă leit cu tatăl lui! se răsti Jamie. Iar tatăl lui semăna cu mine pentru că-mi era frate. La fel ca el.

Își repezi un deget în direcția lui Malcolm.

Gisele își frecă fața.

— Îmi pare rău, Jamie. Își ridică privirea spre el, o altă revelație izbind-o. Ți-ai vândut brevetul pentru a o ajuta pe ea. Și pe Richard.

Jamie păru clar stânjenit.

— Firește că am făcut-o. Iar Sofia s-a descurcat foarte bine, de-atunci. Chiar are o croitoreasă care lucrează pentru ea.

Lui Gisele îi veni brusc să plângă.

— Am terminat, Malcolm? întrebă Jamie obosit, întorcându-se din nou spre fratele lui. Toată treaba asta n-are nici un rost.

— Nu, nici vorbă să fi terminat. Abia te-am găsit.

Jamie își duse palmele la ochi.

— Malcolm, nu m-ai putut găsi fiindcă n-am vrut să mă găsești. N-am vrut să mă uit în fiecare zi la Richard și să-mi amintesc că va crește fără tată din cauză că eu n-am reușit să-l protejez pe Michael. N-am vrut să mă uit la Sofia și să știu că am dat greș. N-am vrut să mă uit la tine și să știu că am dat greș.

— Michael ți-a lăsat Foxhaven.

Jamie își ridică brusc capul.

— Poftim?

— Michael ți-a lăsat Foxhaven.

— Mi-a lăsat un domeniu? Cum?

Jamie se uită confuz la fratele lui.

— Cum adică cum?

— De unde ai scos asta?

— A lăsat un testament, Jamie. Michael nu era un puști de șase ani. Știa că nu se juca de-a războiul cu bețe și pietre. Știa foarte bine că era posibil să nu supraviețuiască.

— Dar era responsabilitatea mea să-l feresc de rele. Ar fi trebuit să...

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Jamie! Întotdeauna te-ai considerat un erou, chiar și când eram copii. Protectorul tuturor, salvatorul celor mulți, dar, sincer, afurisitul asta de rol de martir s-a perimat. Tu...

Nu isprăvi pentru că pumnul lui Jamie îl lovi în falcă. Malcolm se împletici îndărăt, dar nu căzu.

— Te simți mai bine? Întrebă Malcolm îndreptându-și trupul și frecându-și bărbia.

Își șterse un firicel de sânge de pe buza crăpată.

— Puțin.

— Vrei s-o faci din nou? rânji ducele.

— Poate, mai târziu. Afară. Un mic mușchi zvâcni în colțul gurii lui Jamie. Nu-mi permit să înlocuiesc mobilierul de-aici.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Malcolm.

— Îmi pare sincer rău, Jamie. Nu știu cum să mă revanșez față de tine, dar sper că mă vei putea ierta. Ești fratele meu și n-aș suporta să te pierd și pe tine.

Jamie rămase tăcut vreme de un minut.

— Nici eu nu vreau să mai pierd un frate.

Zâmbetul lui Malcolm reveni.

— Mă bucur să aud asta.

— Asta nu înseamnă că n-o să te lovesc din nou.

— Întotdeauna ai avut un croșeu de dreapta puternic.

— Și tu obișnuiai să te ferești mai bine.

— Cred că îmbătrânesc. Malcolm pufni și se uită prin hol.

Ce cauți aici, Jamie?

Jamie își încrucișă brațele.

— Lucrez.

— La ce anume?

Malcolm se uită la hainele scumpe ale lui Jamie, la apartamentul scump și zâmbi atotcunoscător.

— Sau ar fi trebuit să te întreb cu *cine*?

— Nu fi ticălos, mârâi Jamie fără răutate.

— Nu, tu ești, rosti Malcolm pe un ton degajat. Deși, conform rubricilor de bârfe din ziare, asta pare să fie de ajutor, nu o piedică. Serios, Jamie, n-ai de ce să stai aici. Eu aproape că mi-am terminat afacerile în oraș, iar peste câteva zile, mă voi întoarce acasă. Vino cu mine. Foxhaven îți aparține, iar eu mi-aș dori frațele înapoi. Știi ce bătaie de cap afurisită e să fii duce?

— Nu pot.

— Sofia și Richard vor veni și ei...

— Nu pot, repetă Jamie. Nu încă.

— De ce?

— Pentru că am făcut cuiva o promisiune și trebuie să mi-o respect.

— Cui?

— Mie.

Gisele se apropie de ei, găsimdu-și în cele din urmă vocea.

— Și dumneata cine ești?

Întrebarea fusese precaută.

Gisele se uită la Jamie, habar n-având cum să răspundă la acea întrebare. O bună parte din ea încă simțea că se prăbușește într-o baltă de lacrimi din pricina revelațiilor din ultimele câteva minute. Altruismul și loialitatea pure de care dăduse dovadă bărbatul

aflat în fața ei o făceau să-i fie greu să respire. N-ar fi trebuit să se îndoiască nici o clipă de el. Nu o va mai face niciodată. Îl iubea pe acest bărbat cu o intensitate care sfida rațiunea.

– Te iubesc, Jamie, rosti ea brusc, fără să-i pese cine o auzea, fără să-i pese dacă Jamie simțea același lucru pentru ea.

Dar el trebuia să audă asta. Ea trebuise să-i spună.

Jamie veni în fața ei, fruntea lui atingând-o pe a ei, închizându-și ochii. Îi cuprinse obrazul în palmă și o sărută cu delicatețe.

– Gisele...

Ea își puse degetele pe buzele lui.

– Șșșt!

Nu conta. Nimic din ce putea sau nu putea zice el nu avea să schimbe nimic.

În spatele lor, Malcolm își dresе glasul, plin de tact.

– El este fratele meu, își șopti Jamie. Putem avea încredere în el. Dar ce îi vom spune tu hotărăști.

Gisele îi strânse mâna. Se îndepărtă de Jamie și se uită în ochii ducelui.

– Eu sunt marchiza de Valence.

Malcolm clipi și se uită surprins la Gisele.

– Cea care se afla pe o barjă ce a sărit în aer în mijlocul Tamisei?

Ea realizează că propria expresie o reflecta pe a ducelui.

– Memoria bună este o caracteristică a familiei, șopti Jamie.

– Este o glumă? Își întrebă Malcolm fratele.

– Nu, te asigur că nici pe departe.

Malcolm își îndreptă atenția spre Gisele.

– Dar ai murit. Privirea lui se îndreptă din nou spre Jamie.

Și tu o săruți.

– Mda... tresări Gisele.

Se auzi o altă serie de bătăi puternice în ușă, iar Gisele fu cea care se duse să deschidă, chiar și numai pentru a întârzia ciudatele explicații care trebuiau date.

Ducesa de Worth intră cu o expresie îngrijorată pe chip, iar holul păru să devină deodată minuscul.

– Avem o problemă, anunță Eleanor fără vreun preambul. Se opri brusc când dădu cu ochii de Malcolm, din care încă picura

apă în mijlocul holului și a cărui buză însângărată se umfla rapid. Dumnezeule mare, sunteți doi! Ducele de Reddyck presupun. Ce s-a întâmplat cu fața dumitale?

— A dat peste pumnul meu, rosti Jamie.

— Reflexele mele nu mai sunt ce-au fost, adăugă Malcolm vesel.

Eleanor clipi.

— Văd asta.

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe fratele meu, Malcolm Montcrief, duce de Reddyck. Malcolm, dumneaei este Înălțimea Sa ducesa văduvă de Worth.

— Încântat!

Malcolm făcu o plecăciune politicoasă.

— Ce faci aici? întrebă ducesa în replică.

Chiar dacă Malcolm fu deranjat de lipsa ei de politețe, nu dădu nici un semn.

— Îl caut pe fratele meu.

— Se pare că l-ai găsit.

Îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Jamie.

— Aș vrea să vă ajut, propuse Malcolm.

Ducesa îl măsură din ochi pe duce.

— Și cu ce crezi că ne-ai putea ajuta?

— Fratele meu tocmai a sărutat o marchiză moartă, rosti Malcolm calm. Ei bine, nu pretind că sunt excesiv de inteligent, dar îmi dau seama că există o problemă.

Eleanor își încrucișă brațele, dar nu înainte de a le arunca lui Jamie și Gisele o privire sugestivă, care o făcu pe aceasta să se îmbujoreze.

— Zici că o săruta? Serios? Făcu o pauză și se răsuci din nou spre duce. Cât de multe știi?

— Știu doar că mi-am petrecut un an încercând să-mi găsesc fratele, o situație care a apărut din pricina prostiei mele. Iar acum, că l-am găsit, nu mă voi mai îndepărta niciodată de el.

Malcolm se uită în ochii lui Jamie.

— Încă nu i s-au spus... detaliile, îi explică Gisele lui Eleanor. Nu ajunsesem la partea aceea când ați sosit.

Eleanor pufni.

— Ei bine, v-aș sugera să-i împărtășiți cât mai repede detaliile. Poate că Reddyck chiar ne-ar putea ajuta cu problema noastră.

Jamie îi făcu lui Malcolm o relatare calmă și fermă a evenimentelor care îi aduseseră împreună pe cei aflați în încăpere. Ducele păru alternativ șocat, îngrozit, indignat și furios. Se părea că buna-creștere a lui Jamie nu se limitase doar la fiul cel mare.

— Și în legătură cu care dintre aceste nenumărate probleme credeți că vă pot ajuta? o întrebă Malcolm pe ducesa după ce Jamie isprăvi.

— Fiul meu dă un bal.

— Un bal?

Gisele articulă anevoie cuvântul, de parcă îl rostea pentru prima oară. Cu siguranță, nu la asta se așteptase.

— Da. Săptămâna asta, băiatul mi-a fost un permanent ghimpe în coastă, dând târcoale și vorbind lent și măsurat despre cât de încântător ar fi ca eu să renunț la casa mea și să mă duc să locuiesc cu el. Și de parcă asta n-ar fi fost suficient de neplăcut, Worth, binecuvântată fie-i inima băgăreață, m-a anunțat astăzi că se gândește să dea un bal. Și pe deasupra, un bal mascat.

— Nu pricep. Gisele se încruntă. De ce?

— Evenimentele de ieri după-amiază au stârnit un val de discuții, după cum ați plănuț. Din păcate, bârfele par să-i includă și pe lordul Huston, bunul lui prieten, și pe încântătoarele surori ale acestuia. Se pare că acum se discută dacă Lady Julia e potrivită, având în vedere originea ei modestă, și faptul că Valence o preferă pe soția sa decedată unei debutante care trăiește.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! țipă Gisele îngrozită. Ce-i în neregulă cu oamenii ăștia?

— Exact asta mi-a spus și Worth azi-dimineață. Așa că dă un bal. Un soi de petrecere de logodnă înainte de nuntă, în onoarea lui Lady Julia și a lordului Valence. O înăbușire publică a bârfelor meschine. O declarație din partea unui duce că oricine pune sub semnul întrebării bunul nume al prietenului său și al familiei sale va avea de-a face cu el.

— Când?

— În seara asta.

Eleanor își încrucișă dezgustată brațele la piept.

— În seara asta? Jamie se holbă la ea. Chiar în seara *asta*?

— Am crezut că m-am exprimat clar, îl dojeni ducesa pe Jamie.

— Cum poate să dea ducele un bal în seara asta? întrebă Gisele. E nevoie de săptămâni ca să plănuiești un bal. E nevoie de invitații, de mâncare, de decorațiuni, de...

— De bani. Iar când ești duce și ai mulți, și ești dispus să-i cheltuiești pentru a face ceva, atunci se face. Exact în clipa asta, matroanele și fetele de măritat din înalta societate se agită frenetic ca să-și modifice calendarele evenimentelor astfel încât să-i facă loc ducelui de Worth, rosti Eleanor fără aroganță sau mândrie, ci exprimând pur și simplu o stare de fapt. Pentru că a refuza un duce, mai ales unul popular, disponibil și bogat, poate avea consecințe sociale la care nimeni nu vrea să se gândească.

— Așa că toată lumea va participa, rosti Gisele pe un ton egal.

— Da.

— Iar prin prezența lor, toți vor valida aserțiunea că Lady Julia este deasupra oricărui reproș.

— Da, dădu Eleanor din cap.

— Și dacă marchizul de Valence va lipsi?

Ducesa păru luată prin surprindere.

— Atunci, în ciuda eforturilor fiului meu, reputația ei va suferi o lovitură substanțială. Deoarece care mire onorabil n-ar participa la propria petrecere de logodnă dată de cineva care îi este superior social dacă n-ar vrea să trimită un mesaj foarte dur? Din moment ce Lady Julia nu suferă de diformități fizice evidente, ar fi de presupus că s-ar fi comportat într-un mod care o face inacceptabilă pentru căsătoria cu un marchiz. Inacceptabilă pentru căsătoria cu oricine.

— Rahat!

Jamie fusese cel care rostise ce Gisele gândise.

— Limbajul, James! îi reproșă ducesa înainte de a-i privi precaută. Și de ce Dumnezeu credeți că Valence n-ar veni? Aș fi zis că, după evenimentele de ieri după-amiază, Valence se va da peste cap să fie din nou în grațiile înaltei societăți.

Gisele schimbă o privire cu Jamie.

— Noaptea trecută, m-am dus să-l văd pe Valence, spuse ea.

Chipul lui Eleanor se albi într-un mod ciudat înainte ca ochii să-i iasă din orbite.

— Ce-ai făcut?

— Aseară, lordul Huston a venit aici foarte tulburat, după cum vă puteţi imagina. Ne-a zis că tatăl lui a minimalizat acţiunile lui Valence. Gisele suspină. A trebuit să fac ceva.

Eleanor făcu eforturi pentru a articula:

— Defineşte „ceva“.

— Noaptea trecută, Valence şi-a găsit refugiu în opiu, după cum ştiam că va face, după cum a făcut mereu când s-a confruntat cu probleme sentimentale. Am aşteptat până s-a ameţit de-a binelea, apoi... mi-am făcut apariţia.

Eleanor se răsuci spre Jamie.

— Tu unde naiba erai?

Vocea îi fusese stridentă.

— Chiar lângă ea.

Maxilarul lui Jamie era încleştat.

— M-am gândit să-l provoc pe Valence cu faptul că nu-i mai aparţineam, rosti Gisele obosită.

Pătrunzătorii ochi albaştri ai lui Eleanor se îndreptară de la Jamie la Gisele şi înapoi.

— Dumnezeu! din cer!

Îmbujorarea enervării îi apăsă în obraji.

— Valence a părut foarte convins, o întrerupse Gisele pe ducesa. Deşi, din cauza opiului, e greu de prezis cât de mult îşi va aminti. Aşa că i-am lăsat diamantul.

Eleanor se trânti lipsită de graţie pe un fotoliu de lângă semineu.

— Diamantul? spuse ea cu glas răguşit.

— Cel galben, ciudat. Cel pe care n-aţi vrut să-l vindeţi de teamă să nu fie recunoscut.

— O, dragă Dumnezeu!

— Valence ştie acum că întâmplarea de ieri, de pe Bridge Street n-a fost o plăsmuire a imaginaţiei sale. I-am lăsat dovada.

— O, *rahat!* şopti ducesa, iar Gisele ar fi râs de această lipsă de consecvenţă dacă situaţia n-ar fi fost atât de sumbră.

— Indiferent ce se va întâmpla, reputația lui Lady Julia nu poate fi distrusă, rosti Gisele încet. Ea n-a făcut nimic ca să merite asta.

Jamie se uită la Gisele cu o privire stranie.

— Nu tu ai sugerat să i-o distrug?

Gisele clătină din cap.

— Ai avut dreptate să refuzi, Jamie. Chiar dacă Lady Julia o să fie în siguranță din punct de vedere fizic, reputația ei va fi distrusă, iar Valence va câștiga. Nu-l putem lăsa pe Valence s-o distrugă.

Eleanor se încruntă.

— Nu știu cum se va putea evita asta. Se uită pieziș la Jamie. Dacă James ar avea-o pe o pătură în Piccadilly ar fi mai puțin grav decât dacă Valence va absenta de la un bal dat în onoarea fericitului cuplu și la care va fi prezentă toată crema societății londoneze. Acum, că Valence are dovada că Gisele trăiește, este aproape sigur că obsesia lui față de ea îl va face să renunțe la logodnă, la logodnică și la zestrea ei pentru că Gisele valorează mult mai mult. Nu putem decât să sperăm că o va căuta fâțiș, ceea ce va pune din nou sub semnul întrebării sănătatea lui mintală, însă, dacă o va face pe ascuns, se va considera că marchizul de Valence pur și simplu a renunțat la Lady Julia din motive lăsate în seama imaginației crude a societății. Iar ea va fi distrusă.

Gisele își coborî fruntea în palme.

— Nu trebuia să se întâmple așa, gemu ea.

— Atunci, spuneți-i ducelui, zise Jamie desprinzându-se de pereți. Spuneți-i adevărul. Adevărul despre ce i-a făcut marchizul ultimei sale soții. Motivul pentru care lui Lady Julia i-ar fi fost mai bine dacă marchizul se arunca de pe pod. Fiul dumneavoastră n-ar insista să dea acel bal dacă ar ști.

— Și cum ar fi? Invitațiile la bal au fost deja trimise. Să-l anuleze acum ar fi un mesaj că ducele nu-l mai susține pe lordul Valence sau pe Lady Julia. Ducea întinse brațele. Nu pe Worth trebuie să-l convingem. Ar trebui să-i convingem pe toți cei din societatea londoneză. Și, exceptând cazul în care le-am prezenta-o pe Gisele ca s-o vadă cu ochii lor, lucru care, din motive evidente,

nu se va întâmpla niciodată, va fi aproape imposibil să le vindem o astfel de poveste.

— Valence va veni la bal dacă va crede că domnișoara Whitby va fi acolo.

Malcolm intervenise pentru prima oară. Toți ochii se îndreptară spre duce.

— Dacă este așa cum spuneți, toți cei care vor fi diseară la bal au văzut-o pe domnișoara Whitby murind acum patru ani. În mintea lor, acesta este un adevăr indiscutabil. Dacă Valence o să apară în seara asta pentru a-și căuta soția moartă, nici o explicație nu-l va face să fie considerat altceva decât nebun. Mai ales după isprava de ieri. Dar va trebui să fie determinat să o caute la bal. Iar dacă se va întâmpla asta, Boden va fi silit să refuze a-i permite fiicei lui să se mărite cu un bărbat cufundat în demență, contele având sprijinul tuturor celor prezenți acolo. Iar reputația Lui lady Julia va rămâne intactă.

— Adevărat. Ducea îl studie pe Malcolm. Dar cum să fie convins Valence că domnișoara Whitby se va afla la bal?

— Poate că, dacă fiul dumneavoastră va fi atât de amabil, Excelența Sa ar putea fi convinsă să anunțe că acest bal este o celebrare a două logodne. A lui Lady Julia cu lordul Valence. Și a dragului meu frate, domnul Montcrief, cu misterioasa lui aleasă, care va fi anunțată la miezul nopții. La urma urmelor, este un bal mascat. Puțin mister asigură întotdeauna o prezență impresionantă.

Un zâmbet apăru încet pe chipul lui Eleanor.

— Îți faci singur rău, tinere, spuse ea. Ești extrem de inteligent.

Malcolm surâse vag.

— Trebuie să mă mulțumesc cu norocul meu în viață. Nu toată lumea poate fi binecuvântată cu un croșeu de dreapta fantastic.

Își pipăi delicat fața. Ducea începu să bată darabana în brațul fotoliului.

— O, dar toată lumea va vorbi despre asta. Brusca și incitanta logodnă a domnului Montcrief cu o femeie de o frumusețe excepțională. O femeie care — după cum voi spune când voi fi întrebată, și categoric voi fi întrebată — seamănă șocant cu răposata Lady Valence. Eleanor se ridică brusc, atitudinea ei batjocoritoare

dispărând. Dar, domnișoară Whitby, rămâne de văzut dacă, în seara asta, îți vei face apariția așa cum ți-ai făcut-o ieri după-amiază.

— Sigur că mi-o voi face, rosti Gisele.

— Sigur că nu și-o va face, spuse Jamie în același timp.

Eleanor se bătu ușurel cu degetul în bărbie.

— Un bal mascat chiar că s-ar putea să ne fie de mare ajutor. În sfârșit, trebuie să vorbesc cu fiul meu imediat. Și trebuie să fac niște vizite. Și să trimit niște bilețele. Cu cât oamenii vor începe mai repede să vorbească, cu atât mai bine. Trebuie să plec imediat.

— Eu nu am nimic de zis legat de iminenta căsătorie fictivă pe care ați plănuțit-o cu atâta grijă împreună cu fratele meu? rosti Jamie puțin năucit, în urma ducesei care se îndrepta spre ușă.

— Nu, replică ducesa cu bruschete. N-ai. Surâse cu superioritate. Încearcă doar să pari fericit. Cum îmi imaginez că arătai când sărutai o marchiză moartă.

Ușa se trânti în urma ei, iar Gisele fu sfâșiată între imboldul de a râde și cel de a bate în retragere.

Jamie îi aruncă lui Malcolm o privire exasperată.

— Sper că îți face plăcere asta.

— Întâmplător, da. Expresia amuzată îi dispăru de pe chip. Ceea ce a făcut acel om este reprobabil. Iar eu am foarte multe de recuperat pentru a mă revanșa față de tine, Jamie. Vă rog, dați-mi voie să vă ajut.

O inclusese și pe Gisele în rugămintea lui.

— Mulțumesc, rosti ea din suflet. Simplul fapt de a ști că Jamie avea pe cineva care să-i păzească spatele reprezenta o ușurare considerabilă. Mă bucur că te afli aici.

— Foarte bine, spuse Jamie apropiindu-se de Gisele și cuprinzând-o protector în brațe. Dacă vrei să ne ajuți, află că trebuie să mă duc să călăresc în Hyde Park, în această după-amiază. Valence va veni și el.

Malcolm se uită întrebător la fratele lui.

— Ai putea să mă însoțești pentru a mă împiedica să-l ucid.

Capitolul 24

Adam luă biletul adus de ursuza lui menajeră și îl citi nepăsător, aruncându-l în foc când isprăvi. „Bine că au renunțat cu toții“, gândi el uitându-se la torențele de ploaie care loveau ferestrele, pentru că oricum nu intenționase să-i însoțească. N-avea de gând să-și piardă vremea călărind în Hyde Park cu nimeni, și în orice caz, nu cu blestematul de conte Boden și cu fiica lui care zâmbea prosteste. Nu când Gisele era undeva aproape, așteptând ca el s-o găsească.

În biroul lui Adam era dezordine, teancuri de registre și foi pline de praf acoperind fiecare suprafață. Parcurgea fiecare scrisoare, căutând fiecare informație pe care o primise în ultimii patru ani, încercând să descopere indicii despre locul unde s-ar fi putut duce frumoasa lui soție. Explozia fusese îngrozitoare și era posibil ca ea să-și fi pierdut memoria din pricina asta. Mai auzise de asemenea cazuri – oameni care își pierduseră memoria după un traumatism. Fără îndoială, asta se întâmplase cu Gisele a lui.

Nu era foarte sigur de ce ea nu venise pur și simplu la el, dar era prea fericit pentru a-i păsa. Poate că Gisele ezita să reintre în societate. La urma urmelor, aveau să se stârnească bârfe și speculații fantastice. Sau poate că memoria nu-i revenise complet. Adam scoase miniatura lui Gisele din buzunar, unde o pusese alături de diamantul galben, aproape de inimă, și mângâie cu degetele chipul frumos.

Dumnezeule, ar face orice pentru a o ajuta să-și amintească.

O altă bătaie în ușa biroului îl făcu să se încrunte din pricina întreruperii.

– Este bărbatul care a venit ieri, domnule, rosti menajera plictisită. Spune că e valetul dumneavoastră? Făcu o pauză, în ochi apărându-i o mică licărire de speranță. Nu știam că aveți un valet, domnule.

Valence își îndreptă brusc trupul, gestul trimițând o ploaie de hârtii pe dușumea. Sebastien venise din nou?

— Zice că este vorba de soția dumneavoastră, adăugă ea de parcă tocmai și-ar fi adus aminte.

Adam încremeni pentru o fracțiune de secundă, apoi se năpusti pe lângă menajera uimită, coborând câte două trepte odată spre intrarea servitorilor. Sebastien aștepta lângă ușă, obișnuitul său calm imperturbabil fiind ușor tulburat. Adam se opri brusc, un fior de anticipare străbătându-l.

— Bună ziua, domnule, îl salută Sebastien nervos.

— Spune-mi! îi ceru Adam.

Sebastien se uită îngrijorat în jur, ca și cum se temea să nu-l audă cineva.

— Nu pot să stau... Montcrief nu știe că sunt aici. Dar a trebuit să vin.

Adam dădu din cap aproape dansând de pe un picior pe altul.

— Mă tem că s-ar putea să mă credeți nebun, domnule, începu Sebastien ezitant, cu o voce atât de joasă, încât Adam abia reuși să-l audă. Dar am văzut-o.

Știuse, dar confirmarea din partea altcuiva îl făcu să fie cuprins de un val de bucurie și de posesivitate intense.

— Unde se află acum?

Simți că mai are puțin și explodează.

— Nu știu. Valetul păru că făcea eforturi pentru a găsi cuvintele cu care să-i explice. Dar știu că va fi la bal în această seară. Cel pe care ducele de Worth îl dă în onoarea dumneavoastră.

Adam își scotoci nedumerit memoria, amintindu-și în cele din urmă că, mai devreme, primise o misivă urgentă, purtând blazonul lui Worth. Nu se deranjase s-o citească, darămite să răspundă.

— În onoarea mea?

— Pentru dumneavoastră și Lady Julia. Sebastien nu păru să bage de seamă că nu știa. Dar domnul Montcrief plănuiește să anunțe la bal propria logodnă și să-și prezinte mireasa înaltei societăți.

— Nu pricep.

Adam simți prima înțepătură a unei presimțiri proaste.

— Ea este, domnule. Lady Valence.

— Cine?

Presimțirea se transformă în groază.

Din nou, Sebastien se uită nervos în jur, cu chipul palid.

— Femeia cu care domnul Montcrief intenționează să se însoare. Am văzut-o astăzi. Cu el. A ținut-o ascunsă în tot acest timp, dar astăzi am văzut-o. Este Lady Valence, domnule. Sunt sigur.

O furie neagră îl umplu pe Adam atât de repede, încât îi întunecă marginile câmpului vizual, făcându-l să se sprijine de peretele rece. Totul avea sens acum. Brusca apariție a lui Gisele coincidând cu brusca apariție a lui Montcrief. Adam nu crezuse niciodată în coincidențe, iar cea de acum nu făcea decât să-i dovedească inteligența. Vederea i se limpezi.

După toți acești ani, Adam o găsisese în sfârșit pe Gisele, iar în seara asta, își va lua mireasa și o va aduce acasă.

— Ați avut dreptate, domnule, spunea Sebastien. Pe Lady Valence ați văzut-o ieri, pe podul acela. Nu e deloc moartă. E cu el.

Viziunea lui Gisele îmbrăcată în capotul ei de mătase și îmbrățișându-se pasional cu Montcrief îi apărură în minte.

Iar pentru a doua oară în două zile, Adam crezu că va leșina.

Capitolul 25

Gisele stătea la fereastra camerei sale, privind cerul vinețiu care atârna peste terenurile și aleea mărginită de copaci de la Breckenridge, conacul ducelui de Worth, aflat la marginea de sud-vest a Londrei. Jos se vedea un șir de căruțe și cai care aduceau în grabă mâncare și băutură, în ciuda ploii neconținute și a noroiului. Înăuntru, haosul era și mai mare. Auzea o armată de servitori trebăluind cu frenezie în sala de bal și în bucătărie, într-un efort eroic de a face pregătiri de câteva zile în câteva ore.

Pe la mijlocul după-amiezii, Eleanor îl trimisese pe Joseph cu trăsura ei să o ia pe Gisele și s-o aducă la Breckenridge. Gisele nu se putu preface că nu era încântată să se ascundă în anonimatul vastului labirint de camere din conac. Sebastien se întorsese de la Valence cu o satisfacție cruntă, dar ei, deși încrezători

că marchizul va apărea la balul din acea seară, nu erau complet siguri că nu va încerca mai întâi s-o găsească în apartamentul lui Jamie. Acesta nu știuse cum s-o scoată mai repede pe ușă și s-o bage în trăsură.

Gisele zări un călăreț venind pe alee, acoperit pentru a se feri de ploaie, calul său mâncând pământul într-un galop fluid, parcă fără efort. Într-o clipită, pulsul începu să-i bată nebunește, iar fluturi i se avântară în stomac. Dumnezeu mare, reacția ei la Jamie Montcrief devenea tot mai acută de fiecare dată când îl vedea. Era de mirare că reușea să lege mai mult de patru cuvinte în prezența lui.

Nu știa ce se va face când el va pleca.

Gisele alungă acest gând. Avea lucruri mult mai presante de care să se îngrijoreze în următoarele ore decât inevitabilul sfârșit a orice era între ea și Jamie. Gisele așteptă acolo unde se afla, știind că Jamie o va căuta de îndată ce avea să poată. Deși plănuita plimbare în Hyde Park se anulasese din cauza vremii mizerabile, cu toate venirile și plecările zilei, Gisele și Jamie avuseseră foarte puțin timp să stea de vorbă. Și erau multe care trebuiau spuse înainte de acea seară.

Nu dură mult. Îi auzi pașii pe coridor, ușa se deschise zgomotos, iar el apăru în prag, bătut de vânt și îmbujorat deoarece călărise în grabă.

— La naiba, afurisit de mare mai e casa asta! rosti el.

— Nici Sebastien n-a reușit să-și amintească imediat unde se află camera de oaspeți verde, deși de obicei nu uită nimic.

Ochii lui se lărgiră privind covoarele și tapetul luxos și străvechiul pat masiv, cu baldachin, toate în nuanțe de smarald.

— Te-a văzut cineva urcând? întrebă Gisele.

Jamie scoase un sunet nervos.

— Un întreg regiment ar fi putut să mășăluiască la parter, și nimeni nu l-ar fi observat dacă n-ar fi cărat pahare de cristal și fețe de masă călcate.

— Atunci, închide ușa, Jamie, rosti ea cu un zâmbet drăcesc. Nu vreau să-l scandalizez pe nici un soldat rătăcit pe-aici.

Jamie trânti ușa și pierdu câteva secunde prețioase pentru a răsuci cheia în broască înainte ca Gisele să ajungă în brațele lui, iar el s-o sărute cu o pasiune tot mai mare.

– Nu mă pot sătura de tine, șopti el în timp ce Gisele îi dădea jos pelerina de călărie de pe umeri.

– Nu știi nici pe jumătate cum e, îi răspunse ea tot în șoaptă.

Agrafele din părul ei se risipiră pretutindeni, iar partea de sus a rochiei alunecă.

– Ar trebui să fiu furios acum, îi spuse Jamie cu buzele lipite de gâtul ei.

– O?

Mâinile ei îi traseră repede cămașa peste cap, iar ea își trecu degetele peste pielea pieptului larg. El șuieră de plăcere.

– Îmi distragi atenția.

– Sincerele mele scuze, domnule.

– Încerc să cred că nu vei fi atât de nesăbuită, încât să încerci să porți rochia de bal care atârnă în spatele tău, zise el.

– Mmmm.

Își trecu degetele peste umerii lui, simțindu-i pielea fierbinte și fină sub a ei.

– Nu vreau să fii aici.

– Mincinosule.

Se lipi de dovada a ceea ce dorea el.

– N-am spus că nu te vreau. Am spus că nu te vreau *aici*. Ea se pomeni lipită strâns de el, ochii lui căutându-i pe ai ei. Gisele, trebuie să vorbim despre ce ai plănuit pentru această seară. Este important.

– Chiar trebuie să aveam această discuție acum?

Suspină.

– Trebuie.

– Nu, nu trebuie.

– Gisele, te iubesc!

Ea îl privi fix, respirația oprindu-i-se în gât. Jamie îi cuprinse fața în mâinile lui.

– Ai ajuns să însemni totul pentru mine, rosti el cu voce răgușită.

– O, Jamie! Și eu te iubesc.

— Ar fi trebuit să ți-o spun mai de mult deoarece cred că m-am îndrăgostit de tine în clipa în care mi-ai dat prima halbă din berea aceea îngrozitoare. Dar omul care am fost în Nottingham nu avea nimic să-ți ofere... în orice caz, nimic ce tu să-ți dorești.

— Greșești. Eu nu mi-am dorit niciodată lucruri, rosti Gisele cu blândețe. Nu te-am dorit decât pe tine.

— Știu asta acum. După ce l-am văzut pe Malcolm astăzi și după ce am auzit că Sofia și Richard m-au căutat, mi-am dat seama că o persoană și-ar putea dori dragostea mea chiar dacă nu mi-am câștigat pe deplin dreptul de i-o oferi. Și... mă tem că te-ai ales cu mine oricum, fiindcă am descoperit că nu pot trăi fără tine. Clătină ușor din cap. Gisele, vreau să fii în siguranță.

— Știu. Și voi fi. Voi fi cu tine.

Îi cuprinse talia cu brațele și își sprijini capul de pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— Deci vei purta rochia aia afurisită.

— Da. Se trase în spate pentru a se uita în ochii lui. Pentru că, în seara asta, se va sfârși pentru totdeauna.

Nu avea rost să o contrazică. Din clipa în care tatăl lui Gisele își oferise unica fiică marchizului de Valence, pusese roțile destinului în mișcare, astfel încât acum ajunseseră în acest punct.

— Unde este Malcolm? întrebă Gisele.

— S-a întors în apartamentul pe care l-a închiriat, pentru a-și pune afacerile în ordine și a se pregăti de bal. Dacă tata evita Londra, Malcolm nu face același lucru. El și Sebastien vor fi aici la căderea serii. A spus că nu îndrăznește să piardă nici măcar o clipă din petrecerea de logodnă a fratelui său.

Huruitul unui râs trist îi răsună din piept.

— Bine. Gisele îi zâmbi. Ce-a zis ducele când mama lui i-a spus că te-ai logodit?

— Mi-a trimis un bilet în care își exprima sincerele felicitări și mi-a scris că acum înțelege de ce am refuzat ofertele entuziaste ale lui Lady Goddard la balul Baustenburg. De asemenea, m-a întrebat cât timp îmi va fi îngăduit să petrec, pe viitor, la grajdurile sale fără ca soția mea să obiecteze.

Gisele râse.

— Probabil că ai dreptul la o mărire de salariu, să știi, îi zise ea.

— Serious?

— Sunt sigură că falsa logodnă nu se număra printre potențialele sarcini despre care am discutat când te-am angajat.

— Adevărat. Dar, la vremea aceea, nu ți-am mărturisit chiar toate talentele mele.

— Sunt de acord că nu mi-ai spus multe. Degetul ei îi urmări clavicula, oprindu-se pe cicatricea de pe umăr. În ziua aceea, Sofia a fost cea care te-a scos de sub cal, nu-i așa?

Jamie îi prinse mâna.

— Da. L-a urmat pe Michael la Waterloo, iar când a văzut că nu se întoarce de pe câmpul de luptă, s-a dus imediat să-l caute. Ne-a găsit pe amândoi, eu abia mai trăind.

— Ce-ai făcut tu pentru ea și Richard — faptul că ți-ai vândut brevetul — a fost foarte nobil.

— Așa a fost corect să fac și așa face-o din nou, fără să stau o clipă pe gânduri. Cu degetul mare, Jamie îi urmări conturul buzelor. Dar, dacă e să facem comparație între gesturile nobile, tu ai stabilit standarde foarte înalte.

— S-ar fi putut să fiu convinsă să ajung mai repede în patul tău dacă aș fi știut că le atingi atât de ușor, îl tachină ea.

— *Touché*, șopti el aplecându-se pentru a o săruta mai bine. Pe viitor, îți voi raporta de îndată toate faptele mele bune. De fapt, cred că este posibil să fi ajutat o pisicuță să se dea jos dintr-un copac, în timp ce veneam încoace.

Ea râse și îi cuprinse gâtul cu brațele în vreme ce el o sărută pătimaș și o trase până se lovira de patul cu baldachin. Măinile ei coborâră din părul lui pentru a-i mângâia obrazii, iar apoi, degetele lui le prinseră pe ale ei și le coborâră pe umerii lui. El își lăsă mâinile pe curbele fine ale taliei ei și îi adună fustele, ridicându-i-le pe coapse.

— Ce faci?

Gisele curmă brusc sărutul.

— O, scuză-mă! mârâi el. Poate că am uitat să pomenesc că l-am ajutat și pe un lacheu să care niște cutii foarte grele cu prăjituri. Să continui?

Jamie îi simți zâmbetul pe buzele lui.

— Vai, domnule Montcrief, este aceasta o încercare de a mă convinge cu vorbe frumoase, amăgitoare?

Gisele se uită la el cu un amuzament ștregăresc dansându-i în ochi.

— Crezi că tu te-ai putea descurca mai bine?

— Sunt specialistă în cuvinte frumoase, îi spuse Gisele tremurând ușor la atingerea lui. Am avut chiar un profesor pentru asta. Probabil că mă exprim mult mai literar decât tine.

— Hm.

Jamie își lăsa degetele să rătăcească pe pielea imposibil de fină de pe interiorul coapselor ei.

— Nu mă crezi?

— Nu, nu te cred, zise el aplecându-și capul pentru a o săruta sub maxilar. O auzi ținându-și respirația și zâmbi. Dar poți să mă pui la încercare. Spune ceva inspirat.

Îi sărută scobitura gâtului în timp ce degetele lui descriau cercuri lente, explorându-i pliurile umede.

— Eu... cea... care... hmmm... suspină ea lipită de el.

— E foarte erudit, o tachină el, deși sunetele pe care le scotea ea făceau să-i fie foarte greu să se concentreze.

Măinile lui alunecară spre spinarea ei și o traseră cu putere spre mădularul lui.

— Trișezi, gâfâi ea. Nu mă pot gândi.

— Recunoaște-te înfrântă.

El simțea că își pierde repede reținerea pe care o mai avea.

— Niciodată.

— Asta-i ultima șansă.

Gura ei se lipi de urechea lui.

— Cred că ar trebui să mă ai, Jamie Montcrief, șopti ea. În toate modurile la care te poți gândi și în câteva la care nu poți.

Un val de dorință se prăbuși peste el, iar aproape că termină pe loc.

— Ai câștigat, gemu el.

Îi dădu drumul numai pentru a scăpa amândoi de haine, degetele ei mișcându-se la fel de frenetic ca ale lui. Într-un minut, trupul lui era gol în aerul răcoros, iar el o împinse pe spate în pat, simțindu-i pielea fierbinte lipită de a lui. Se lăsa pe ea, sărutând-o

cu o patimă sălbatică. Mâinile ei erau pe spinarea lui, pe șoldurile lui, trăgându-l spre ea, trupul ei încordându-se pentru a-l întâlni pe al lui. El intră în ea împingându-se o singură dată, iar plăcerea pe care o simți aproape că-l făcu să-și piardă cunoștința.

Ea îi șoptea numele, zvârcolindu-se sub el, cerându-i să intre mai adânc, iar el încercă disperat să-și recapete controlul, dar acesta dispăruse de mult. Își băgă mâinile sub ea, ridicându-i șoldurile pentru a-i primi penetrarea, simțindu-i miezul în timp ce ea se arcuia spre el. Picioarele ei se încolăciră în jurul lui, capul i se lăsă pe spate, iar ea se încordă, trupul fiindu-i cuprins de convulsii, iar el o mai pătrunse o dată înainte ca lumea lui să se prăbușească.

El își lăsă capul pe pernă, cu nasul lipit de gâtul ei, respirând anevoie. Era conștient că greutatea lui probabil o strivea, dar, când încercă să se îndepărteze, ea își înteti strânsoarea.

— Nu, rosti ea. Rămâi așa.

El încă îi simțea spasmele, tremurul în vârtejurile pasiunii.

O sărută din nou, minute îndelungate, o explorare lentă, senzuală. Apoi, se rostogoli pe o parte, iar de data aceasta, ea îl lăsă.

— N-a fost cinstit, să știi.

Ea zâmbi.

— Ți-am spus că sunt expertă în cuvinte frumoase, chiar dacă trebuie să le fur de la un cavalerist gol și beat, pe care tocmai l-am cunoscut.

— Te iubesc Doar-Gisele.

Jamie își dori ca acel moment să dureze o veșnicie.

Ea râse încetitor, un sunet frumos, care îi făcu inima să bată mai tare.

— Și eu te iubesc, Jamie Montcrief.

— Promite-mi că, în seara asta, nu vei fi nobilă, spuse Jamie brusc. Promite-mi că vei fi deșteaptă și vei avea grijă să fii în siguranță. Promite-mi că, și mâine, și în restul zilelor care vor urma, îți voi putea spune cât de mult te iubesc.

— Numai dacă îmi promiți și tu aceleași lucruri.

Jamie o sărută.

— Îmi promit că te voi iubi pentru totdeauna.

Capitolul 26

Domnișoara Hughes fu cea care veni s-o ajute pe Gisele. Aproape tot personalul ducesei fusese adus de la casa ei din oraș pentru a fi de ajutor cu ocazia balului de la Breckenridge, așa că nu fu o surpriză s-o vadă pe domnișoara de companie a lui Eleanor băgându-și capul pe ușă. Surpriza fu că ținuta Jennei era aproape identică cu a ei și că părul ei negru era din nou ascuns sub o perucă blondă. Purtând măști, cele două femei puteau fi ușor confundate.

Jenna se uită în ochii lui Gisele.

– Înălțimea Sa mi-a spus ce plănuiești să faci, zise ea. Vreau să te ajut.

Gisele rămase tăcută în timp ce Jenna începu s-o ajute să-și îmbrace rochia.

– Nu trebuie să faci asta, rosti Gisele după ce termină, întâlnind în oglindă ochii de un albastru-deschis ai femeii.

– Știu.

Jenna îi făcu semn să se așeze pentru a-i putea aranja părul.

– S-ar putea să fie primejdios.

Jenna zâmbi vag, adunând părul lui Gisele într-un coc simplu și elegant.

– Știu.

– Atunci, de ce faci asta?

– Pentru că, la un moment dat în timpul serii, s-ar putea să ai nevoie să mă fac din nou remarcată și să fiu convingătoare.

– Nu la asta m-am referit.

Măinile Jennei rămaseră nemișcare, iar ochii îi deveniră reci.

– Pentru că oameni ca marchizul de Valence distrug vieți fără să se gândească și le este îngăduit să facă asta fiindcă, în tâmplător, s-au născut într-o familie bună. Iar acest lucru nu este acceptabil.

Gisele o privi câteva clipe, întrebându-se dacă nu dorea să spună mai multe. Însă Jenna rămase tăcută, concentrându-se asupra ultimelor agrafe și bucle.

— Atunci, îți mulțumesc, rosti Gisele.

Jenna dădu din cap.

— Cu plăcere. Se ridică și se îndreptă spre ușă. O să-i spun Înălțimii Sale că ești gata.

Gisele își îndreptă atenția spre oglindă. Femeia care o privi de-acolo nu semăna nici pe departe cu femeia care fusese ultima dată îmbrăcată astfel. Cu patru ani în urmă, reflexia pământie care o privise fusese acoperită cu perle, diamante și satin din capul cu păr perfect coafat până în vârfurile pantofilor eleganți, dar nimic nu-i ascundea disperarea. În seara aceasta, purta din nou satin și bijuterii, însă asemănarea se limita la atât.

Crezuse că avea să fie nervoasă. Se juca totuși cu focul în seara asta, expunându-se mai mult decât o făcuse vreodată în ultimii patru ani. Dar nu avea nici o îndoială. Nici o anxietate, nici o teamă. Din oglindă o privea o imagine a hotărârii. Un curaj de neclintit o cuprinsese la gândul că nu era singură.

— Ești mai frumoasă decât ai fost vreodată, îi spuse Eleanor din pragul ușii.

Gisele se răsuci și îi întâlni privirea. Ducea era deja îmbrăcată într-o rochie de un roz aprins, pudrată și dichisită, și gata pentru bătaie.

— Nu uitați ceva? o tachinează Gisele încercând să însenineze atmosfera.

— Hm, pufni Eleanor. Mă gândesc să renunț la pui. Sunt niște creaturi cu adevărat stupide. Nu e de mirare că toată lumea le preferă cu sos, pe o farfurie. Gânditoare, se lovi ușurel cu degetul în bărbie. Mă gândeam să trec la bursuci.

— La bursuci?

Gisele aproape că alunecă de pe scaun.

— Sunt încântător de dungați. Și am impresia că sunt foarte agresivi. Mă întreb dacă ar putea fi dresați să muște la comandă.

— Dresăți? întrebă Gisele cu voce slabă.

— Glumesc, dragă. Cred. Închise ușa în urma ei și traversă încăperea, chipul devenindu-i serios. Ești sigură că ești pregătită să faci asta?

— Da. Aștept de mult timp să fac asta.

Eleanor suspină.

— Acesta e un risc. Va fi o situație care nu poate fi controlată. Lucrurile ar putea decurge prost.

Gisele râse fără amuzament.

— Lucrurile au decurs prost cu multă vreme în urmă. Ciclul este pe cale să se încheie. Și dacă se întâmplă ce e mai rău? Dacă sunt descoperită, ce va fi?

Eleanor pâli sub pudră.

— Acest lucru nu se va întâmpla.

— S-ar putea întâmpla. Știu asta. Iar dacă va fi de făcut o alegere între mine și Lady Julia, atunci nu se pune problema unei alegeri. Eu cel puțin am ochii larg deschiși.

— James îl va ucide pe Valence înainte să se întâmple așa ceva, se răsti ducesa.

— Nu, rosti Gisele cu asprime. Dacă, în seara asta, se va întâmpla ce e mai rău, legați-l pe Jamie, dați-i cu ceva în cap sau drogați-l, nu-mi pasă. Fiindcă nu se poate ca el să se sacrifice pentru mine. Promiteți-mi că nu veți îngădui să se întâmple una ca asta.

Eleanor o privi fix.

— El are o familie.

— Sigur că are. Ducele de Reddyck este...

— Nu. Gisele trase aer în piept pentru a se calma. Are un nepot. Richard. N-are nici măcar un an, dar arată exact ca Jamie, iar peste 18 ani, va deveni un bărbat puternic, cumsecade și onorabil pentru că unchiul său îl va fi învățat toate astea. Va avea nevoie de Jamie mai mult decât de oricine pentru că Jamie va fi singura persoană capabilă să-i spună băiatului cu câtă generozitate a iubit tatăl lui și cu câtă măreție a trăit tatăl lui până în ziua în care a murit încercând să salveze viața altuia.

Ducesa își puse o mână pe piept.

— Promiteți-mi că nu va trebui să-i spun lui Richard că unchiul lui a murit în același mod. Încercând să-mi salveze mie viața.

Eleanor dădu tăcută din cap.

— Jamie protejează ce și pe cine iubește și își asumă aceste responsabilități în mod exagerat. Va merge până la extreme și nu se va gândi de două ori. Acesta este motivul pentru care îl iubesc neșpus, și asta mă sperie cel mai tare. Sunt îngrozită că va face ceva irevocabil dacă e împins prea departe.

— Înțeleg.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Musafirii dumneavoastră au început să sosească, Înălțimea Voastră, se auzi vocea unui servitor prin ușa masivă.

Eleanor susținu privirea lui Gisele vreme de un minut îndelungat, apoi îi luă mâinile.

— O să iasă foarte bine, rosti ea. Promite-mi doar că nu vei arunca nimic în aer. Cel puțin, nu în casa Breckenridge. Mi-e dragă hărăbaia asta.

Gisele zâmbi slab.

— Promit, Înălțimea Voastră.

Ducesa se ridică și își îndreptă fustele.

— Mulțumesc, zise Gisele când Eleanor ajunse la ușă. Mulțumesc pentru tot ce-ați făcut. Pentru tot ce faceți.

Ducesa o privi în ochi.

— Nu, eu îți mulțumesc. Ești o adevărată inspirație.

Fiindcă Adam nu mai avea o trăsură proprie, cu vizitiu, și nici măcar un cal, fu silit să accepte invitația de a merge la Breckenridge cu contele de Boden și cu nesuferita lui familie. Însă Adam își reaminti că a suporta un drum cu trăsura era un preț mic pentru a o găsi pe Gisele a lui.

Contele de Boden începuse curând o conversație, o disertație zgomotoasă despre vremea mizerabilă și despre recoltele mizerabile care sigur vor urma. Contesa lui Boden, cocoțată ca o coțofană nervoasă, capul legănându-i-se înainte și înapoi printre ocupanții trăsurii, sporovăia cu voce tare pentru a umple orice gol din conversație care i-ar fi putut scăpa contelui. Huston ședea într-o tăcere încremenită, ochii lui aprinzându-se ocazional de o ostilitate critică atunci când se uita la Adam, în timp ce surorile lui făceau în șoaptă speculații despre identitatea misterioasei femei cu care superbul domn James Montcrief urma să se căsătorească.

În orice altă seară, toate astea probabil că l-ar fi enervat la culme pe Adam, dar acum, aflându-se atât de aproape de Gisele a lui, descoperi că suspiciunile și prostia lor îi erau indiferente. Nu avea nevoie să audă că viitoarea mireasă a lui Montcrief semăna șocant

cu răposata lui soție și nici că era de o frumusețe excepțională. Deja știa foarte bine cine era femeia și se simți febril și îmbujorat de anticiparea a ceea ce îl aștepta. După patru ani de jale și de suferință, și de singurătate dureroasă, în seara asta își va îndeplini visul de a o avea pe Gisele acolo unde îi era locul.

De îndată ce trăsura se opri în fața scării largi de piatră de la intrarea în reședința Breckenridge, marchizul deschise ușa cu o smucitură și se grăbi să urce câte două trepte odată, fără a se deranja să privească în urmă, deși Boden îl strigă. Viitorul lui nu se afla în urma sa, înghesuit în trăsura cu blazon. Inima viitorului său îl aștepta undeva în casa Breckenridge. Și era vremea s-o găsească și să o ducă acasă.

Jamie se opri pe coridor în fața ușii lui Gisele. Era iarăși îmbrăcat în sufocantele haine de seară, deși, de data asta, abia dacă le băga în seamă. În schimb, se simțea ca atunci când aștepta zorii pe un câmp de luptă, pentru ca lumina să dezvăluie inamicul pe care trebuia să-l învingă. Nervos, hotărât și cam îngrozit că totul avea să decurgă prost, și că, la fel ca în urmă cu un an, nu va putea s-o protejeze pe ființa iubită.

Jamie trase adânc aer în piept. Douăzeci de minute. Cel mult, treizeci de minute. Iar apoi, Gisele va fi din nou la etaj, încuiată în siguranță, departe de nebun. Iar dacă treaba asta nu funcționa – dacă marchizul nu se agăța de gândul că ar putea-o recăpăta pe iubita lui Gisele, purtându-se într-un mod demn de Bedlam¹, Jamie avea să facă exact ce trebuia. Îl va provoca la duel pentru ceea ce făcuse. Cu săbii sau pistoale, nu conta. Era mai mult decât priceput cu ambele și cu oricare avea să-l ucidă pe marchiz. Va face orice trebuia făcut pentru ca Gisele să fie în siguranță, iar identitatea ei să rămână secretă.

Bătu încetîșor în ușă.

– Intră, strigă ea, iar el păși în cameră.

Ea se ridică de pe scaunul din fața mesei de toaletă. Iar în acel moment, el înțelese obsesia marchizului de a o poseda pe această

¹ Bethlem Royal Hospital, primul spital londonez specializat în boli mintale (n.tr.)

femeie. Era un înger eteric, senin și calm, privindu-l cu ochi luminoși. Jamie avusese pe limbă o mulțime de complimente spirituale pregătite pentru clipa când avea s-o vadă pentru prima dată gătită ca o lady, dar toate pieriră incapabile să descrie viziunea din fața lui.

Rochia ei era din mătase de un auriu-deschis, țesătura mângâindu-i trupul precum atingerea unui iubit. Decolteul corsajului era jos, dezvăluindu-i partea de sus a sânilor, care fuseseră înălțați pentru a fi cât mai frumos etalați. Părul îi fusese strâns într-un coc la spate, cu buclisoare care se desprindeau din el, evidențindu-i gâtul și umerii grațioși și încadrându-i chipul cu o perfecțiune blondă. Mănuși lungi îi acopereau brațele, iar ca bijuterii, nu avea decât o pereche de cercei simpli, cu smaralde elegante care îi scoteau în evidență ochii verzi. Ochi care se uitau la el cu o dragoste ce îi răpi și ultimul rest de rațiune.

Închise ușa în urma lui și se apropie de ea. Îi cercetă ochii și chipul înainte de a se apleca s-o sărute cu venerație.

— Ești frumoasă, șopti el știind cât de lipsite de substanță păruseră acele cuvinte.

— Mulțumesc, răspunse ea oricum.

Rămaseră în tăcere vreme de un minut îndelungat, nici unul nedorit să renunțe la ultimele secunde de singurătate. În cele din urmă, Jamie se îndepărtă de ea, convins că, dacă nu se forța să facă asta, nu avea să poată merge mai departe cu această poveste. Că nu va mai putea să-i îngăduie ei să continue cu asta.

Jamie luă masca de pe masa de toaletă. Se duse în spatele lui Gisele, o privi în oglindă și, cu mare grijă, îi puse masca pe față, legându-i panglicile la ceafă. Îi acoperea aproape întreaga față, făcând-o de nerecunoscut pentru oricine care nu știa deja cine era.

Jamie o sărută pe gât.

— Ești gata? întrebă el cu voce răgușită.

— Da.

Cel puțin, unul din ei era.

— Te iubesc, Jamie, rosti ea răsucindu-se spre el. Indiferent ce se va întâmpla, te iubesc.

Ochii ei licăriră de iubire.

— Și eu te iubesc, spuse el. Și nu voi îngădui să ți se întâmple nimic în seara asta. Vei face cum am discutat. Nici mai mult, nici mai puțin. Și mă vei lăsa pe mine să fac restul. Malcolm și Sebastien nu vor fi departe, iar dacă lucrurile devin cu adevărat catastrofale, ducesa poate oricând să arunce un alt pui în mulțime.

Gisele râse ușurel, iar el îi întinse cotul. Degetele ei se îndoiră în jurul brațului său.

— Condu-mă, domnule Montcrief, rosti ea, iar el îi desluși hotărârea din voce. Hai să mergem să stârnim un scandal cum n-a mai pomenit Londra niciodată.

Capitolul 27

Gisele intră în sala de bal la brațul lui Jamie, iar șoaptele începură imediat. Ea aproape că râse de nebunia pură a situației. O femeie care își înscenase moartea și care furase o avere în diamante, la brațul unui fost căpitan de cavalerie sărac și bastard, ei doi fiind cuplul despre care se discuta cel mai mult în societatea londoneză.

Gisele îl zări pe ducele de Worth, care se afla la intrarea în sala de bal, întâmpinându-și oaspeții. Deși ascuns după o simplă mască neagră, înălțimea și părul negru îl scoteau în evidență. Și, dacă ar mai fi existat vreo îndoială, se uita prin sala de bal cu o încântare copilărească, admirând plantele și panglicile, florile și luminile sclipitoare de parcă nu-i venea să creadă că reușise să facă toate astea. Sau, mai degrabă, că personalul lui reușise toate astea.

— Domnule Montcrief! exclamă ducele de Worth văzându-i pe Jamie și pe Gisele. Zâmbind, îl bătu pe Jamie pe spate. Aproape că nu mi-a venit să cred când am fost informat că te însori. Habar n-am avut. Și încă o căsătorie din dragoste! Felicitări! Atenția lui se concentrează asupra lui Gisele. Iar aceasta presupun

că este frumoasa femeie care l-a făcut pe căpitan un bărbat foarte fericit.

Gisele întinse mâna, iar Worth i-o luă politicoasă.

— Este o onoare să vă cunosc, Excelența Voastră.

— Pot avea plăcerea de a vă afla numele? o întrebă el pe Gisele.

— Nu până la miezul nopții, rosti Jamie cu un zâmbet ușor, trăgând-o pe Gisele puțin mai aproape de el. Misterul va ajuta la distragerea atenției de la eventuale discuții neplăcute legate de evenimentele de ieri, iar bârfele vor avea alt subiect.

Worth îi aruncă lui Jamie o privire recunoscătoare, dar apoi o umbră apăru pe chipul lui.

— Pur și simplu, nu înțeleg, rosti el cu voce joasă. Lordul Valence se poartă foarte ciudat, iar Boden refuză cu încăpățănare să recunoască. Iar Huston și surorile lui sunt prinși la mijloc, deși nu cred că au vreo vină.

— Atunci, ați făcut un lucru bun, îi spuse Jamie ducelui. Dând acest bal. Ajutându-i pe oamenii la care țineți.

Ducele își îndreptă trupul.

— Mulțumesc, Montcrief. Pe chipul lui apăru un nou zâmbet. Acum, vă rog, distrați-vă. Iar dacă mâine ai timp, domnule Montcrief, aș dori totuși opinia dumatăle legată de iapa aceea a mea.

— Desigur, răspunse Jamie, iar ducele se îndepărtă pentru a întâmpina un alt grup de oaspeți.

— L-ai văzut pe Valence? întrebă Gisele în timp ce se întoarse-ră spre mulțimea de oameni care forfoteau în impresionanta sală de bal a reședinței Breckenridge.

În ciuda hotărârii de a-și păstra cumpătul, stomacul i se strânse.

— Nu. Dar Sebastien mi-a spus că se află aici. Marchizul a sosit cu contele de Boden și cu familia lui.

— Ei bine, măcar pentru moment reputația lui Lady Julia este în siguranță.

Gisele închise ochii, o trecătoare senzație de ușurare potolindu-i neliniștea.

— Da.

Gisele privi cu ironie vârtejul de culori, licăriri și lumini din fața ei. Fusese la câteva baluri ca acesta, pe vremea când abia

devenise Lady Valence. Fusesse izolată atunci, privind totul de la distanță, tânjind să facă parte din acea agitație. În seara asta, Gisele se afla din nou la bal, marchizul de Valence fiind și el acolo, dar acum ea nu avea să mai privească de pe margine. Cu o întârziere de patru ani, Gisele urma să-și îndeplinească dorința. Va face din plin parte din acea agitație.

Nu făcuseră nici măcar zece pași înainte ca Malcolm să li se alăture, postându-se de cealaltă parte a lui Gisele. Niciodată în viața lui Jamie nu fusese atât de ușurat să-l aibă pe fratele lui alături.

— Arăți bine, frățioare, rosti Jamie pe un ton lejer, în timp ce ochii cercetau mulțimea din jurul lor.

— Îmi place să cred că da.

Malcolm zâmbi unui grup de tinere doamne care trecură pe lângă ei chicotind și aruncând priviri nu tocmai subtile în direcția ducelui.

— Am impresia că ești foarte popular în seara asta, domnule, spuse Gisele pe un toc sec.

— Dar desigur. Farmecul, spiritualitatea și înfățișarea superbă sunt moștenire de familie. Iar fiindcă Jamie s-a logodit și a dezamăgit-o pe fiecare fată care năzuia să-l ducă la altar și pe fiecare văduvă care spera să-l ademenească în patul ei, femeile din Londra trebuiau să se orienteze spre mine. Se aplecă spre Gisele. Și unde mai pui că eu am și un titlu, șopti el tare. Vrei să-ți reconsideri alegerea?

— Mulțumesc pentru amabila ofertă, dar sunt foarte fericită cu Montcrief-ul pe care îl am.

Îi zâmbi fratelui său, iar Jamie fu ușurat să vadă asta. Strânsoarea mâinii ei pe brațul lui era zdrobitoare, iar Jamie știa că ea nu era nici pe departe atât de degajată cum se părea. Ceea ce probabil că era bine. Neliniștea avea să-i fie de folos și o va ajuta să fie în siguranță.

— L-ai văzut pe individ? îl întrebă Jamie pe Malcolm.

— Da. Ducesa mi l-a arătat.

Aerul glumeț dispăru.

— Și?

— Și se furișează prin sala de bal ca un gândac vânat de cineva. Am înțeles că abia dacă a adresat un cuvânt cuiva, de când a sosit. Oamenii vorbesc.

— Bine.

În seara asta, ticălosul avea să plece de-aici fie în lanțuri, fie în coșciug.

— A, Reddyck, iată-te!

Cuvintele se auziră din spatele lui Malcolm, iar ei se răsuciră și văzură un gentleman distins, cu păr argintiu, zâmbindu-le foarte amabil.

— Havockburn, rosti Malcolm încântat. Nu m-am așteptat să am norocul de a te vedea din nou atât de repede. Făcu un pas spre el. Fiindcă am jurat să păstrez secretă identitatea acestei încântătoare femei cel puțin încă o oră, scuză-mă, te rog, că nu fac prezentările. Îi făcu semn cu ochiul lui Gisele. Totuși, sunt încântat să ți-l prezint pe fratele meu, domnul James Montcrief. James, Excelența Sa ducele de Havockburn.

Gentlemanul zâmbi și își ridică masca de pe față.

— Încântat de cunoștință, domnule Montcrief, spuse el. Și cele mai bune urări cu ocazia apropiatei nunți.

— Mulțumesc mult, Excelența Voastră, spuse Jamie făcând o plecăciune scurtă.

— Trebuie să mărturisesc că, văzându-l pe Reddyck, am sperat că vei fi cu el, domnule Montcrief. Aș putea să te rețin o clipă? Aș dori să discut cu dumneata despre o... ăăă, o chestiune delicată.

— Desigur, zise Jamie neatent.

Întâlni privirea fratelui său pe deasupra capului lui Gisele și îi trimise un mesaj tăcut.

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine?

Malcolm făcu o plecăciune ridicolă în fața lui Gisele, iar ea îi zâmbi cu amabilitate, deși înainte se uită întrebătoare la Jamie.

Jamie dădu scurt din cap. Deocamdată, avea să fie în siguranță cu Malcolm. Valence nu pe Malcolm îl căuta. Valence îl căuta pe Jamie.

Cei doi se alăturară dansatorilor din mijlocul sălii de bal, iar Jamie se răsuci spre duce.

— Am înțeles că îți datorez ceva, rosti Havockburn direct.

— Nu-mi datorați nimic, Excelența Voastră.

— Ei bine, poate că nu eu efectiv, ci fiul meu. Cred că și-a cam pierdut capul cu câteva nopți în urmă, când a jucat cărți cu dumneata.

— A! Jamie înțelese. Nu vă faceți griji, Excelența Voastră, fiul dumneavoastră nu-mi datorează nimic. Pariul a fost pe deplin onorat.

Cu coada ochiului, îi văzu pe Gisele și pe Malcolm învârtindu-se înainte de a fi iarăși înghițiți de mulțimea de dansatori.

Bărbatul cu păr argintiu râse aspru, dar clătină din cap.

— Fiul meu nu și-a onorat pe deplin pariul pe care l-a făcut, domnule Montcrief. Principiile dumitale i-au îngăduit să plece de la masa de joc cu onoarea și mândria intacte. La fel și cu bunurile sale.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite pe un ton înverșunat.

— Amândoi am fost tineri cândva, Excelența Voastră, și cred că amândoi ne putem aminti vremurile când judecata noastră e posibil să nu fi fost strălucită, spuse Jamie pe un ton egal. Și, după cum i-am zis, nu am mijloacele de a întreține o pereche de cai atât de frumoși și nici vehiculul pe care îl trag. Întreținerea unor asemenea cai deosebiți m-ar fi sărăcit, pentru că n-aș fi avut inima să-i vând. Mi-a făcut o favoare.

Ducele îi aruncă lui Jamie o privire care spunea că nu crede un cuvânt.

— Totuși, ești îndreptățit să primești ceva de valoarea pariului făcut de el, domnule Montcrief. Așa că, știind că ești un mare iubitor de cai, ți-am adus un armăsar excepțional, în speranța că-l vei accepta ca plată. Calul are o conformație excelentă, este de rasă foarte bună și a participat cu mare succes la curse în ultimii trei ani. Este cu adevărat unul dintre cei mai rapizi cai pe care i-am avut vreodată.

— Cu toate că apreciez gestul, Excelența Voastră, nu pot accepta, repetă Jamie încăpățânat.

Havockburn clătină din cap.

— Atunci, va trebui să fim de acord că nu suntem de acord și...

— Montcrief!

Numele lui Jamie aproape că fu mârâit, întrerupându-l pe duce în mijlocul propoziției.

— Mă întrebam când o să apari, spuse Valence înghesuindu-se prin mulțime și oprindu-se în fața lui Jamie.

Marchizul nu se ostenise să poarte o mască și, în ciuda strălucirii blânde a felinarelor și a lumânărilor, se vedea că era palid și tras la față.

— Bună seara, Lord Valence, rosti Jamie cu glas egal, silindu-și ochii să rămână atinți asupra marchizului, și nu să se îndrepte spre ringul de dans. Spera cu disperare că Malcom se uita la el. Pot să vă fiu de folos cu ceva?

— Unde este ea, ticălosule? șuieră marchizul.

— Lord Valence, te simți bine?

Havockburn se încruntase cu asprime din pricina mojiției marchizului. Valence îl ignoră pe duce.

— Știi că e la tine, Montcrief. Și o vreau înapoi. Îmi aparține.

— Doriți să vă aduc ceva de băut, Lord Valence? întrebă Jamie cu o falsă îngrijorare. Păreți puțin cam palid.

— Nu vreau nimic de la tine Montcrief, ci doar pe soția mea.

Jamie se holbă la Valence.

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, domnule.

— Nu întinde coarda prea mult, Montcrief, îl amenință Valence.

Habar n-ai de ce sunt capabil.

— Lord Valence, calmează-te!

Havockburn era clar enervat.

— Nu mă calmezi! se răsti Valence. Cum să mă calmezi când individul ăsta crede că-mi poate fura soția?

— Lord Valence, spuse Havockburn cu severitate, încercând clar să curme ceea ce credea că avea să ducă la un duel. În clipa asta, Lady Julia se află împreună cu fratele ei lângă masa cu băuturi. Pot atesta că domnul Montcrief nici măcar nu s-a uitat la ea, darămite s-o atingă. A venit aici cu logodnica lui.

Ochii lui Valence căpătară o strălucire reptiliană.

— Și unde se află această femeie acum?

Jamie se sili să rămână calm. „Dumnezeule mare, Malcolm, uită-te încoace, te rog, vezi ce se întâmplă!”

— Dansează cu ducele de Reddyck.

„Nu, nu, nu!“ Jamie urmări cum Valence își răsuci brusc capul spre dansatori. Marchizul dădu să pornească spre ei, dar Jamie se propti în fața lui, cu ochii în flăcări.

– Doriți ceva anume de la doamna mea? întrebă Jamie.

– Dă-te la o parte din calea mea! șuieră Valence.

– Nu cred că o voi face.

Era conștient că mai mulți oameni se uitau la ei.

Cu o mișcare neașteptată, Valence îmbrânci o femeie aflată în apropiere spre Jamie și se năpusti spre dansatori ca un câine ciobănesc între oi. Jamie înjură, o ajută pe femeie să-și regăsească echilibrul în timp ce țipa surprinsă și porni pe urmele marchizului.

Vedea capul lui Malcolm pe deasupra mulțimii, legănându-se în ritmul muzicii, dar n-o zărea pe Gisele. Speră că pe duce nu-l va deranja sângele de pe dușumeaua lustruită a sălii lui de bal. Pentru că, dacă Valence se atingea chiar și numai de un fir de păr de pe capul lui Gisele, îl va ucide pe marchiz pe loc.

Numerose proteste furioase îl precedară pe Jamie, stârnite de marchizul care îi îmbrâncea pe oameni pentru a-și deschide calea spre Malcolm. Jamie ajunsese chiar la vreme pentru a-l vedea pe Valence izbindu-l pe fratele său cu umărul, făcându-l să se împleticească îndărăt. Dansatorii din jurul lor se risipiră în timp ce Valence întinse mâna spre Gisele și, apucând-o de braț, o răsuci și îi smulse masca.

Jamie se afla la trei pași în urma lui, cu inima bătându-i în gât, fiind gata să facă orice pentru a-l împiedica pe Valence să-i facă rău lui Gisele.

Doar că nu era Gisele.

Masca femeii căzu pe podea, iar măregelele sparte zornăiră pe suprafața lemnului. Valence, atât de prins în ceea ce credea a fi momentul lui de victorie, încă nu-i dăduse drumul femeii, ci o ținea cu toată forța. Cu o mișcare atât de rapidă, încât sfidă credibilul, femeia îl călcă zdravăn pe laba piciorului, iar în timp ce Valence se aplecă, cotul ei izbi fața marchizului atât de tare, încât se auzi ceva frângându-se.

Jamie privi șocat cum Jenna Hughes se eliberă de atacator și, clipind rapid, își duse mâinile la pieptul care palpita – imaginea perfectă a inocenței ultragiatare și rănite.

Ducele de Worth se năpusti în golul format pe ringul de dans, cu ochii scânteindu-i de furie în timp ce își coborî privirea spre marchiz.

– Ce dracu' crezi că faci, Valence? vru el să știe.

Valence încă stătea încovoiat, icnind, ochiul începând deja să i se umfle. O rumoare se stărnise în sala de bal din pricina agitației, iar muzica se opri discordant, muzicanții abandonând unul câte unul efortul de a cânta în acele condiții.

– Sunteți teafără?

Worth se îndepărtă dezgustat de Valence și i se adresă cu blândețe domnișoarei Hughes.

– Da, mulțumesc, Excelența Voastră, răspunse ea cu răsufierea tăiată, părând extraordinar de fragilă pentru o femeie care, cu doar câteva secunde în urmă, îl pusese cu botul pe labe pe un marchiz furios. Doar că a fost atât de... neașteptat.

Ducele se aplecă, îi culese masca și i-o dădu rămas fără cuvinte.

Malcolm nu avea astfel de probleme.

– A fost complet exagerat, Lord Valence, spuse el cu voce tare. Dacă dorești să dansezi cu o lady, îți sugerez ca, data viitoare, să o inviți pur și simplu. Deși, nu sunt sigur că vei găsi multe care să fie suficient de curajoase.

Râsete se răspândiră prin mulțime.

Jamie prinse privirea ducesei, care se afla în partea cealaltă a încăperii. Ea se uită în ochii lui și dădu ușor din cap. Ușurarea îl cuprinse. Gisele încă era în siguranță.

Valence își îndreptă trupul și se uită în jur apăsându-și o mână pe față. Își dădu seama că era din nou în centrul atenției. Se clătină puțin înainte de a-și reveni, o licărire răzbunătoare apărându-i în ochi.

– Înălțimea Voastră ducele de Reddyck presupun. Valence își mută privirea de la Malcolm la Jamie. Fratele pe care sărbătoritul căpitan din această seară n-a reușit să-l omoare.

Se auzită câteva icnete în jur, iar Jamie avut o mișcare de recul.

— Poftim? izbuti el să spună.

— Fratele tău. Al zecelea duce de Reddyck atât de puțin cât a trăit, din păcate. Tânărul Michael Montcrief.

Jamie se holbă tăcut la marchiz, temându-se că i se va face rău. Chipul lui Malcolm era o mască încremenită a groazei șocate.

Valence zâmbi rece, cu cruzime.

— O, știu totul despre tine, Montcrief. Vina cu care trebuie să trăiești în fiecare zi știind că tu ar fi trebuit să mori pe acel câmp de luptă probabil că este devastatoare. Acum, vorbea pentru public, ca să abată atenția nedorită, iar toată lumea știa asta. Dar totuși tu ești la Londra, savurând viața în lumea bună, în vreme ce el zace într-un mormânt rece. Cum de te suporti?

Jamie trase adânc și sacadat aer în piept. Vina apărură din nou, ca o ceață otrăvită, deși crezuse că trecuse peste asta. Jamie își dori cu disperare ca Gisele să se fi aflat lângă el. Chiar și numai prezența ei era suficientă pentru a-l ajuta să gonească acei demoni înapoi în trecut, unde le era locul.

Dar ea nu era acolo. Din cauza omului care se afla în fața lui.

Și nimic din ceea ce îi putea spune sau face Valence lui Jamie nu se compara cu ce îi făcuse lui Gisele.

Atmosfera din jurul lor era încărcată cu electricitate. Malcolm făcu amenințător doi pași spre Valence, dar Jamie îl opri ridicând o mână.

— Ai dreptate, rosti Jamie încet. Ai perfectă dreptate.

Valence se foi neliniștit, ochii lui repezindu-se de la Jamie la privitori.

— Nu trece o zi fără să mă gândesc la Michael, spuse Jamie, totul estompându-se straniu în jurul lui. Faptul că a murit atât de tânăr este o tragedie, dar nu mai mare decât moartea oricărui alt bărbat ucis pe câmpul de luptă, în timp ce își servea regele și țara. A ales să poarte o luptă măreață, să lupte pentru ceva în care a crezut. Jamie făcu o pauză. Fratele meu a murit salvându-mi viața. A murit ca un erou. Eroul meu. Îi datorez totul. L-am iubit și nu îl voi dezonora cufundându-mă în autocompătimire, cu toate că sunt zile în care mi-e dor de el mai mult decât pot suporta.

El a plătit prețul suprem pentru libertatea noastră. A mea și a ta. Ridică disprețuitor un deget spre Valence. Eu n-am uitat asta. Și nici nu voi considera că mi s-a cuvenit. Niciodată!

Jamie se opri, simțindu-se dezorientat. În fundal, orchestra porni din nou să cânte, deși pretutindeni în jurul lor era tăcere, asta până când cineva își trase nasul. Un bărbat se răsuci și îi oferii femeii batista lui, iar timpul își reluă brusc curgerea și murmure de apreciere și admirație se ridicară din mulțime.

Jamie înghiți un nod și dădu drumul răsufării pe care nu realizase că și-o ținuse.

Valence, transpirând abundent, se răsuci pe călcăie și se îndepărtă cu pași mari. Încet, și restul mulțimii se îndepărtă.

Malcolm puse o mână pe umărul lui Jamie.

— A fost crud și inutil. N-ar fi trebuit să fii nevoit vreodată să te aperi într-un asemenea mod, spuse fratele lui posomorât.

— Nu, replică Jamie încet, uitându-se la Malcolm. A fost foarte necesar. Mi-am iubit fratele și n-a fost vina mea că a murit.

Era pentru prima dată când Jamie chiar crezu asta.

Capitolul 28

Adam dădu pe gât punciul cu rom pe care nu-și amintea că și-l luase, apoi își lipi paharul rece de obraz, uitându-se la Montcrief cu ochiul care nu era închis din pricina umflăturii. Ticălosul era ca o afurisită de pisică, mereu cădea în picioare. Fratele lui era mort din cauza sa, dar cumva Montcrief tot ieșise din asta ca un erou. Ei bine, nu avea să mai fie mult timp considerat astfel. În curând, Adam avea să le dovedească tuturor că Montcrief îi furase soția. Pe Gisele a lui. Iar atunci, cine avea să fie eroul?

Nu era foarte sigur ce se întâmplase pe ringul de dans sau cum de Gisele scăpase din nou de el, însă ea se afla acolo. Adam văzuse teama din ochii lui Montcrief când Havockburn îi spusese unde se afla Gisele, iar acea teamă îi confirmase totul. Montcrief o avea și era îngrozit că Adam urma să i-o ia.

Adam aruncă paharul într-un fotoliu aflat lângă perete și porni prin mulțime ignorând șoaptele și privirile din urma lui. Furios, desigur, Boden încercase să-l încolțească, dar lui Adam nu-i păsa deloc de el. Iar într-o astfel de mulțime era ușor să-l evite. Adam nu dorea să-i fie distrasă atenția. Trebuia să se concentreze pe deplin asupra lui Montcrief. Deoarece căpitanul urma să-l conducă pe Adam la Gisele. Scoase miniatura și diamantul din buzunar și se uită la ele.

— În curând, îi șopti Adam imaginii și sărută frumosul chip perfect.

Își strânse degetele în jurul diamantului și simți muchiile pietrei mușcând din carnea palmei. O matroană cu părul sur îl privea cu îngrijorare consternată, iar el se uită urât la ea, făcând-o să se îndepărteze grăbită.

„În curând“, repetă Adam pentru sine.

Trebuia doar să aibă răbdare.

Eleanor se plimba de colo-colo pe lângă un lung șir de ferigi plantate în ghivece, în timp ce Gisele, care ședea pe un scaun jos, ascunsă de verdeată, o urmărea cu privirea.

— Hettie tocmai mi-a spus că l-a văzut pe marchiz sărutând o miniatură și vorbind singur. Aș zice că asta-i o dovadă potrivită că Valence s-a cufundat în delir. Aș vrea să te duci la etaj și să te încui în camera ta, unde vei fi în siguranță.

— Încă nu.

Gisele clătină din cap.

— Valence aproape că te-a prins, șuieră Eleanor prin stridenta ei mască din pene de pui. Dacă n-ar fi fost Malcolm și Jenna...

— A anulat Boden nunta?

Nările ducesei fremătără.

— Sunt sigură că e doar o chestiune de timp.

— Nu e suficient, spuse Gisele. Am auzit șoaptele. Se zice că Valence se comportă ciudat. „Ciudat“ nu e suficient.

— Nu poți risca!

— Va fi în regulă, Înălțimea Voastră!

— Worth vrea ca James să-și prezinte misterioasa mireasă la miezul nopții. Mai e un sfert de oră până atunci. Ce plănuiești să faci în legătură cu asta? vru Eleanor să știe.

— Îl părăsesc pe Jamie cu câteva secunde înainte?

— Nu este amuzant, se răsti ducesa. Ai făcut tot ce-ai putut. Trebuie să pleci.

— Sunt de acord.

Jamie apăru deodată lângă Gisele.

— Un vals, rosti brusc Gisele. Voi dansa un vals cu Jamie. Iar înainte să bată miezul nopții, voi dispărea ca o prințesă misterioasă din basmele pentru copii.

Eleanor o privi nesigură.

— L-am adus pe Valence în pragul nebuniei, rosti Gisele încet. Trebuie doar să fie împins puțin. Se ridică și întinse mâna. Poți să mă inviți la dans, Jamie Montcrief, sau voi găsi pe altcineva care vrea.

Nici nu termină bine de vorbit că se auziră primele acorduri ale unui vals. Jamie îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Foarte bine. Îi luă mâna și o strecură pe sub brațul său, pătrând complet relaxat, dar mușchii rigizi de sub degetele ei spuneau o cu totul altă poveste.

— Vă rog să ne scuzați, Înălțimea Voastră, dar trebuie să stărnim un cuib de viespi.

Eleanor se uita la ei cu ochi îngrijorați.

— În clipa în care se termină acest dans blestemat sau în clipa în care lucrurile se complică, te duci direct la etaj, la Sebastien, o avertiză ea pe Gisele. Ai înțeles?

— Am înțeles, rosti Gisele dând din cap.

Cei doi se răsuciră și se îndreptară spre centrul sălii de bal, unde cuplurile începuseră să danseze. Jamie o cuprinse în brațe când ajunseră acolo.

— Asta-i o nebunie, șopti Jamie.

— Foarte probabil.

Gisele sărută dosul mâinii care o ținea pe a ei.

— Pentru ce-a fost asta? întrebă Jamie.

— Pentru tot ce-ai spus în seara asta. Michael ar fi mândru.

— N-am știut că ai auzit.

– Fiecare cuvânt. Își ridică privirea spre el, simțind un nod în gât. Ți-am zis cât de mult te iubesc?

El îi strânse mâna.

– O dată sau de două ori.

Privirea ei se îndreptă din nou spre mulțimea care se rotea.

– Îl vezi pe Valence? întrebă ea în vreme ce Jamie o conducea fără efort prin sala de bal.

– Deocamdată, nu. Ochii lui cercetau încăperea, pe deasupra capului ei. Dar probabil că el pândește, mă caută.

Gisele o zări pe Eleanor privindu-i de pe margine. Ochii ei abia se vedeau din spatele măștii, însă dădu ușor din cap spre ușile de la terasă. Gisele se uită peste umărul lui Jamie în direcția aceea și simți cum i se face pielea de găină.

Marchizul de Valence pândea într-adevăr.

Adam Levire se uită intens la femeia care dansa cu Montcrief. De data asta, era sigur că era Gisele, și nu blonda cu care Reddyck îl păcălise. Sângele îi urla în urechi, iar inima îi bătea un staccato dureros în coaste.

Era Gisele. Era ea, era ea, *era ea*. Știa asta cu fiecare fibră a trupului său.

Adam făcu involuntar un pas în față înainte de a se opri dându-și seama ce făcea.

Avea nevoie de o dovadă că Montcrief îi furase soția. Adam nu era prost – avea nevoie de o dovadă care să-i justifice acțiunile, și pe cele trecute, și pe cele viitoare. Nimeni nu putea fi învinovățit pentru că își apăra onoarea, iar onoarea lui Adam fusese insultată prin faptul că Montcrief i-o furase pe Gisele. Nu putea accepta ca marchiza lui să dispară din nou ca un firicel de fum într-o furtună, lăsându-l din nou nefericit și torturat.

– Încă mai e acolo? întrebă Gisele cu voce joasă.

– Da. Jamie se rotise astfel încât Gisele să fie ascunsă vederii lui. Simțea forța răuvoitoare din privirea lui Valence, iar scurtele fire de păr de la ceafă i se ridicară. Cred că ar trebui să urci acum, zise Jamie, iar în vocea lui se desluși stringența.

– Nu încă. Trebuie să fie pe deplin convins.

– Pare foarte convins, se răsti Jamie. Gisele...

– Nu este suficient, rosti Gisele încet. Trebuie să fie împins dincolo de limită. Dincolo de capacitatea de a gândi și de a se comporta rațional.

– Gisele, vreau să fii în siguranță. Acum este prea riscant...

Gisele simți furia clocotindu-i în piept mai puternică decât niciodată. O furie incontrollabilă față de tot ce-i făcuse Valence ei, Helenei și mamei acesteia și față de tot ce-ar fi continuat să le facă și altora atâta vreme cât era în stare.

– Nu. N-o să fug. Desluși înverșunarea din propriile cuvinte. Nu până când nu va mai fi în stare să facă rău nimănui niciodată. Înțelegi?

Jamie își luă privirea de la Valence pentru a o căuta pe a ei.

– Da, rosti el simplu.

– Mulțumesc, șopti ea.

– Te iubesc, spuse el și, într-o fracțiune de secundă, Jamie o trase mai aproape de el, dansând în continuare.

Degetele lui se întinseră la baza șirei spinării ei și îi îndoi mâna în a sa, lipid-o de trupul lui. Căldura lui o sufocă, forța dură de sub pielea lui liniștind-o și electrizând-o instantaneu. Nu-și luă privirea din ochii lui, ci se uitară unul la altul de parcă erau singurii oameni din încăperea, însă ea fu totuși conștientă de perturbarea pe care o creau în jur.

Dansul lor devenise din normal seducător, trupurile lor fiind unul, mișcările contopindu-se. Jamie își înclină capul, gura lui ajungând la câțiva centimetri de a ei. Gisele îi zâmbi ușor, mâna ei ridicându-i-se de pe umăr și cuprinzându-i ceafa. El o învârti prin sala de bal, aparent nepăsându-i de privirile curioase. Ea auzi ultimele acorduri ale valsului și își dădu seama că Jamie o condusesese cât mai aproape posibil de ușile care dădeau spre hol. Când muzica se sfârși, Jamie o lipi cu totul de el și o sărută cu o pasiune mistuitoare, disperată, care creă un val de șoc în toată încăperea.

O agitație se stârni în celălalt capăt al sălii, printre proteste furioase și țipete.

— Du-te! șuieră el cu buzele lipite de ale ei. Și nu te uita în urmă.

Ea îl sărută apăsător, pentru ultima oară, apoi dispăru.

Jamie privi o fracțiune de secundă cum Gisele se desprinsese de căldura lui și ieși grăbită pe ușile care dădeau spre hol. Ieșirea ei trecu neobservată, atenția tuturor îndreptându-se acum spre cealaltă parte a sălii de bal, unde marchizul de Valence îi îmbrâncea frenetic pe oameni, făcând eforturi să ajungă la Jamie. Discret, Jamie se îndepărtă pe lângă perete, oprindu-se lângă masa cu băuturi, cât mai departe de uși, dar atât cât îndrăzni ca retragerea lui să nu fie evidentă.

Valence îl zări și, schimbându-și direcția, se năpusti printre o duzină de dansatori nefericiți, oprindu-se tumultuos în fața lui.

— O ai, mârâi Valence. Știu că o ai. Unde este?

— Domnule? se miră Jamie afișând o expresie îngrijorată.

— O ai, Montcrief. Te-am văzut cu ea. Toată lumea te-a văzut cu ea!

— N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești, domnule, rosti Jamie pe un ton cât putu de firesc.

Valence mătură porțelanurile și cristalurile frumos stivuite pe masă, zgomotul asurzitor al ceștilor și paharelor sparte făcând orchestra să ezite, apoi să se oprească de tot. O tăcere înspăimântată se lăsă în sala de bal.

Ducesa de Worth se apropie de ei cu toată viteza, flancată de fiul ei și de Malcolm. Auzind vocea ridicată a lui Valence, contele de Boden și lordul Huston se materializară și ei din mulțimea de dansatori încremeniți.

Eleanor întâlni în treacăt privirea lui Jamie, înainte de a-și îngusta ochii.

— Ce înseamnă asta, Lord Valence? vru ea să știe.

— El o are! urlă Valence.

— Pe cine are?

— Pe soția mea! L-am văzut. O pipăia peste tot.

Ultima propoziție parcă fusese venin împroșcat.

— Domnule! icni zgomotos Eleanor.

— O să distrug această casă bucată cu bucată, până o găsesc!

Stropi de salivă zburară în toate părțile. Chipul contelui Boden căpătă o cumplită nuanță cenușie.

— Lord Valence! îl rugă el. Ce-i cu dumneata?

Huston se uita la el cu o satisfacție sălbatică, știind că evenimentele în curs puneau efectiv capăt oricărei alianțe între familia lui și marchiz. Se uită întrebător la Jamie și dădu ușor din cap.

— Nu-i nimic cu mine! țipă Valence. Îl înșfăcă pe Jamie, care se trase înapoi, mulțimea din spatele lor îndepărtându-se de cei doi bărbați. Acest om mi-a furat soția!

— Lord Valence, trebuie să-ți amintesc că fiica mea...

— Taci! urlă el la conte. N-o vreau pe fiică-ta indiferent cu câți bani ești dispus să mă plătești. O vreau pe Gisele înapoi. Iar el o are!

Mulțimea icni la unison.

— Soția ta e moartă, Valence, rosti Eleanor, vocea ei străpun-gând ca un cuțit mulțimea. Majoritatea oamenilor din această încăpere au văzut-o murind.

— N-a murit. N-a murit, n-a murit. Arată cu o mână tremurătoare spre Jamie. El o are!

Jamie îl privi fără patimă pe Valence. Marchizul asuda și tremura fie de furie, fie de confuzie, dar asta nu conta. Hainele îi erau în neorânduială, la fel și părul, un obraz îi era umflat și vântat, iar el gâfâia ca un cal de curse.

— Domnule, dacă soția dumitale ar fi în viață, întrebarea ar fi de ce se ascunde de dumneata, vorbi Jamie în cele din urmă.

Aceste cuvinte îl făcură pe Valence să se potolească brusc, iar ochii i se îngustară.

— Deci, recunoști că soția mea trăiește.

Jamie scoase ceva ce seamănă a râs.

— Firește că nu. Dar toată lumea este îngrijorată de faptul că soțiile dumitale nu păr să supraviețuiască prea mult.

Valence se repezi din nou la el.

— Îmi iubesc soția, gâfâi el. Iar ea mă iubește pe mine. Este a mea. Gisele e a mea! A nimănui altcuiva. A mea!

— Acesta este motivul pentru care o biciuiai? întrebă el pe un ton lipsit de inflexiuni. Acesta este motivul pentru care îți foloseai cuțitele și mintea bolnavă pentru a o aduce în pragul morții?

— N-am pedepsit-o niciodată dacă n-a meritat! țipă Valence. Iar ea știa asta. Dar o iubesc! Tăcu brusc, mintea lui realizând implicațiile cuvintelor lui Jamie, dar nerealizând consecințele răspunsului său. Ticălos nenorocit! Deci o ai. Ai văzut-o.

Jamie îl privi fix pe bărbatul distrus, știind că nimic din ce ar fi putut spune acum n-ar fi făcut vreo diferență în nici un fel.

— Te voi ucide!

Marchizul băgă mâna în haină, iar în palma lui apăru deodată un pistol.

Jamie se sili să nu reacționeze, deși în încăpere izbucniră țipele înspăimântate. Se blestemă fiindcă nu anticipase asta.

— Dumnezeule mare, Valence, lasă chestia aia înainte să fie cineva rănit, îi ceru ducesa înghesuindu-se pe lângă privitorii care făceau tot posibilul să se îndepărteze cât mai mult de cei doi bărbați, dar străduindu-se să nu scape nici măcar un cuvânt.

— Nu e nevoie de asta! Worth se apropie pentru a o proteja pe Eleanor. Lord Valence, potolește-te!

Jamie știa că vorbele lor nu contau. El luase singurul lucru care conta pentru Valence, și amândoi știau asta. Doar unul singur avea să scape cu bine din această situație. Iar Jamie era dispus să riște totul pentru femeia pe care o iubea.

— Mă vei împușca, Valence? întrebă el obosit. Dă-i drumul. Francezii fac asta de zece ani, dar n-au avut prea mult noroc.

Câteva chicoteli nervoase se auziră din mulțime.

Însă Jamie știa că ar fi fost greu să rateze de la o asemenea distanță, chiar dacă pistolul nu era foarte precis. Căută atent o breșă. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-l atace pe acest om, iar pistolul să se descarce din greșeală, rănind sau ucigând pe altcineva.

— O vreau! urlă marchizul, pistolul legănându-se haotic. Poți să mă duci la ea și să trăiești. Sau poți să mori chiar aici, iar eu o voi găsi oricum. Alege, Montcrief!

— Nu fi idiot, Valence, rosti Jamie. N-am de gând să joc jocul tău.

Ca o viperă, marchizul se răsuci, repezindu-se și înșfăcând-o pe o fată care stătea la marginea mulțimii. Cu o forță născută din disperare, prinse rochia fetei în pumnul său și o lipi de el. Foarte încet, întoarse pistolul și lipi țeava de tâmpla fetei îngrozite.

Jamie încremeni, iar fata începu să plângă încetișor.

— Alege! se răsti Valence. Soția mea sau fata? Sau voi alege eu pentru tine.

Apăsă și mai tare țeava pe tâmpla fetei.

— Nu este alegerea lui, Adam.

Vocea lui Gisele se auzi ca o împușcătură, iar Jamie muri pe dinăuntru.

Capitolul 29

Gisele nu se dusesese la etaj, după cum promisese, pentru a se înclua în siguranță în apartamentul vast din reședința Breckenridge. În capul scărilor, cotise și se furișase în balconul de la etaj unde, printre coloane, putea să vadă sala de bal de dedesubt. Singură în întineric, auzise țipetele. Apoi, Valence scosese un pistol, iar ea privise îngrozită cum îl fluturase spre Jamie, iar apoi, spre fata care plângea și care nu avea nici o legătură cu ce se petrecea. O altă victimă inocentă care avea să fie rănită de marchiz. Iar Gisele știa atunci că nu mai putea să rămână ascunsă.

Această luptă nu era a nimănui altcuiva decât a ei. Nu era a lui Jamie, cu toate că el ar fi contrazis-o. Dar exista un băiețel care avea nevoie de Jamie mai mult decât își putea imagina sau înțelege el acum, însă Gisele înțelegea foarte bine. Lui Adam Levire, marchiz de Valence, nu i se mai putea permite să distrugă vieți. Ea trebuia să pună punct și știuse întotdeauna că era posibil să vină un moment în care va trebui să nu se mai ascundă. Iar acesta venise acum.

— Nu! rosti ea mai tare de această dată și văzu ochii lui Valence lărgindu-se, și auzi zumzetul mulțimii care se trăgea îndărăt, lăsând-o să se apropie.

Se duse lângă Valence, care încremenise, și îndepărtă țeava pistolului de tâmpla fetei care tremura.

— Nu mai ai nevoie de ea, Adam, spuse ea. Ai nevoie de mine.

— Nu face asta, rosti Jamie din spatele ei.

— Adam, șopti ea din nou, du-mă acasă.

— Cine ești? icni el brusc nesigur acum, că ea se afla în fața lui.

— Sunt soția ta, Adam. Cum se poate să nu-ți amintești?

Îl imploră din priviri, ochii fiindu-i ascunși în spatele măștii.

El mai rămase nemișcat o secundă, apoi o îmbrânci pe fată și o înșfăcă pe ea. Gisele îi îngădui să o tragă spre el.

— Tu ești! șuieră el, respirația sa fierbinte și murdară atingându-i gâtul. O apucă de păr și o trase și mai aproape de el. Arma îi mângâie obrazul. M-ai părăsit.

— Nu, spuse ea. N-am făcut-o.

— Ba da, ai făcut-o! țipă el, pe jumătate suspinând.

Țeava pistolului îi lovi urechea.

— Valence, lasă arma jos.

Jamie se apropia ferm, vocea fiindu-i calmă, dar expresia, cumplită.

— Sau ce? întrebă Valence pe un ton sălbatic

— Las-o în pace pe această lady.

— Nu este a ta!

— Nu este nici a ta.

Jamie se opri.

— Ba da, este. E a mea! Dar dacă eu n-o pot avea, nimeni n-o va avea. Culmea isteriei fusese depășită, iar acum, Gisele nu desluși decât disperare. Dacă te mai apropii un pas, o voi ucide. Începu să se retragă, trăgând-o pe Gisele cu el. Plec cu ceea ce îmi aparține și voi împușca pe oricine încearcă să mă oprească.

— Fă cum îți spune, rosti Gisele.

Trebuia să-l scoată pe Valence din mulțime, într-un loc unde nu putea răni pe nimeni. Și departe de Jamie.

Jamie clătină din cap, cu chipul palid și privirea sălbatică.

— O să fiu în regulă, îi zise ea. Dar nu se poate ca altcineva să fie rănit.

Valence izbuti să ajungă lângă uși, îndepărtându-se cu spatele de mulțimea îngrozită. Își flutură pistolul spre un servitor înspăimântat, care se repezi să deschidă ușile, iar apoi, spre un vizitiu care, aflat pe capra trăsorii, la baza scărilor, își aștepta stăpânul.

— Dă-te naibii jos din trăsură, se răsti el la vizitiu, ațintind pistolul spre fața acestuia.

Vizitiul se dădu împleticindu-se îndărăt.

— Unde mergem? întrebă Gisele sperând că servitorii o vor auzi.

Sau, mai important, că vor auzi răspunsul lui Valence.

— Dulcea mea Gisele. Perfecta, perfecta mea Gisele, o alintă Valence. Mi-a fost dor de tine. Nu-ți poți imagina cât de tare mi-a fost dor de tine.

Își lipi buzele de gâtul ei, mâna lui încă trăgând-o dureros de păr. Gisele tresări.

— Acum sunt aici. Putem merge acasă?

Încercă în zadar să se uite în spate.

— Poate, murmură el. Dar nu chiar acum. M-ai părăsit, rosti el, furia deslușindu-se brusc în cuvintele lui. M-ai părăsit, iar acum trebuie să fii pedepsită.

Simți o durere orbitoare într-o parte a capului, și, într-o clipită, lumea ei deveni albă, apoi neagră.

Jamie abia ajunsese la uși când trăsură se îndepărta în noapte.

— Adu-mi un cal! țipă el la vizitiul stupefiat, care încă stătea la baza scărilor.

Bărbatul rămase locului, privind-l tâmp, dar un lacheu tânăr deja alerga în direcția lungului șir de trăsură care încă așteptau în spatele casei. Sebastien se năpusti în noapte, arătând ca și cum îi venea să vomite. Huston și Malcolm îl urmară îndeaproape.

— Unde o duce? vru Jamie să știe. Unde s-ar putea duce?

Trăsura avea să dispară până când el va apuca să ajungă la capătul aleii.

— Înapoi în oraș.

Sebastien făcea un efort monumental pentru a rămâne calm.

— Unde? Jamie mai avea puțin și exploda. La naiba, am nevoie de un cal!

— Acasă la el. Sau...

— Sau unde?

— Are un depozit. Sau ce-a mai rămas din el. La docurile de lângă Battersea Fields. La vest de mlaștini. E mizerabil, potrivit numai pentru spirite rele și șobolani — este imposibil de ratat. Și nu e deloc departe de-aici.

— De ce ar duce-o acolo?

Sebastien se uită la Jamie, iar el știu răspunsul cu o certitudine cumplită.

— Ia-l pe lordul Huston și duceți-vă la el acasă, în caz că s-a răzgândit, ordonă Jamie. Și spune-i lui Malcolm să vină după mine, de îndată ce poate.

— Găsește-o! îl imploră Sebastien pornind spre grajduri.

Lacheul se întoarse cu un cal zvelt, negru ca smoala, care dansa la capătul frâului, cu nările fremătând și cu urechile ciulite din cauza agitației.

— Te voi ruga să-ți reconsideri poziția și să accepți armăsarul, rosti ducele de Havockburn grăbindu-se să coboare scările în urma lui Jamie.

Luă frâiele, iar Jamie își dădu seama că lacheul purta livreaua lui Havockburn.

— Da, icni Jamie.

— O s-o lovească, domnule, spuse servitorul. Nu încât s-o omoare, dar ea nu se sperie prea ușor, nu? Bărbatul scoase un zgomot dezgustat. Am fost prea departe pentru a-l opri.

Jamie șuieră de furie înainte de a da din cap în semn de mulțumire atât pentru informație, cât și pentru reacția promptă a omului.

— Succes! rosti Havockburn cu îndârjire, iar Jamie sări în spinarea calului, neîngăduindu-i animalului surprins să reacționeze, ci dându-i imediat piteni în noapte, în urma trăsorii care se îndepărta.

Era prea îngrozit și prea furios pentru a se cufunda în autoînvinuire și regrete. Nimeni n-ar fi putut prevedea ce avea să se întâmple în seara asta, și oricum nu mai conta. Tot ce conta era că Valence o avea pe Gisele și că trebuia oprit.

Jamie avea o idee generală despre locul unde se aflau docurile, chiar la est de Battersea Bridge. Își mână nemilos calul, încordându-și privirea pentru a zări trăsura, dar aceasta dispăruse

în întuneric. Mușchii calului se încordau sub el cu ceea ce părea o energie inepuizabilă. Primii trei kilometri îi parcurse ca prin ceață, apoi terenul se deschise în fața lui, mirosul de mlaștină și de vegetație putredă ridicându-se în aer și combinându-se cu cel tot mai puternic al Tamisei. Începuse din nou să plouă în rafale, norii gonind pe cer astfel încât îi ofereau lui Jamie scurte intervale în care luna lumina, terenul din jur fiind apoi iarăși înghițit de beznă. Pământul de sub copitele calului deveni o mocirlă norioasă care îi trăgea picioarele și din care se ridicau jerbe murdare la fiecare pas, așa că Jamie fu silit să-l încetinească. Pe fundalul strălucirii slabe a fluviului începură să prindă formă clădiri întunecate. Probabil că ajunsese în extrema vestică a docurilor, dar îi era aproape imposibil să vadă ceva.

Calul își ciuli brusc urechile și necheză. Jamie îi îngădui imediat să se oprească, având încredere în simțurile animalului. Un nechezat în semn de răspuns se auzi de undeva, sperînd câteva păsări de mlaștină din cuiburile lor. Erau aproape. Jamie dădu frâu liber calului, bazându-se pe armăsar să-l ducă la tovarășii săi încă legați la trăsura furată.

Sperând cu disperare să n-o găsească pe Gisele prea târziu.

Capitolul 30

Gisele clipi și gemu simțind că îi bubuie capul. Era toată înțepinită și tot corpul o durea. Încercă să-și ducă mâna la cap, dar nu putu să-și miște brațele. Cuprinsă de panică, realizează că îi erau legate la spate.

— Ah! Iubita mea, iată-te!

O mână îi ridică bărbia, iar gura unei sticle îi fu pusă pe buze. Foc lichid îi arse gâtul, iar ea se înecă și tuși scuipându-l.

— Târfă nerecunoscătoare! Ridică-te!

Amabilitatea dispăru, iar mâini brutale o ridicară în picioare.

Gisele se clătină aproape venindu-i să vomite, cu privirea încă tulbure. Totuși, șocul băuturii o ajutase să-și limpezească mintea, iar amintirea evenimentelor serii îi reveni cu o perfectă claritate.

Marchizul stătea în fața ei, studiindu-i cu o expresie indescifrabilă chipul. Avea o sticlă de brandy pe jumătate goală în mână, și mai avea ceva, iar când privirea i se limpezi, Gisele își dădu seama că era masca ei.

– Chiar ai crezut că te poți ascunde de mine? rosti el aruncând masca pe dușumea și zdrobind-o sub călcâi. În seara asta, am știut că ești tu, la fel cum am știut și pe pod.

Își trecu o mână peste partea de sus a sânilor ei, iar ea se strădui din răputeri să nu se ferească.

– Când m-ai părăsit, zise el, m-ai distrus.

– Nu te-am...

– Nu mă minți! țipă Valence.

Gisele încercă să-și controleze respirația în timp ce privi în jur. Un puternic miros neplăcut – sulf, poate – se împletea cu duhoarea inconfundabilă a Tamisei. Sunetul ploii care cădea pe acoperiș se auzea tare în spațiul cavernos, dar se mai auzea un sunet de apă, mai ritmic, de sub ei. Micul depozit era construit pe doc deasupra fluviului. Și era întuneric pretutindeni, exceptând micul cerc de lumină în mijlocul căruia stăteau, lumină provenită de la un felinar aflat pe o masă de lângă el. În apropierea lămpii, pistolul zăcea uitat.

– Când m-ai părăsit, m-ai distrus, repetă Valence arătând cu sticla de brandy spre fața ei. Iar acum – voce lui căpătă o stridență stranie –, m-ai distrus și când te-ai întors.

– Explozia...

– Nu ți-am cerut să vorbești! urlă el aruncând sticla pe dușumea la picioarele lui, unde se sparse, alcoolul udându-i pantofii și împrăștiindu-se peste tot.

Gisele rămase tăcută. Își răsuci disperată mâinile la spate, încercând să se dezlege.

Valence își scoase haina și o puse alături de pistol.

– Știi ce sunt toate astea? întrebă el arătând în jur.

Gisele clătină din cap.

– Praf de pușcă, spuse el. Pentru cartușe. M-am împrumutat mult pentru a-l cumpăra, fiindcă am fost asigurat că este o mare cerere pentru gloanțe de puști.

Ea simți că pălește. Se aflau în mijlocul unei bombe.

– Dar, ca tot ce mi s-a întâmplat de când m-ai părăsit, nu e bun de nimic. A fost pus în butoaie neizolate. Mi s-a zis că praful de pușcă nu mai e bun de nimic fiindcă s-a umezit. Nu se va aprinde. Își descheie vesta. Am fost sfătuit să-l usuc, deși calitatea lui s-ar putea să fie compromisă și, în orice caz, procesul este foarte lung și complicat, iar rezultatul nu e garantat.

Gisele se uită în jur, simțind că i se întoarce stomacul pe dos. Chiar dacă nu era mult, chiar dacă cea mai mare parte era umedă, era nevoie doar de puțin praf de pușcă pentru a transforma acea clădire într-un infern.

Valence se dezbracă de vestă, iar ochii îi licăriră.

– Trebuia să mă însor mâine, știi? îi spuse el. Tatăl miresei urma să-mi dea mulți bani.

Se apropie și mai mult de Gisele, lipind-o cu spatele de un stâlp gros. Muchiile aspre îi zgâriară pielea dezgolită a umerilor.

– Dar acum nu mă mai pot însura, nu? Pentru că te-am recăpătat.

Alternă haotic între furie și încântare, iar sentimentele lui schimbătoare o speriau. Nu mai fusese niciodată imprevizibil, ci doar previzibil de crud și fără scrupule, iar ce se întâmpla acum o speria mai mult decât orice altceva.

– Dar nu contează. Nimic nu mai contează acum, că te-am recăpătat.

Chicoti – un sunet dement, de om nebun. Teama ei se înteti.

Măinile lui îi frământară sânii prin rochie, iar gura lui o zdrobi pe a ei. Gisele se cutremură scârbită, dar nu se feri. Avea nevoie de timp. De mai mult timp pentru a găsi o cale de scăpare.

– Tu ești perfectă mea Gisele, șopti el. Îi linse gâtul și îi mușcă urechea. Spune-mi că mă vrei.

– Da, șopti ea.

Ochii lui se închiseră de plăcere și se mângâie prin pantaloni.

– Dumnezeule, a trecut atât de multă vreme, gemu el. Nimeni altcineva nu-mi poate face ce-mi faci tu.

— Da, șopti ea din nou.

Se folosea de stâlpul din spatele ei pentru a reteze funia care îi lega încheieturile, iar aceasta începea să cedeze. Își dublă eforturile, sângele devenindu-i lipicios pe piele.

Icni brusc din pricina șocului de a fi simțit un metal rece pe piept, când el îi apăsă un mic cuțit chiar sub claviculă.

— Nu acolo, domnule. O să se vadă, zise ea încercând să se opună groazei tot mai mari.

Faptul că el avea să-și încalce regula și s-o însemneze acolo unde ar fi fost vizibil mai târziu era alarmant. Sugera că nu avea să existe un mai târziu.

— Nu mai contează, iubito, confirmă el.

Lama mușcă, iar ea simți înțepătura, iar apoi căldura sângelui care începu să curgă.

— Ahh! suspină el, dorul și satisfacția amestecându-se. Degetele lui urmăriră firicelul se sânge până în locul unde începuse să se îmbibe în corsaj. Mi-a fost dor de asta.

Cealaltă mână i se strecură printre fuste, rupând țesătura subțire în timp ce i-o ridică pe coapse.

Ea se răsuci făcându-i dificil să-i dea fustele la o parte. El mârâi și o lovi cu dosul palmei peste față.

— M-ai părăsit! răcni Valence lăsând cuțitul să cadă zăngănind pe podea. Și m-ai distrus. Iar acum nu mă mai pot întoarce. Noi nu ne mai putem întoarce la vechea viață. Și este numai vina ta, că ai plecat. Așa că acum o să mă asigur că vom fi împreună pentru totdeauna.

Cu o smucitură violentă, rupse fustele delicate și îi apucă soldurile cu o strânsoare ca de menghină. Cu o putere pe care Gisele nu știuse că el o posedă, marchizul lipi trupul ei de al lui cu o asemenea forță, încât funia care îi lega încheieturile se rupse în cele din urmă.

Fără să piardă timpul, Gisele îl împinse cu sălbăticie, iar el se împletici surprins și căzu. Ea se repezi și înșfăcă pistolul de pe masă, iar apoi, se răsuci și îl îndreptă spre Valence.

El o privi mirat înainte ca un rânjet să îi apară încet sub ochii goi.

— Nu poți să tragi cu ăla aici, îi spuse el. O să arunci totul în aer.

— Poate.

Ceva din aroganța lui se risipi.

— N-o vei face.

Ea apăsă trăgaciul. Cremenea lovi oțelul, dar, evident, pulberea se umezise din pricina ploii de care avuseseră parte în drum spre depozit, așa că nimic nu se întâmplă.

Chipul marchizului deveni pământiu înainte de a se face de un roșu livid.

— Cățea! țipă el și se repezi spre ea.

O rată cu câțiva centimetri și se lovi de masă, răsturnând felinarul, care se sparse de podea. Locul se întunecă pentru o fracțiune de secundă înainte ca flăcările să izbucnească din felinarul spart, alimentate de brandy-ul vărsat și de jacheta care căzuse și ea.

Valence urla zvârcolindu-se pe dușumea, focul prelingându-se hulpav pe hainele lui. Gisele se dădu îndărăt îngrozită, știind că viața ei se măsură în minute dacă nu izbutea să iasă din clădire. Se uită disperată în jur, dar ochii ei orbiți de intensitatea flăcărilor nu reușiră să distingă nimic în întuneric. Își înghiți un hohot de plâns și porni clătînându-se înainte, dar fu oprită brusc de un perete nemilos.

O bubuitură puternică o făcu să se răsucescă și avu impresia că auzise o voce strigându-i numele. Porni în direcția din care o auzise, ochii și plămânii arzându-i din cauza fumului tot mai gros. Era dezorientată, disperată și furioasă. După tot, tot ce făcuse, după tot ce înfruntase și învinsese, avea să moară aici. Într-o nenorocită de explozie. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă, ar fi râs de ironia amară.

Deodată, cineva apăru în spatele ei, iar ea fu ridicată de o pereche de brațe puternice. Se agăță de el în timp ce se îndepărtă în goană de strălucirea focului, ieșind pe ușă în noapte, unde șocul ploii înghețate care curgea în torente o făcu să icnească. Se pomeni pusă pe picioare, îndepărtându-se de depozit cu mâna prinsă ferm în a lui. Nu se îndepărtaseră mai mult de douăzeci

de metri de clădire când aceasta se dezintegrează într-o furtună de lemne transformate în aşchii. Se aruncă la pământ, Jamie aterizând deasupra ei şi acoperind-o cu trupul lui.

Docul se prăbuşi în Tamisa, bucăţile de lemn care ardeau şuietând când fură înghiţite de fluviu, iar flăcările care mai rămăseseră fiind stinse de valurile de apă din cer. În câteva minute, nu mai rămase decât o mare gaură în locul unde se aflaseră cândva clădirea şi docul, ruinele lor fiind împrăştiate haotic.

Jamie se ridică trăgând-o după el. Măinile lui îi cuprinseseră faţa, îi trecură peste umeri, braţe şi talie.

– Eşti rănită? vru el să ştie, vocea abia auzindu-i-se din pricina zgomotului ploii. Sângerezi.

– Nu e mare lucru. Clătină ameteită din cap. A murit?

Jamie scoase un sunet caraghios.

– Da.

– Nu-mi pare rău.

– Eşti... ţi-a făcut el...

Gisele clătină din nou din cap, cu mai multă forţă de această dată.

– Sunt în regulă.

Jamie o cuprinse în braţe, zdrobind-o de el.

– Eu nu sunt, rosti el. M-ai speriat de moarte. Ar trebui să fiu furios. Lasă-mă un minut, şi o să fiu.

Ea îl simţi cum tremură.

– De unde ai ştiu că sunt aici? întrebă ea cu voce răguşită din pricina fumului şi a groazei.

– De la Sebastien. Sebastien şi-a amintit de locul acesta. A zis că este ultima dărăpănătură pe care s-ar putea s-o mai aibă Valence, că putrezeşte din interior şi că doar un spirit rău ar îndrăzni să intre de bunăvoie în ea.

– Şi atunci, tu ce eşti? rosti ea privind în spate, la gaura care se căska în întuneric.

Se pomeni brusc râzând şi plângând, lacrimi şiroindu-i pe obraji şi amestecându-se cu ploaia.

Braţele lui Jamie se strânseseră în jurul ei, iar un sunet care era ceva între râs şi plâns îi scăpă.

— Asta-i ultima picătură, Gisele. Nu mai pot să lucrez pentru tine. Umorul tău mă jignește, iar acestea sunt cele mai proaste condiții de muncă care pot fi imaginate.

— Poftim?

— Îmi dau demisia. Asta depășește cu mult salariul pe care îl primesc.

— Nu poți să-ți dai demisia. Te iubesc.

— Acesta este motivul pentru care am decis să mă însor cu tine în schimb. Pare mai sigur.

Ea se trase în spate pentru a se uita la el.

— Îmi ceri să mă mărit cu tine? *Acum?*

— Ai prefera să revin mai târziu. Să zicem la ora două?

— O, Doamne! Un nou val de chicoteli se iscă. Ce ar presupune căsătoria cu tine? întrebă ea când râsul contenii.

— Nu sunt sigur, spuse el ștergând cu blândețe apa care curgea pe obraji ei.

— Va trebui să fur ceva? izbuti ea să rostească.

— Ai furat-o deja, zise el și îi duse mâna la inima lui.

Ea icni și un nou val de lacrimi se porni.

— Sper că îți dai seama că nu vei fi niciodată ducesă.

Gisele pufni.

— Slavă Domnului! Ori de câte ori îmi pun o rochie de bal scumpă, se pare că explodează ceva.

— Știam eu că există un motiv bun pentru care nu te-am îmbrăcat elegant și nu te-am dus la petreceri mai devreme. Îi zâmbi înainte de a deveni serios. A fost un da? întrebă el cercetându-i ochii.

— Da.

Se lipi de el, iubirea lăsând-o fără suflare. Ploaia curgea, vântul bătea, iar picioarele i se cufundau în noroi, însă singurul lucru care conta era căldura lui în jurul ei.

— Jamie?

— Mmm?

— Du-mă acasă.

Capitolul 31

O singură invitație fu livrată în următoarea săptămână.

Jamie i-o aduse lui Gisele, care stătea întinsă pe pat, urmărindu-l cu privirea în vreme ce un mănunchi de raze îi mângâiau pielea și părul, făcându-l să se gândească la o nimfă satisfăcută. Se aplecă și o sărută, salteaua lăsându-se în jos sub greutatea lui când se așează lângă ea.

– Ți-ai pierdut farmecul, spuse ea trăgându-i hârtia dintre degete. Săptămâna trecută, erau stive.

– Lumea bună e furioasă, o informă el. Nu doar că am refuzat să spun cine este magnifica femeie cu care am dansat la bal sau să anunț că e logodnica mea, dar se pare că modul în care am dansat a fost inacceptabil pentru majoritatea matroanelor.

– Îmi pare rău.

– Nu, nu-ți pare. Și nici mie. Îi zâmbi sugestiv. Abia aștept următorul nostru vals.

Ea îi zâmbi la rândul-i. Jamie o studie o clipă, și zâmbetul îi păli.

– Unde vrei să mergi? întrebă el brusc. Chiar dacă Valence e mort, nu poți rămâne în Londra.

– Nu, fu ea de acord. Și nici nu vreau.

– Am auzit că e frumos la Halifax, rosti el degajat.

Gisele îl privi fix, iar Jamie o urmări în timp ce ea înțelegea ce-i oferea el.

– O, Jamie!

Se aplecă și îi mângâie fruntea, îndepărtându-i părul. El așteptă.

– Nu, viața mea nu e în Halifax. Viața mea este cu tine.

– Dumnezeuule mare, n-aveam de gând să te trimit acolo singură, se supără el. Plănuisem să-mi însoțesc nevasta.

Ea îi zâmbi și îi dădu hârtia pe care o ținea în mână.

– Desfă-o.

Jamie desfăcu hârtia.

— Am fost invitați la un picnic la reședința familiei Reddyck, rosti el. De către Sofia și Richard. Se mută la țară și vor locui cu Malcolm.

— Acolo vreau să merg.

Jamie închise strâns ochii.

— Familia ta e acolo, Jamie. Și te iubește, și te vrea așa cum ești. La fel și eu. Cu tine, nu sunt definită de un titlu sau de o etichetă, sau de trecut. Sunt... Doar-Gisele.

— Iar eu sunt Jamie și aproape duce.

— Un duce doar pentru mine. Asta-i tot ce-mi va trebui vreodată. Îl sărută cu blândețe pe buze. Poate că i-am putea duce ceva lui Richard când ne vom duce la picnic, propuse Gisele. Are un căluț de lemn pe care îl adoră. Poate reușim să-i găsim încă unul.

— Mi-ar plăcea, replică Jamie. Îi zâmbi și îi plăcu felul cum ochii ei se întunecară, iar respirația îi deveni superficială drept răspuns. O împinse în perne. Dar mai e ceva de care Richard are nevoie, iar eu sunt mai mult decât nerăbdător să-i ofer.

— Ce anume?

El se aplecă și o sărută cu o căldură care o lăsă fără suflare.

— Verișori, rosti el. Mulți!